

Büyük yuvarlak kaya parçası şişmiş cesede çarpınca tok bir ses duyuldu. Kıvırcık saçlı çocuğun hedefe tanı isabet ettirmesinin ardından diğer çocuklar da neşeyle çığlık atmaya başladılar. Şimdiye dek hiçbiri yarıya dek kuma gömülmüş bu cesedi midelerinden hedef almayı becerememişti. Ceset kumsala vuran iri dalgaların arasında bir görünüp kayboluyordu. Somalili çocuklar için her sabah Mogadiscio' nun kuzeyindeki bu kumsala gelip dalgaların Hint okyanusundan sürükleyip getirdiği artıkları toplamak en büyük eğlenceydi.

Taşı atan çocuk cesede yeniden baktı. Taş ikinci kez cesede çarptığında arkadaşları sevinçle oldukları yerde tepinmeye başladılar. Taş şimdi cesedin kafasına isabet etmişti.

Hepsi yere eğilerek kumların arasındaki çakıl taşlarını toplamaya koyuldular ve heyecanlı bağrışlarla cesedi bir taş bombardımanına tutmaya başladılar. Bir yandan da yavaş yavaş cesede doğru yaklaşıyorlardı. Birkaç metre sonra neşeli heyecanlı bir bıçak gibi kesiliverdi. Cesede bu kadar yakından bakmak hiç de hoş değildi. Çocukların birkaçı geri dönüp koşmaya başladıklarında yürekli olanlar cesaretlerini toplayarak cesedi yakından incelemek üzere öne atıldılar.

Ceset beyaz bir adama aitti. Bedeni şişmiş olduğuna göre ceset uzun bir süredir sudaydı. Bacakları ıslak kuma gömülmüştü. Rüzgâr cesedi kıyıya gece vurmuş olmalıydı. Kumsalın bu bölümü Beach Club'ün tam karşısına düşü-

yordu. Beach Club, Mogadiscio'nun komünist olmayan ender diplomatlarının pazar günleri yemek yemeye geldikleri bir klüptü.

Dalgalar cesedin üzerindeki giysilerin çoğunu alıp götürmüş, geriye yırtık pırtık bir, iki parça bırakmıştı.

Beach Club'e giden motorda bulunan satıcılar kumsaldaki sahneyi meraklı gözlerle izliyorlardı. Plaja bir cesedin vurması buralarda ender rastlanan bir olaydı. Hele ceset beyaz bir adama aitse... Yine de satıcılardan hiçbiri olaya müdahale etmek cesaretini gösteremedi, ne de olsa bu onların işi değildi. Tam o sırada Beach Club'ün terasında yeşil üniformalı iki adamın gölgesi belirdi. "Yeşil ceketliler" adıyla anılan bu milis erleri boyunlarına kırmızı bir fular takarlardı. Görevleri asayiş sağlamaktı. Onlar da çocukların çevrelediği cesedi farketmişlerdi.

Cesede ilk taşı isabet ettiren çocuk şimdi boş, anlamsız gözlerle ölü vücudu inceliyordu. Belki cesedin üzerinde bazı değerli eşyalar bulabilirdi. Cesede iyice yaklaştığında ölünün sağ kulağından çıkan bir yengeç tehlikeyi sezerek oradan hızla uzaklaştı.

Çocuk öne eğilerek kuma gömülmüş sağ kolu çekip çıkartmaya çalıştı. Sağ kolda saat bulabilirdi. Kolda saat yoktu, ama halkalı bir altın zincir vardı. Çocuk yere diz çökerek künyeyi koldan ayırmaya çalıştı. Bu arada, etrafa yayılan pis koku yüzünden burnunu kapatmak zorunda kalmıştı. Sinekler cesedin çevresinde gezinip duruyorlardı. Künyenin halkası kolayca açıldı, zenci çocuk zinciri hemen cebine attı. Doğrulduğunda iki yeşil ceketlinin ciddi yüzleriyle burun buruna geldi.

Adamlardan biri elini öne uzatıyordu. Çocuğun elinden künyeyi alarak:

—Kumsalda bir ceset olduğunu neden bize haber vermedin? diye sordu.

Çocuk cevap vermeden başını öne eğdi. Başına bir dert gelmesini istemiyordu.

Milis eri bilezikteki yazıları okudu. Emilio Cerruti. 18.4.1934. Ölen adam İtalyandı. Milis eri de cesedin yanına diz çöktü.

Elleriyle cesedin baş ve ayaklarını kaplayan kumları itti. Sonra kaşlarını çatarak ölüyü incelemeye koyuldu. Bu basit bir boğulmaya benzemiyordu. Derin bir yara adarrun boynunu ikiye bölmüştü. Adamı boğma teliyle boğmuşlardı. Bacaklar telle bağlanmıştı. Yeşil ceketli, arkadaşının yardımı ile cesedi sudan uzaklaştırdı. Zenci çocuk yapabileceği bir şey kalmadığını düşünerek gitmeye yeltendi.

— Sen burada kalıyorsun, diye homurdandı milis eri. Hiçbir şey söylemediğin için cezayı çekmelisin!

Çocuk ağlamaya başladı.

— Onun bir Rus olduğunu sanıyordum, dedi hıçkırıklarının arasında.

Somali, Sovyet baskısı altında günden güne daha da yaşanmaz bir hale geliyordu.

1974 temmuzunda olanlardan sonra Sovyetler politikada tam söz sahibi olmuşlardı. 1975'de bakkallarda şeker kalmadığında, Somali halkı Rusların Berbera'da stok yaptıklarını ileri sürmüşlerdi.

Çocuk ağlarken milis eri burukça gülümsedi. O da cesedin bir Rusa ait olmasını isterdi.

II. BOLUM

Somali Cumhuriyeti'ndeki Amerikan büyükelçisi Bruce Reynolds hoşnutsuz bakışlarını Mussolini döneminden kalma katedralin mermer kapısına çevirdi.

Katedralin çanları aniden kulakları sağır eden bir gürültüyle çalmaya başladı. Güneşin tüm sıcaklığıyla cayıır cayıır yanmakta olan sokağın sessizliği bir anda bozulmuştu. Bruce Reynolds şaşırarak bakışlarını yukarı kaldırdı ve tepesindeki çanlara baktı.

— Bunlara da ne oluyor?

Luglio Caddesi'ni öfkeli gözlerle taradı. Cadde ıssızdı. Mogadiscio'daki Amerikan büyükelçisi alnında biriken terleri sildi. Mendili bir anda sıırıslıklam olmuştu. Bruce Reynolds bunaltıcı sıcak havayı içine çekti. Saat henüz sabahın onuydu ve buna rağmen sıcak hava insanın üstüne çörekleniveriyordu. Yerli halk Hint okyanusundan gelen rüzgârların ülkenin iklimini etkilediğini söylüyordu, ama mart ve ekim ayları arasında sadece kuzeyden güneye dek uzanan kumsalda nefes alabiliyordu insan. Bruce Reynolds kuzey sahilindeki Lido'dan ve muhteşem evinden ayrıldığı için pışmanlık duyuyordu. Buraya sırf ırlandalı karısı Kate'in kaprisi yüzünden gelmişti. Kate her pazar kilisede yapılan ayine katılmak istiyordu.

Büyükelçi öfkeli bakışlarını yeniden boş caddeye çevirdi. Durum umutsuz gözüküyordu.

Şoförü Muhammed nerede kalmıştı? Bruce

Reynolds saat tam onda ona burada olması gerektiğini söylediğini çok iyi hatırlıyordu.

Muhammed ihmalcı, uykucu bir tipti. Somali siyasi polis kuruluşu NSS'e bilgi verdiği kesindi. Bu kuruluşun Sovyet KGB örgütüyle ilişkileri vardı. Ruslar üç sene gibi kısa bir sürede Somali'yi bir sömürge devlet haline getirmişlerdi. Ne yazık ki, büyükelçinin seçeneği yoktu: Muhammed ona Somali dışışleri bakanlığı tarafından tavsiye edilmişti. Zaten büyükelçiliğin bütün personeli Amerikalı olmayan kişilerden oluşuyordu. Casus olsun veya olmasın, Muhammed geç kalmıştı. Ayine katılanlardan son grup da kiliseyi terk ediyordu. Somali resmi olarak müslüman bir devletti ve ülkede çok az sayıda yabancı vardı. Bunların çoğunluğunu ise İtalyanlar oluşturuyordu.

— Muhammed nerede? Kate Reynolds'un sesini duyan büyükelçi irkildi. Kate bulunduğu ağaç gölgesinden ayrılarak yanına geldi. On yedi yaşındaki kızları Kathleen ve on beş yaşındaki oğulları Patrick de onunla beraberdi. Kate'in yanında ayrıca şu anda yurtdışında seyahatte olan Mogadiscio dış işler görevlisinin ikiz çocukları da vardı. Anneleri ağır bir rahatsızlık geçirdiği için ayine gelememişti. Büyükelçinin koruma görevlisi Paul Tornetta ikizleri elinden tutuyordu.

— Bilmiyorum! Allah bilir Savoia'nın bah çesinde çay içiyordur.

— Çocukları güneş çarpacak, dedi Kate. Croce del Sud'e gitsek hiç fena olmayacak.

Katedrali çevreleyen parmaklıklara dayanmış iki yeşil ceketliden başka görünürlerde kimse yoktu.

— Savoia'ya gideceğim, dedi Bruce Reynolds. Sizler birer dondurma yiyerek beni Croce del Sud'de bekleyin.

Savoia çay bahçesi, italyan yaşam tarzını yansıtan başka bir yerdi. Mogadiscio'da terası olan tek çay bahçesi burasıydı. Zenciler burada içki yudumlamaktan çok hoşlanırlardı.

Croce del Sud ise küçük bir otel-lokanta havasındaydı. Burayı italyan bir kadın işletiyor du. Mogadiscio'da kaliteli insanların gidebileceği ender yerlerden biriydi. Yemek servisinde arzu edene krokodil bile ikram ediliyordu.

Çanlar çalmaya devam ediyordu. Bruce Reynolds yalnız kaldığında bir küfür savurdu. Arabasını beklemek onu yormuştu. Bu arada bakışları katedralin önünden geçmekte olan iki Somalili kadına takıldı. Kadınların saçları başörtüler altında gizlenmiş, vücutları da geleneksel kıyafetleriyle örtülmüştü. Kadınlar büyükelçiye bakarak aralarında şakalaştılar. Somalili kadınlar yabancı erkekler üzerinde bıraktıkları etkiyi çok iyi biliyorlar ve bundan ellerinden geldiğince yararlanmaya bakıyorlardı.

Kate Reynolds da kadınları görmüştü. Kocasının sokakta rastladığı kadınlarla yaşadığı maceralar genç kadını canından bezdirmişti. O anda ikizlerin sağlığı Kate Reynolds için önemini yitirir gibi oldu.

— Ben de seninle kalacağım, dedi kocasına.

Kathleen hoşnutsuz bir edayla iç çekti. Makyajı yavaş yavaş akmaya başlamıştı. Bir an önce erkek arkadaşıyla buluşmak istiyordu. Kathleen'in erkek arkadaşı italyan başkonsolosluğunun ikinci danışmanıydı. Biraz daha geç kalırsa randevusuna yetişemeyecekti.

Katedralin önünde onlardan başka kimse kalmamıştı. Beyaz takım elbiseli koruma görevlisi Paul Tornetta:

— İsterseniz şoförünüzü ben arayayım, dedi.

Genellikle hiçbir işe yaramadığı kanısında olduğundan arada bir böyle küçük yardımlarda bulunmak adamın hoşuna gidiyordu. Hükümet büyükelçinin gittiği her yere Tornetta'nın da gitmesini şart koşmuştu. Somali dost bir ülke olarak görülmüyordu. 1974 ihtilalinden sonra Bruce Reynolds aylar boyunca gözaltında tutulmuştu, ihtilal sonrasında Ruslar ülkeye el koymuş ve savaş gemilerinin ülke sularında rahatça seyredebilmesi için Kızıldeniz'e açılan Berbera boğazını ele geçirmişlerdi. Bundan sonra Berbera yerli halk için bile tehlikeli bölge olmuştu.

— Eğer Muhammed iki dakika içinde burada olmazsa gidersin, dedi Reynolds.

Güneş altında daha fazla kavrulmak istemiyordu. Üstelik yemek yemek için Fransız ve italyan büyükelçileriyle buluşacaktı. Fransız diplomatın karısı bakılamayacak denli çirkin bir kadın olmasına rağmen çok güzel yemekler pişiriyordu. Pazar günleri Mogadiscio sıkıcı olurdu. Diplomatlara da otuz kilometreden uzağa gitmeleri yasak olduğundan geriye sadece Gezira plajı kalıyordu.

— Ah, işte geliyor!

Bruce Reynolds öyle bir bağırmıştı ki, çanların sesi bile duyulmaz oldu.

Sağ tarafında Amerikan bayrağını taşıyan siyah Limuzin Adan Lord yolundan çıkarak caddeye sapmıştı. Tam katedralin önünde durdu. Bruce Reynolds arabaya doğru koştu.

— Haydi, çabuk olalım! Bu güneşte daha fazla durmak imkânsızdı. Sıcaktan bunalan Reynolds siyah güneş gözlüklerini taktı. Sonra arabanın arka kapısını açtı ve karısının arka koltuğa oturmasını sağladı. Koruyucunun yanından ayrılan ikizler Linda ve Tricia da Kate'in yanına bindiler.

Croce del Sud'den söz edildiğini duyan ikizlerden biri ağlamaya başlayarak:

— Ben dondurma yemek istiyorum! dedi.

Çocuğun ağlamasını önlemek isteyen Bruce Reynolds öne doğru uzanarak şoföre Croce del Sud'ün bulunduğu sokağa sapmasını söylemeye hazırlandı.

— Muhammed!

Şoför başını çevirince büyükelçi şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırdı. Cadillac'ın direksiyonundaki adam Muhammed değil, suratı yara izleriyle dolu, donuk bakışlı başka biriydi.

— Hey! dedi Amerikalı. Kimsiniz siz? Muhammed nerede?

Şoför cevap vermedi, yüz ifadesi de değişmemişti, Sağ elini koltuğunun altındaki bölmeye uzatarak otomatik bir tabanca çıkardı ve silahın namlusunu Bruce Reynolds'a çevirerek:

— Arabaya bin! diye emir verdi bozuk bir İngilizceyle. Hemen şimdi.

Bruce Reynolds neler olduğunu anlayamamanın telaşı içinde boş gözlerle kendisine çevrilen silaha bakıyordu. Mogadiscio'nun en işlek caddesinde asayişten sorumlu yeşil ceketlilerin gözleri önünde bir kaçırma olayı gerçekleştiriliyordu. Amerikan büyükelçisinin kafasında bin bir soru dans ediyordu.

O sırada Cadillac'ın arkasında duran başka

bir arabanın gürültüsü dikkatini çekti. Bruce Reynolds düşüncelerini toplayarak hızla geri çekildi ve karısına:

— Kate derhal arabadan in! diye seslendi.

Şoförün elindeki silah tam bir daire çizerek bu kez ikizlere yöneldi.

— Sen kalıyorsun! diye bağırdı şoför. Yoksa kızları öldürürüm.

Kate Reynolds silaha önce şaşkınlıkla, sonra da dehşet dolu gözlerle baktı. Yüz hatları birden gerildi ve genç kadın olduğu yerden kıpırdamadan ağlamaya başladı. Onun ağladığını gören ikizlerde Kate Reynolds'u taklit ettiler. Sokaktaki insanlardan hiçbiri arabanın içinde neler olduğunu farketmemişti. Kathleen ve Patrick hararetli bir sohbete dalmışlardı, Paul Tornetta ise bakışlarını karşı kaldırımından geçmekte olan güzel bir kadına dikmişti. Yeşil ceketliler ise hâlâ parmaklıklara yaslanmış etrafı seyretmekle meşguldüler, ama arabada olanları görmüyorlardı.

— Paul! diye bağırdı büyükelçi. Bir şeyler yap, kaçırıyoruz!

Koruma görevlisi kulaklarına inanamayarak yerinden sıçradı. Bulunduğu yerden şoförün yüzünü seçmesi olanaksızdı. Kathleen de şaşkınlıkla babasına dönerek:

— Daddy, neler oluyor? diye sordu.

— Şoför, diye kekeleydi diplomat. O Muhammed değil. Bizi kaçırmak istiyor.

Bruce Reynolds midesi sıkışarak Cadillac'ın arkasında duran taksiden çıkan dört adama bakıyordu. Bunlar kara tenli, genç Somalili erkeklerdi. İkisinin ellerinde siyah makineli tüfekler, diğerlerinde de tabancalar vardı.

Gerçek bir kaçırma olayıydı bu! Bruce

Reynolds yeşil ceketlilere dönerek çanların sesini susturmak için var gücüyle bağırarak:

—Help! Help! diye seslendi.

Yeşil ceketliler de silahlıydı, ama büyükelçinin canhıraş feryadını duymuşa benzemiyorlar-dı. Paul Tornetta nihayet bir şaka yapılmadığını anlamıştı. Kararlı adımlarla Cadillac'a doğru yaklaştı.. Bu arada, belinde taşıdığı Smith Wesson'u da çıkarmıştı. Ön kapıyı . açarak içeri eğildi.

—Hey siz! diye seslendi. Aşağı inin!

Arka arkaya duyulan üç patlama sesi çanların gürültüsünü bastırdı. Paul Tornetta sendeleyerek geriye kaykıldı, yüzünde son derece şaşkın bir anlam vardı. Silahını kullanacak zamanı bile bulamamıştı. Şoförün silahından çıkan üç kurşun Tornetta'nın göğsüne isabet etmişti. Tornetta ağzı kan içinde silahını düşürerek kaldırımın üstüne yığıldı.

— Tanrım! diye bağırdı Kathleen dehşete düşerek.

Tornetta'nın çenesinden akan kandan ayıra^mıyordu gözünü. Bu arada babasının korku dolu bakışlarını farketti. Patrick son derece şaşkın bir durumdaydı. İki yeşil ceketli hem sağır hem kör gibi olanlara karşı ilgisizdiler. Çanlar kulakları sağır edecek bir gürültüyle çalmaya devam ediyordu.

Karşı kaldırımdan geçmekte olan rengarenk giysili kadınlar durmuşlar, cinayet sonrasını izliyorlardı.

Bruce Reynolds cesaretle öne atılarak Tornetta'nın düşürdüğü silahı almak için kaldırıma eğildi. Ama silahı alacak zamanı olmadı. Silahlı dört yabancı üç Amerikalının üzerine yürüdüler. İçlerinden ikisi diplomatın kollarını sırtın-

da birleştirerek Bruce Reynolds'u Cadillac'ın arkasına binmeye zorladılar. Büyükelçi karşı koymaya, direnmeye çalıştıysa da bir sonuç elde edemedi. Bu sırada diğer iki adam da Kathleen'le Patrick'i aynı şekilde öne binmeye zorluyorlar di. Kapılar hızla kapandı. Teröristlerden ikisi Limuzine binmişlerdi. Çanlar çalmaya devam ediyordu. Kathleen'in arabanın zeminine itilmeden önce gördüğü son şey yeşil ceketlilerin sırtı oldu. Milis erleri hiçbir şeyin farkına varmamışlardı. Kaldırımda sırtüstü yatan Paul Tornetta ise ölüm kalım savaşı vermeye devam ediyordu.

Cadillac son hızla kaldırımdan ayrıldı. Yerdeki Smith Wesson'u alan diğer iki terörist de taksiye bindiler ve araba hareket etti. İki araba uzaklaşırken yeşil ceketliler nihayet başlarını çevirdiler ve son derece yavaş adımlarla kaldırımda boylu boyunca uzanan yaralı vücuda doğru ilerlediler

Paul Tornetta'nın üzerine eğildiler. Görünüşe bakılırsa adam her an ölebilirdi. Kurşunların açtığı yaralardan her soluk alışında kan fışkırıyordu. Dudaklarının rengi gitmiş, teni ölü bir renge bürünmüştü. Yeşil ceketlilerden biri Tornetta'nın başını kaldırmaya çalıştığında koruma görevlisinin ağzından kan döküldü ve adam o an can verdi. Milis eri hoşnutsuz bir ifadeyle ölünün kafasını yere bıraktı.

Sonunda çanlar sustu, iki araba çoktan gözden kaybolmuştu.

Irving Newton'un yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti. İşaret parmağını masanın başında oturan Somalili görevliyi tehdit eder bir tavırla

öne uzatarak:

— Sorumlu sizsiniz! dedi. O aptal milisler bir şeyin farkına varmamışlar. Büyükelçimizi mutlaka bulmanızı istiyorum. Aynı zamanda o adamları da ele geçirmelisiniz. Somali için bir skandaldır bu!

Amerikan konsolosluğunun başsekreteri öfke doluydu. Kaçırma haberi Beach Club'te İtalyan dostlarıyla yemek yediği sırada bildirilmişti ona. Somalililer büyükelçiliğe de haber vermişlerdi. Irving Newton Washington'a bir teleks çektikten sonra hemen Mogadiscio polisinin modern binasına gelmişti. Yarım saat bekledikten sonra, sonunda polis görevlisi Samir Samantar'ın yanına girmeyi başarmıştı. Samir Samantar beyaz giysisi içinde aldığı haberdan altüst olmuşa benzemiyordu.

Irving Newton karşısındaki adamın yüzüne şiddetli bir tokat indirmemek için kendini güç tutuyordu. Fakat dışişleri görevlisinin yokluğu sırasında Mogadiscio'daki Amerikan konsolosluğunun en yüksek görevlisiydi ve bu yüzden hareketlerine dikkat etmek zorundaydı.

Somalili, ülkeye özgü bir Hula sigarası yaktı. Paketi Irving Newton'a uzatmaya gerek bile görmemişti. Ardından başını sallayarak:

— Ülke polisine karşı çok ağır suçlamalarda bulunuyorsunuz, dedi. Kaçırma olayı gerçekleştirildiği sırada orada iki adamımız vardı, ama hiçbir şey görmemişler.

— Torna'ta'ya isabet eden kurşunların seslerini de mi duymamışlar?

Samir Samantar başını hayır anlamında sallarken dudaklarında garip bir gülücükle:

— Çanların sesi yüzünden ne yazık ki hiçbir şey duymamışlar, dedi.

"Herif hazırcevabın teki" diye düşündü Irving Newton. Yeşil ceketlilerin de teröristlerle ortak olmasından şüpheleniyordu. Öfkesinin Somaliliyi neşelendirmekten öteye gitmeyeceğini bildiği için sakinliğini korumaya çalıştı. Sigara paketini çıkartarak Samir Samantar'a ikram etmeden bir Rothman's yaktı. Mogadiscio'da yabancı sigara en pahalı şeylerden biriydi. Şimdi önemli olan kaçırılan altı kişiyi bulmaktı.

— Bu bürodan çıkınca ülkeme bir haber göndermek zorundayım, dedi Amerikalı görevli. Bu katliamın sorumlularını bulacağınıza ve o altı kişiyi kurtarmak için elinizden geleni yapacağınıza dair hükümete bir mesaj iletebilir miyim?

Samir Samantar yüzünde aynı tebessümle başını salladı.

— Elbette, dedi. Zaten Bay Reynolds'u ve ailesini kaçıran teröristleri aramaya başladık. Mogadiscio'nun bütün giriş ve çıkışlarının tutulması için bizzat kendim emir verdim. Biz Somalililer ülkemizdeki yabancılara kutsal birer emanet gibi özen gösteririz.

— Palavracı! diye fısıldadı genç diplomat içinden. Somali'de komünist olmayan diplomatlar gerçekten güç durumdaydı. Hükümet en ufak bir hatada onları ülkeden kovmak için hazır bekliyordu.

— Umarım araştırmalarınız başarıyı da beraberinde getirir, dedi Irving Newton. Kaçırılanların arasında henüz yedi yaşında iki küçük kız çocuğunun bulunduğunu size hatırlatmak isterim.

Samir Samantar iri dudaklarını bükerek:

— Bu iş kolay olmayacak! dedi. Mogadiscio büyük bir şehir ve elimizde hiçbir ipucu yok. Bu arada polisimizin son derece faydalı...

Irving Newton hafifçe gülümsemeden edemedi.

NSS'nin adamları fare gibi Mogadiscio'nun deliklerine gizlenmişlerdi. Ama halka açık bütün yerlerde bu adamlara rastlamak mümkündü. İnsanların her hareketi not ediliyordu.

Amerikalı diplomat öfkesi geçtikten sonra bu kaçırma olayının nedeni üzerinde düşünmeye başladı.

Paul Tornetta'nın ölümü bir kazaydı. Yabancıların arzusu rehineleri ele geçirmektir. Peki ama neden? Irving Newton kafasını patlatmasına rağmen bunun nedenini çözemiyordu. Mogadiscio'da özgürlük hareketlerine ait en az yarım düzine örgüt vardı, ama bugüne dek hepsi de sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Hatta büyükelçiliğe ait iki binanın zemin katlarını işgal eden "Eritre Özgürlük Cephesi" bile bugüne dek bir tatsızlık çıkarmamıştı. Üstelik, bütün bu hareketler NSS tarafından yakından gözleniyordu.

Irving Newton ayağa kalktı. — Yeni haberlerinizi bekliyorum, dedi soğuk bir sesle. Büyükelçilikte bir nöbetçi servisi var. Kaçırma olayından bütün dünyanın haberdar olacağından ve rehinelerin başına kötü bir şey geldiği takdirde ülkenizin tüm dünya tarafından lanetleneceğinden söz etmeye gerek yok sanırım.

Somalili başını sallamakla yetindi. Somali dışındaki dünya onun için sadece alay konusu olabilirdi. Somali sosyalist bir devlet olduğundan beri içine kapanık bir politika güdüyor,

komünist ülkelere yönelik turizmi bile kabul etmiyordu. Petrol bile ülkeye eski Sovyet tankerleri tarafından Irak'tan getiriliyordu.

Yine de Samir Samantar özür dilemek mahiyetinde bir yığın bahane ileri sürmekten geri kalmadı. Irving Newton kapının eşiğinde durarak:

— Güvenlik konseyinin de bu iş üzerine eğilmesini temenni ederim, dedi.

Samir Samantar yine başını sallayarak:

— Arkadaşımız Syad Barre şu an meşgul, dedi. Biliyorsunuz Cibuti sorunu var... Ama mesajınızı kendisine ileteceğim. Kaçırma olayıyla ilgileneceğinden eminim.

İlgilenmesi en az altı ay sürerdi. Diplomatlar halktan ve resmi Somalili görevlilerden uzak tutuluyorlardı. Somali hükümetine yazılan en az otuz mektup, sadece iki görevlinin gönderilmesiyle sonuçlanmıştı. Başkanın yakın dostu Syad Barre pek ortallıklarda gözükken biri değildi. Şehrin kuzeyinde kendi halinde yaşıyordu.

Irving Newton daha fazla bir şey yapamayacağına kani olarak merdivenlerden dörder dörder inerek binadan ayrıldı. Çoğu Somali binalarında olduğu gibi burada da asansör yoktu. Devlet bu sayede ekonomi yaptığını sanıyordu.

Buick arabası onu bekliyordu. Havalandırmanın çalışması için Irving Newton motoru açık bırakmıştı. Irving Newton alnında biriken terleri silerek Limuzine bindi. Haziran ayının bu bunaltıcı sıcaklığı insanlık dışıydı. Somali kuzeyde Kızıldeniz'e, güneyde de Hint okyanusuna bakıyordu. Afrika'nın boynuzu! Genellikle bu adla anılıyordu Somali. Washington'dayken

Irving Newton bu ülkenin hayaliyle yaşıyordu. Şimdi ise bir köpeğin kemik hayaliyle yaşaması misali, o da serin ve sisli bir sabahın özlemine duyuyordu.

— Büyükelçiliğe! dedi şoföre. Şimdilik sadece bir teleks göndermiş, olanları tüm çarpıcılığıyla kısaca bildirmişti. Bundan sonra bir "sonuç"a ulaşması gerekiyordu. Elinde bulunan deliller son derece yetersizdi. Neyse ki, ülkeler arasında saat farkı var, diye düşündü Amerikalı. Washington'da henüz saat sabahın dördüydü.

Buick Somalia Caddesi'nden şehrin merkezine doğru ilerliyordu. Mogadiscio küçük bir şehirdi. Şehir iki kilometrelik bir alan boyunca yumuşak bir eğimle denize dek uzanıyordu. (tenis sokaklar dik açılarla birbirlerini kesiyorlar, sokakları geniş bahçeli villalar süslüyordu, Irving Newton teröristlerin altı rehineyi nereye saklamış olabileceklerini sordu kendi kendine. Paul Tornetta'nın ailesine haber vermek gerekiyordu. Tornetta'ya bir madalya verilecek ve cesedi Arlington mezarlığına gömülecekti, Irving Newton içinden bir küfür savurdu. Amerikan 6. Filo'su Afrika'nın açıklarında Hint okyanusunda seyrediyordu. 6. Filo'nun elinde Somali'yi yerle bir edecek silahlar vardı. Ama Irving Newton şu sırada, gülücüğünü yüzünden eksik etmemek zorunda olan bir resmi görevliydi.

—Serseriler! dedi yüksek sesle. Şoför başını çevirdi.

—Yes, sir?

Irving Newton öfkesini şoförden çıkarmak istedi, ama sonunda gülümsemeyi başarak:

—Bir şey yok, dedi. Teşekkür ederim.

Koruma eri Irving Newton'u görünce başını kaldırdı. Yüz ifadesinden tedirgin olduğu belliydi.

—Yeni bir haber aldınız mı, Sir? Irving Newton başım salladı.

—Hayır.

Kaçırma olayının (üstünden beş saat geçmişti. Ne şoför ne de büyükelçiliğin arabası bulunmuştu. Irving Newton televizyonun bir saat sonra haberi Amerikalılara bildireceğini düşündü. Mogadiscio'ya geleli tam bir sene oluyordu. Bu zaman zarfında Irving Newton en uzun pazar gününü bugün yaşayacaktı.

Koruma eri emniyet sistemiyle dolu asansörün düğmesine bastı, içeride bir televizyon kamerası bile vardı.

—Pis herifler! diye homurdandı. Miss Kathleen'in de o arabada olduğu aklına geldikçe...

Rehine hikâyelerinin başlangıcı herkes tarafından bilinir, ama nasıl sonuçlanacağı bir türlü kestirilemezdi. Ancak, kötü bittiğine dair yaygın bir kanı vardı!

Irving Newton yukarı çıkarken bu kaçırma olayının on beş gün önce gerçekleşen başka bir hadiseyle yakından ilgili olabileceğini aklına getirdi. En iyi muhbirlerinden biri öldürülmüştü, Irving Newton resmi görevinin dışında, Mogadiscio'daki Central Intelligence Agency' nin de şefiydi. CIA'nın buradaki merkezi oldukça gösterişsiz ve şatafattan uzaktı. Buna bağlı olarak merkezde sadece iki görevli vardı ve şu anda biri hasta olduğu için zorunlu izin kullanıyordu.

III. BÖLÜM

Charles Leyland elinde içi soğumuş kahveyle dolu fincanı, pencerenin ardından yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakıyordu. Teleksin sesini duyunca yerinden sıçradı. Hemen saatine baktı. Saat sabahın 2.30'unu gösteriyordu. Charles Leyland Washington yakınlarında, Langley'deki Central Intelligence Agency'nin ana binasında tek başınaydı. Security Officer olarak bu yalnızlığa uzun süre önce alışmıştı. Ses devam ediyordu. Charles Leyland ayağa kalkarak teleks odasına yürüdü. Bütün diğer şirketler gibi CIA'da cuma akşamından pazartesi sabahına kadar tatile giriyordu. Hafta sonu boyunca şirket hiçbir harekette bulunmazdı. Önemli meseleler sadece telefonla görüşülürdü. Security Officer'in* önünde ülkenin en büyük yetkililerinin listesini içeren bir rehber vardı. Bu listeye Başkan'ın adı da dahildi.

Charles Leyland son hızla kâğıda dökülen sözcüklere yetişmeye çalışıyordu. Mesajın içeriğini kavrayınca iliğinin donduğunu hissetti. Bir büyükelçi ailesiyle birlikte kaçırılmış, koruma görevlisi öldürülmüştü. Bu iş çok ciddiye. Bir pazar gününün ilk saatleri için bu ani şok çok fazlaydı. A kategorisine dahil edilecek bir mesaj, dedi kendi kendine.

— Tanrı kahretsin! diye homurdandı sonra.

Teleksi alarak bürosuna geri döndü ve anahtarla kilitli çekmecesinden siyah bir defter çıkardı. A harfinin sayfasını açtı, burada

* Güvenlik subayı

irtibat kurabileceği kişilerin adres ve telefon numaraları vardı. Charles Leyland Beyaz Saray'ın sekreterliğine telefon etmeye karar verdi. Başkan'a derhal haber ver ilip verilmemesi konusunda kararı onlar verebilirlerdi. Charles Leyland alıcıyı kaldırarak günlük görevine heyecandan uzak bir monotonluk ile başladı.

Görevini tamamladığında günün ilk ışıkları gökte belirmeye başlamıştı bile. Güzel bir gün olacağı benzerdi. CIA'nın en önemli dört yetkilisi Mogadiscio'da olanları haber almışlardı. Aynı şekilde hükümet de durumdan

haberdardı.

Somali'den kilometrelerce uzak bir bölgede, Bruce Reynolds'un adını daha önce hiç duymamış insanlar onu kurtarmak için ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Afrika kıyılarının açıklarında seyreden 6. Filo, dünyanın en büyük savaş güçlerinden biriydi ve rotasını hafifçe değiştirerek Afrika'nın boynuzuna doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Security Officer kendine bir fincan kahve daha doldurdu. Saat altıda servisten ayrılacağı için üzülyordu. Hareketli bir gün geçirecekti. Gece yarısı uyandırılan Afrika ile ilgili bölümün adamları ve diğer bölüm başkanları da Langley'e gitmek için hazırlıklarını tamamlamak üzere olmalıydılar. Onlar için pazar günü, tatil olma özelliğini çoktan yitirmişti.

*

**

Havalandırma aygıtı, açık pencerelerden giren sıcak havayı önleyemiyordu. Irving Newton gömleğinin bütün düğmelerini çözmek zorunda kaldı. Sonra elini öne uzatarak çalmakta olan telefonu açtı.

— Alo! Burası Amerikan konsolosluğu.

Çok konuşmaktan sesi yorgun düşmüştü. Saat sekize geliyordu, hava kararmıştı ve Irving Newton sabah kahvaltısından beri kaybolan büyükelçiyi bulmak için telefonun başından ayrılmamıştı. Tüm öğleden sonra boyunca da diğer diplomatik kuruluşlara haber vermişti. Ondan sonra geçmiş olsun mesajları büyükelçiliğe yağmaya başlamıştı. İlk mesajı da Ruslar göndermişti.

— Burası polis karakolu, dedi telefondaki ses kötü bir İngilizceyle. Bay Samantar, Bay Newton'la konuşmak istiyor.

Irving Newton birden kaskatı kesildi. Samir Samantar iyi bir haber verebilirdi.

— Bay Newton benim.

Az sonra karşı hatta Samir Samantar'in terbiyeli, fakat riyakar sesi duyuldu.

— Bay Reynolds'un arabasını bulduk, dedi Somalili adam. Gezira'da bir köşeye bırakılmıştı. Şoför arka bagajdaydı. Limanda bir kahve içtikten sonra arabasına binmek üzereyken yabancılar tarafından saldırıya uğradığını söyledi. Araştırmalara devam ediyoruz.

Irving Newton'un heyecanı bir anda yok oldu.

— Onları derhal bulmanız gerekiyor, dedi homurdanarak. Yoksa başınıza dert açılacak.

Irving Newton bu tehditin yararsız olduğunu biliyordu, ama hiç olmazsa içi rahatlamıştı. Alıcıyı yerine koyar koymaz bu kez iç telefonda koruma görevlisinin sesini duydu.

— Garip, tipli bir adam sizi görmek istiyor, efendim. Önemli olduğunu söyledi. Ne yapayım?

— Kontrolenden geçirip onu buraya getirin.

Siz de burada kalırsınız. Yerinize John Dean bakar.

— Peki, Sir!

İki dakika sonra, koruma eri önünde sürüklediği kara tenli bir Somaliliyle büroya girdi. Somalilinin üzerinde bir kot pantolon, sarı bir gömlek vardı. Sakalı uzamıştı. Saçları hem kıvrıkcık, hem karışık. Parlayan gözlerinden entellektüel bir tip olduğu anlaşılıyordu. Irving soru dolu bakışlarını adama çevirerek:

— İngilizce biliyor musunuz? diye sordu.

— Evet, dedi öteki. Başsekreter siz misiniz, Bay Newton?

— Evet. Siz kimsiniz?

Ziyaretçi cevap vermeden bir iskemleye oturarak cebinden çıkardığı kağıt parçasını Amerikalı'ya uzattı.

— Bir mesaj!

Irving Newton'un kalp atışları aniden hızlandı. Kağıdı eline alarak yazılanlara baktı. En üstte "Somali Kurtuluş Örgütü". Ana merkez Mogadiscio" yazıyordu. Irving Newton bu örgütün eylemlerinden söz edildiğini duymuştu. Örgüt Fransız hükümetinden de destek görüyordu. Fransızca olarak yazılmış metni bir çırpıda okudu. "Amerika'nın emperyalist kışkırtmalarından yorgun düşen FLCS Örgütü, Somali Demokratik Cumhuriyeti'ndeki bütün emperyalizm yanlılarını ortadan kaldırmaya karar vermiştir. Amerikalı sorumluların ülkeden ayrılmak konusunda hiçbir çaba göstermemeleri sonucunda örgüt onların temsilcisi ve aynı zamanda CIA elemanı olan ve casusluğu herkes tarafından bilinen Büyükelçi Bruce Reynolds'u rehin almıştır. Amerika Birleşik Devletleri

halka bir açıklama yaparak Somali'deki diplomatik kuruluşlarını kapatacaklarını söylediklerinde Bruce Reynolds serbest bırakılacaktır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin emperyalist hükümeti üç gün içinde Somali halkının sesine kulak vermeyecek olursa, sorumlu casus Bruce Reynolds öldürülecektir."

Irving Newton ultimatom mektubunu masaya bıraktı. Öfkeli, şaşkın ve kaygılıydı. Ziyaretçisi iskemlede oturarak onun bir cevap vermesini bekliyordu. Irving Newton işaret - parmağını öne uzatarak:

— Siz FLCS üyesi misiniz? diye sordu.

— Ben sadece Kurtuluş örgütünün temsilcisiyim.

— Bay Reynolds'u ve ailesini siz mi kaçırdınız?

— O eylem bütün örgüt çerçevesinde gerçekleştirildi.

— Reynolds nerede?

Mesajı getiren ziyaretçi soğuk bir tebessümle ayağa kalktı.

— Bunu size söylemeye yetkili değilim. Görevim yalnızca bu mesajı size iletmek ve sizden bir cevap almak.

Irving Newton bembeyaz kesilen yüzüyle ayağa kalktı ve kapı ile ziyaretçisinin arasında durarak:

— Soruma cevap vermeden önce buradan çıkamazsınız! dedi.

Koruma erinin eli çoktan silahının kabzasındaydı. Fakat FLCS'nin adamı son derece sakin bir tavırla Amerikalının önünde durdu:

— Yarım saat içinde arkadaşlarımla yanına dönmezsem rehinelerden biri öldürülecek, dedi ziyaretçi. Ayrıca, beni takip etmeye kalkarsa-

nız...

Odaya bir sessizlik çöktü. Sonra mesajı getiren kapıya doğru yöneldi. Amerikalılar oldukları yerden kıpırdamamışlardı. Sonunda Irving Newton cesaretini toplayarak:

— O mesajda sadece büyükelçiden bahsediliyor, dedi. Ama rehineler arasında iki kadın ve üç de çocuk var. Onların derhal serbest bırakılmasını emrediyorum.

— Onlar sadece savaş tutsakları! dedi Somalili soğuk bir edayla. Onların durumuyla yakından ilgileniyoruz. Daha önce casusluk yapmadıklarına kani olursak onları bırakacağız. Fakat Amerikan hükümeti teklifimize karşı çıkarsa rehineler öldürülecek.

— Aptal herif! diye homurdandı Irving Newton. Yedi yaşında bir çocuğun casusluk yaptığını daha önce hiç gördünüz mü?

Öteki cevap vermeye gerek görmeden odadan çıktı. Amerikalılar ayak seslerini duydular. Irving Newton öfkeden bembeyaz kesilen yüzüyle mesajı bir daha okudu. Bu kez elinde Somalililere gösterilecek somutbir kanıt vardı. Irving Newton kağıdı koruma erine uzatarak:

— Fotokopi çıkartın, dedi Orijinal metni kasaya koyun. Kopyalardan birini bana vermenizi istiyorum.

Koruma eri koşarak bürodan çıktı. Irving Newton odasında bulunan duvar kasasına yönelerek CIA arşivlerinin bulunduğu kasadar] FLCS dosyasını çıkardı. Dosyada yazılı olanlara şöyle bir göz attığında örgüt hakkında; elinde fazla bir bilgi olmadığı kanısına vardı FLCS, NSS ile yakın ilişki içindeydi. Bu d KGB'nin en azından Amerikan büyükelçisini başına gelenlerden haberdar olduğunu gösteri

yordu.

* **

Langley binasında, Afrika ile ilgili bürolar tıklım tıklım doluydu. Adamlardan bazılarının kravatları yoktu, kimisi de traş olacak vakti bile bulamamıştı. Hepsi birkaç saat önce zorla yataklarından çıkarılmışlardı. Ellerinde bulunan malzemeye bir senteze varmaları için önlerinde iki saatten az bir süre vardı. Verilen ultimatom doğruca Beyaz Saray'a iletilmişti.

Yavaş yavaş FLCS'nin Fransa ile yaptığı işbirliğine ait bilgiler CIA'nın elinde bir araya toplanıyordu. Üyelerin adları, gerçekleştirilen eylemler, diğer ülkelerle ilişkiler...

Afrika masası şefi bilgilerin kendisine ulaşmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Saat onda Beyaz Saray'da yapılacak acil toplantı için bu bilgileri hükümete gönderecekti. Maryland ya da Virginia'da oturan üyelerin çoğu helikopterle alınmıştı. Rehineleri ellerinde bulunduranların fidye için önerdikleri miktar ise henüz basma açıklanmamıştı.

*

**

Beyaz Saray'ın ilk kattaki oval salonuna öldürücü bir sessizlik hakimdi. Yaklaşık bir düzine adam toplantı için bir araya gelmişlerdi: Hükümet temsilcisi, Pentagon'dan bazı yetkililer, Navy'nin adamları, CIA başkanı, NASA' dan bir yetkili ve Başkan'ın adamları.İçlerinden biri Afrika masasının şefine dönerek:

— Bay Abernaty, dedi. Kesin bir sonuç elde edebildiniz mi?

Bay Abernaty, CIA'nın acil bir programla birkaç saat içinde elde ettiği bilgilere göz

atarak:

— Örgüt 1963'de kurulmuş, diyerek söze başladı. Örgütün temel mekanizması Somali' nin kuzeyinde yer alıyor. Hargeisha'nın yakınlarında bir kampları var. FLCS resmi olarak Hassan Afgoi adında bir adam tarafından yönetiliyordu. Adam pek çok olaya karıştıktan sonra görevini bıraktı. Afgoi'nin Muhammed Hensa tarafından yönlendirildiği herkes tarafından biliniyordu. Muhammed Hensa, Somali Kurtuluş Partisi'nin güvenliğinden sorumluydu. Ondan önce de Hargeisha'da Ulusal Güvenlik Servisi'nde çalıştığı biliniyor. FLCS' nin adamları Somali askeri araçlarını kullanıyorlar ve tamamen Somali hükümetine bağlılar. Bu durumda Somali hükümetiyle bu kaçırma olayı arasında kesin bir bağ olduğu kanısındayım.

Afrika masasının şefi bunları söyledikten sonra sustu. Konferansa gelenler birbirlerine baktılar, sonra hükümetin dışişleri bakanlığı sözcüsü:

— Bu bilgilerin doğru olduğundan kesinlikle emin misiniz? diye sordu.

— Evet, efendim, dedi Bay Abernaty.

— Yani Somali hükümetiyle karşı karşıyayız, dedi Başkan'ın sekreteri.

— Evet, olabilir, dedi CIA'nın bir numaralı adamı.

— Bence bu kesin, diye yanıtladı Afrika masasının şefi.

— Peki, ama, Somalililer eğer bizi ülkelerinden kovarlarsa biz de onların Washington'daki elçiliklerini kapatacağız. Bunu biliyorlar.

CIA patronu başını kalladı.

—Bizle alay ediyorlar. New York'taki B.M.

meselesini unutmayın. Bu görev hâlâ Somali hükümetinin elinde.

Odaya yeniden bir sessizlik çöktü. Bu sessizliği sadece arada bir duyulan öksürükler bozuyordu. Olay şimdi yeni bir boyut kazanmıştı. Kendilerini halka tanıtmak isteyen bir avuç teröristin işi değildi bu. Yasal bir hükümet Amerika Birleşik Devletleri'nin gücünü kabul etmek istemiyordu.

— Konuyu Başkan'a açacağım, dedi Beyaz Saray sözcüsü. Şu an hiçbir karar veremeyiz.

Hükümet temsilcisi boğazını temizledikten sonra:

— Rehineleri kurtarmak için olanaksızı gerçekleştirmeye çalışamaz mıyız? diye sordu.

Afrika masasının sorumlusu elini kaldırarak:

— Sir, dedi. Az önce söylemeyi unuttuğum bir nokta var. NSS ile Mogadiscio'daki Sovyet KGB örgütü arasında yakın bağlar var. KGB'den yirmi dört görevli, Somali hükümet yönetiminde söz sahibi. Adları elimizde mevcut. Bu kaçırma operasyonu Sovyet yönetimi tarafından organize edilmiş olabilir...

Birkaç saniye boyunca odada sadece havalandırma aygıtının gürültüsü duyuldu. Sonra sessizliği ilk bozan Başkan'ın yardımcısı oldu:

— Evet, bu olabilir. Bu konuda daha fazla bilgi alma olanağınız var mı?

— Sanırım hayır, dedi Afrika masasının şefi.

— Pekâlâ . Bu varsayımınızdan Başkan'a söz edeceğim.

*

**

Irving Newton'un sabrı taşmak üzereydi.

Gözlerini duvarda asılı duran Rus takvimine dikti. Yaklaşık on beş dakikadır Somali içişleri Bakanlığı'nın holünde bekliyordu. Gece boyunca büyükelçi ve ailesinin kaçırılmasına dair hiçbir haber çıkmamıştı. Irving Newton bir akşam önce FLCS'den aldığı mektubu polise bildirmişti.

Artık Somalililer harekete geçmeden duramazlardı.

Sonunda kapı zayıf, kalın bıyıklı, petrol mavisi takım elbise giymiş, kravatsız bir Somalilinin üzerine açıldı. Irving Newton deri koltuklardan birine oturdu. Lüks, Somali'ye özgü niteliklerden biri değildi.

— Sayın bakan, diye söze başladı, dün akşam size verdiğim bilgiler sayesinde araştırmalarınızın yeni bir boyut kazandığını umarım. Hükümetiniz...

Somalili karşısındakini susturmak için elini kaldırarak:

— Verdiğiniz bilgi araştırmalarımızda yararlı oldu, dedi. Polis o adamlarla irtibat kurmak için derhal harekete geçti. Teröristlerin emperyalizme karşı giriştikleri bu kurtuluş harekâtından zaten haberimiz vardı...

Amerikalı gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Kaba sayılacak bir tavırla Somaliliyi susturarak:

— Rehinelerin izine rastladınız mı? diye sordu.

— Bay Newton, diye söze başladı öteki, henüz öğle vakti! Bu iş ise uzun zaman ister. O insanları bulmamız için önce bazı karşılaştırmalar yapmalıyız.

Irving Newton karşısındaki adamın yüzüne bir yumruk indirmemek için kendini zor tuttu.

Sonunda sinir krizine tutulmuş gibi soğuk bir sesle:

— Tanrım! Neler söylüyorsunuz! dedi. FLCS'nin karargâhı Taaleh lokantasının tam karşısında! Adamları bulmak hiç de zor değil. Binanın önünde bayrakları da var.

Somalili dudaklarında bir tebessümle:

— Elbette, dedi. FLCS'nin sorumlularıyla bir konuşma yaptık. Bazı yurt sorunlarından dolayı böyle bir girişimde bulunduklarını söyle diler. Onları daha fazla konuşturmaya çalışa cağız, ama biliyorsunuz kolay olmayacak. Elleri yerlerini bile bilmediğimiz pek çok sığınak var. Rehineleri orada saklıyor olabilir ler. N

Somali hükümetinin özrü ayıbından kat kat büyüktü. Irving Newton ağzı şaşkınlıktan açık bir halde, hiçbir şey söyleyemeden öylece kalakaldı. Sonunda:

— Yani rehinelerin yerini tespit edemediği nizi mi söylemek istiyorsunuz? diye sordu.

Somalili bakan yüzünde son derece saf bir ifadeyle:

— Tam anlamıyla, dedi. Onların yerini tespit etsek bile hayatlarının güvencede olması nı sağlayamayız.

Irving Newton öfkesini içine gömdükten sonra sakın bir sesle:

— Önce siz adamları bulun da... dedi. Daha sonra ne yapılması gerektiğine biz karar

veririz.

Bakan yorgun bir tavırla kollarını iki yana bırakarak:

— Biliyorsunuz, Mogadiscio büyük bir şehir, dedi. Araştırmalarımız sürüyor. Somali hükümeti rehinelerin hayatını kurtarmak, terö ristlerle bir anlaşmaya varmak için elinden

geleni yapmaya hazır. Bence bu kadar tedirgin olmanıza bir gerek yok.

Irving Newton artık söylenenleri dinlemiyordu bile. Her şeyi anlamıştı, kendini birden güçsüz hissetti. Düşman bir ülkede, siyasi polisin gözetimi altında, Amerika'dan ve dost ülkelerden uzakta yapayalnızdı.

Ruslar Somali'de diledikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Mogadiscio NSS'nin adamlarıyla çevriliydi. Askeri barikatlar şehrin giriş ve çıkışlarını sıkı denetim altında tutuyordu.

Bu olay Emilio Cerrutti'nin öldürülmesine benziyor, diye düşündü Irving Newton. Amerikalı, bu italyan dostundan ufak bir yardım istemişti.

Somali polisi Emilio'nun boğularak öldürülmesinde karar kılmıştı. Irving Newton bu cinayetin neden işlendiğine hâlâ bir anlam veremiyordu.

Bir robot gibi yerinden kalktı. Bruce Reynolds olayı artık çığrından çıkmıştı.

— Bu konuşmadan hükümete söz edeceğim, dedi yine bir robot gibi. Polisinizin ihtiyatsızlığını tenkit ediyorum, olabilecek herhangi kötü bir olaydan da sizi sorumlu tutacağımı bilmenizi isterim.

Somalili bakanın aydınlık gözlerinde hiçbir karar olma dı. Ziyaretçisini kapıya dek geçirdikten sonra, Irving Newton'un elini dostça bir edayla sıktı.

*

**

CIA'nın Langley'deki binasının üçüncü katında, Afrika'ya ayrılmış odadaki sessizliği sadece havalandırma aygıtının gürültüsü bozuyordu. Büroda sadece iki adam vardı. Şirket

Başkanı ve Afrika masası şefi... Şef, masasının üstünde duran yepyeni pasaportla oynuyordu.

— Bu çok tehlikeli, dedi tok bir sesle. Üstelik başarısız bir sonuç elde etme olasılığı çok yüksek.

— Başkan'ın verdiği karara saygı göstermek zorundayız, dedi Şirket Başkanı. Bir şeyler yapma gücüne sahip insanlar yalnızca bizleriz. O altı Amerikalıyı ölüm tehlikesiyle başbaşa bırakıp burada elimiz kolumuz bağlı oturanlarız. Üstelik rehinelerin nerede bulunduklarını bile henüz bilmiyoruz. Görünüşe göre operasyonun arkasında Somali hükümeti var. O halde teröristleri durdurmak konusunda hükümete hiçbir şekilde güvenemeyiz. Ya boyun eğeceğiz, ya da imkânsız gerçekleştirmek için kolları sıvayacağız.

— Pekâlâ! dedi Afrika bölümü şefi. Piyango kime vuracaksa ona şimdiden şans diliyorum.

*

**

Kapısı anahtarla kilitli odada teleksin sesi bir türlü susmak bilmiyordu. Kırk sekiz saattir teleks aralıksız çalışıyordu. Washington, Nairobi, Addis-Abeba, 6. Filo'nun telsizi, Beyrut, hatta Hartum, Riad, Paris...

Irving Newton ayağa kalktı. Günlerden salıydı ve rehinelerden hiçbir haber alınamamıştı. Teröristlerin ultimatom süresi yarın sona eriyordu. Irving Newton metnin üzerinde "Çok özel. Sadece I.N." yazısını okudu.

I.N kendisiydi. Amerikalı metni derhal okudu. Yazı hükümetten geliyordu.

Metnin ikinci paragrafı birincisine oranla çok kısaydı ve esas konu burada anlatılıyordu.

"Yarın Roma'dan uçakla gelecek olan Bay I Inge'i karşılamaya gidin. Kendisi hükümet in alından "4. Bölüm" için gönderiliyor. Oı ada çalışmalarınıza yardımcı olacak."

Irving Newton kağıdı elinden bıraktı. Ağzında acı bir tat vardı. Bu teleks gücün bir kanıtıydı. Amerika boyun eğmiyordu. Emir Başkan tarafından verilmişti. "4. Bölüm" Afrika'nın koduydu. Irving Newton'un aklına rehineler arasındaki ikizler gelince midesi sıkıştı. Bu arada, bu görevi kabul edecek delinin kim olduğunu soruyordu kendikendine.

Bir robot gibi Beck's şişesini alarak tepesine dikti. Ama bu sefer bira ona her zamanki zevki vermedi. Irving Newton boşalan şişeyi çöp kutusuna attı. Son derece kaygılı bir ruh haliyle yeniden koltuğuna oturdu.

IV. BOLUM

Altesleri Prens Malko Linge şatosunun kütüphanesinde otururken tepesinde duyduğu bir gürültü üzerine başını doğrulttu. Yanında nişanlısı Alexandra tırnaklarına oje sürmekle meşguldü. Sarı saçları genç kadının yüzünü örtüyor, alnına düşen hafif perçemler Alexandra'ya çocuksu bir eda veriyordu.

Genç kadın oje sürme işini bitirdikten sonra şeyeyi sehpayı bırakarak kanepeye yaslandı. Ellerini, tırnaklarının kuruması için öne uzattıktan sonra Malko'ya bakarak:

— Zavallı sevgilim, dedi. Siz erkeklerin bu işi son derece sıkıcı bulduğunuzu biliyorum.

Malko nişanlısının sözlerini duymadı bile. Alexandra'ya yaklaştı. Genç kadın ellerinin Malko'nun bedenine değmemesine özen göstererek başını öne uzattı ve nişanlısının onu öpmesine izin verdi.

O sırada, dışarda uğuldayan rüzgârın etkisiyle, yanmakta olan şömineden garip bir ses duyuldu. Alexandra yerinden sıçradı

— Haziran ayında böyle bir hava! dedi.

Avludan ağır bir şey parçalanıyormuş gibi bir ses duyuldu. Malko dışarı çıkmakla Alexandra'nın yanında kalmak arasında bocalıyordu. Sonra geri çekilerek:

— Özür dilerim, dedi. Hemen dönerim.

Alexandra başını sallayarak kuruması için tırnaklarına üfledikten sonra:

— Sevgilim, sen ne istediğini bilmiyorsun, dedi.

Malko bu kışkırtıcı sözlere aldırılmaz görü-

nerck kütüphaneden okun ve giriş holüne yöneldi,

Rüzgâr öylesine güçlü esiyordu ki, Malko sokak kapısını açmakta güçlük çekti. Kapıyı açınca yüreği sıkışarak eşikte kalakaldı. Liezen şalosunun avlusu kırık parçalarla doluydu. Çekoslovakya'dan özel olarak getirttiği el yapması kiremitleri parçalanmıştı.

Malko yüzünü yalayan rüzgâra aldırılmayarak paramparça olmuş kiremitlere baktı. Yaşlı İlse de mutfaktan çıkmış, efendisinin üzüntüsünü paylaşıyordu. Köylü olmasına rağmen yaşlı kadın paranın değerini çok iyi bilirdi.

— Tanrı yardımcınız olsun, Herr Hoheit! diye homurdandı.

Malko altın fiyatına getirdiği kiremitlerini düşünüyordu.

Viyana'da bir apartman dairesine taşınmalıyım, diye geçirdi içinden.

Ama şatosunu kim satın alacaktı?

Şatosunu ateşe verecek değildi ya! Alexandra'yla tatlı bir hafta sonu geçirmeyi planlarken bu fırtına bütün düşlerini mahvetmişti.

Malko hüznü gözlerle kiremitlerine bakarken Elko Krizantem yanına geldi ve rüzgârın sesini bastırmak için avaz avaz bağırarak:

— Alteslerini telefonda arıyorlar, dedi.

— Burada olmadığımı söyleyin!

Krizantem efendisinin öfkesini anlayarak hemen gözden kayboldu.

Malko şu an kimseyle konuşmak istemiyordu. Akli kiremitlerindeydi. Otuz saniye sonra Ilko'nun sesi tekrar duyuldu.

— Telefonda kişi ısrarla sizi istiyor, efendim.

— Arayan kadın mı, erkek mi? diye sordu

Malko.

— Bir erkek! diye bağırdı Krizantem.

Malko çaresiz bir halde içeri girdi. Holdeki telefonun açık olduğunu görünce:

— Elko, dedi. Belirsiz bir süre için Azerbeycan'a gittiğimi söyleyin.

— Fakat o bey ısrar ediyor, efendim. İngi lizce konuşuyor ve çok önemli olduğunu söyledi.

Malko cevap vermedi. Kaderini lanetliyordu. Kimbilir, Liezen şatosuna fırtınayı getiren belki de CIA idi.

— Pekâlâ, dedi. Kütüphaneden açarım.

Odada Alexandra bir Rothman's yakmış, tırnaklarının kurumasını bekliyordu.

Malko yorgun bir halde nişanlısının yanma çöktü. Alıcıyı kaldırdığında Elko Krizantem'in holdeki telefonu kapadığını duydu.

— Alo? diye seslendi. Ben Prens Malko.

Sağ kulağında, Central Intelligence Agency' den Frank Thorpe'un sesini duydu. Seste hoşnutsuz bir anlam vardı.

— Malko nerelerdeydiniz, kuzum?

Malko cevap verecek zamanı bulamadı. Alexandra öteki kulağına eğilmiş:

— Aynı anda iki işi birden yapamazsın, diye fısıldıyordu.

, Malko alıcıyı sehpanın üzerine bırakarak nişanlısını arzuyla öptü. Daha da ileri gitmek isterdi, ama şu anda buna imkân yoktu. Bu arada Frank Thorpe'un öfke dolu "Alo" seslenişleri Malko'nun kulağına dek uzanıyordu.

— Ne yapıyordunuz? diye bağırdı Amerika lı.

Malko sonunda alıcıyı alarak:

— Aynı anda iki işi birden yapmaya çalışıyordum, dedi.

Amerikalı olanları anlamışa benziyordu. Malko'dan neler beklediğini anlatmaya başladı.

— Malko, beni duyuyor musunuz? diye bağırdı Frank.

Malko patronunun sesini duyuyor fakat dudaklarını Alexandra'nın dudaklarından bir türlü ayıramıyordu. Sonunda geri çekilmeyi başarak:

— Sizi duyuyorum, Frank, dedi olağan bir sesle. Mogadiscio'ya gitmemi mi istiyorsunuz?

*

**

Küçük kapı bunaltıcı sıcaklığın altında olduğundan da küçük gözüküyordu. Malko kapının üstünde yarısı silinmiş harflerle "MOGADIS-CIO" yazısını okudu. Burası dünyanın en ufak bir köşesi olmalı, diye geçirdi içinden. Esnedi. Roma'dan sonraki yolculuk bir kâbustan farksızdı. Uçakta verilen yemek köpek mamasından farksızdı, içecek olarak da sadece ılık limonata ile Pepsi-Cola ikram edilmişti. Somali Havayolları'na ait Boeing 707 artık hurdaya çıkacak denli eskimişti. Malko "First Class" yolcu olmasına rağmen, bulunduğu koltukta adına yaraşır hiçbir özellik bulamamıştı.

Hızla koltuğundan kalktı.

Uçaktan dışarı adımını attığı anda, cehenneme girdiğini sandı. Sıcaklık en az kırk derece olmalıydı. Parmaklıklı bölmenin ardından meraklı, fakat sessiz bir insan topluluğu inenleri karşılamak için bekliyordu. Çoğunluğu kara tenli insanlar oluştuyordu. Malko gözlerini bu kalabalıkta gezdirdi. Uzun boylu, açık renk

etmeyi unutmuştu. Her halinden çok öfkeli olduğu belliydi. Otuz saniye sonra cadde boyunca yol alıyorlardı. Uzakta, Mogadiscio'nun beyaz evleri seçiliyordu. Malko şaşırmışa benziyordu.

—Özel şoförünüz yok mu? diye sordu.

— Var, diye yanıtladı Newton. Ama bir casusla birlikte olmak istemedim. Sizi karşıla maya gelen o adamı gördünüz ya, NSS'nin adamıdır. Bu ajanlar her yerde bitiverirler, bütün konuşmalara kulak misafiri olurlar, insanları olmadık yerde durdurup gözaltına alırlar, yabancılar için casusluk yaparak onları ele verirler. Tabii arkalarında Ruslar var. KGB, NSS'yi Sovyet modeliyle düzenledi. Sovyetlerin elinde bizim Technical Division'u andıran bir dinleme merkezi var. Akılları sıra bizi kıskandırmak istiyorlar.

Yavaş yavaş şehre giriyorlardı. Kırmızı tuğlalı evler, iki yanı ağaçlıklı bir yol. Fakir bir kasaba görünümündeydi Mogadiscio.

—Ya büyükelçi? diye sordu Malko.

— Berbat, dedi Irving Newton. Adamlar hâlâ bir şey bilmediklerini iddia ediyorlar. Sanki NSS, Mogadiscio'da olup bitenlerden habersizmişgibi...

—Büyükelçiyle konuştunuz mu?

Irving Newton başım salladı.

— Hayır. Diğer rehinelerle birlikte kendisi ne çok iyi bakıldığına dair bir mesaj aldım. Dün, Beyaz Saray'a haberi ilettim. Ne olursa olsun, ABD boyun eğmiyor. Ben de zaman kazanmak için elimden geleni yapıyorum.

Merkeze ulaşmışlardı. Etrafta eski Rus kamyonetleri, kırmızı-sarı renkli taksilerle bisikletli insanlar vardı.

—Büyükelçiliğe uğrasak sizce bir sakıncası var mı? diye sordu Irving Newton. Belki yeni bir haber vardır.

— Rica ederim, dedi Malko.

Beş dakika sonra, kapısında Amerikan bayrağının dalgalandığı küçük binanın önünde durdular. Irving Newton hole girer girmez bir koruma görevlisi hemen yanına gelerek:

— Sir, FLCS yeni bir mesaj gönderdi, dedi.

— Verin bakayım.

Irving Newton'un yüz hatları gerilmişti. Düzgün çizgileri, hafif kıvrıkcık saçlarıyla yakışıklı bir erkekti. Mesajı okuduktan sonra kağıdı Malko'ya uzattı.

Metin çok kısaydı. "Emperyalistlerin red cevabı karşısında FLCS rehinelerden birini feda etmeye karar vermiştir. Amerikalı emperyalistlerin bir an önce kararlarından dönmelerini bekliyoruz."

Irving Newton dudaklarında buruk bir gülücükle Malko'ya bakarak:

— Size hoş geldiniz diyorlar! dedi. Bu mesaj benim mektubumun cevabı. Bizi köşeye sıkıştırdılar. Umarım burada "Süpermen" gücünü zü gösterebilirsiniz. Blöf yaptıklarını sanmıyorum.

V. BOLUM

Jubba Otel'i'nin havuzu mavi mozaikleriyle nefis bir görünüme sahipti. Havuzun etrafı çok güzel süslenmişti. Her şeyin mükemmel olması için ufak bir ayrıntı eksikti: Su! Havuzun içi bomboştu. Dibinde biriken tozlara ve yeşermekte olan bitkilere bakılırsa hiç doldurulmamıştı. Sosyalist düzenin en güzel Örneği bu, diye düşündü Malko.

Balkondan dışarıyı seyreliyordu. Bunaltıcı sıcak yüzünden odasına girdi, ama içeride de durum pek farklı değildi. Odası otelin arka tarafına bakıyordu. Bahçenin ötesinde liman gözükiyordu.

Tüm olumsuzluklarına rağmen Jubba Otel'i hükümetin gurur kaynaklarından biriydi. Bu otel tamamiyle halkın işbirliğiyle inşa edilmiş, hiçbir yabancı kaynağa başvurulmamıştı.

Malko bavulunu boşaltma işini tamamladı. Yanına hiç silah almamıştı. Somali'de şaka yapmaya gelmezdi. NSS'nin adamları Malko'yu baştan aşağı aramak için tetikte bekliyor olmalıydılar.

Malko ABD hükümeti tarafından Somali'ye resmi olarak gönderilmişti. Büyükelçiyle beraber diğer rehinelerin hayatını kurtarmakla görevliydi. Malko durumu ümitsiz görüyordu. Beyaz Saray Malko'nun Somali'ye gitmesi için son anda yeşil ışık yakmıştı. Başkan kesinlikle teröristlerin teklifini kabul etmeyeceğine göre, özel bir operasyon düzenlemek şart olmuştu. Rehinelerin kurtulma şansı binde bir de olsa, bu operasyon gerçekleştirilecekti.

CIA bu kaçırma olayını Rusların düzenlediğinden emindi, ama henüz nedeni bilinmiyordu. Başkan da bu yüzden geri çekilmeyi reddetmişti.

Malko otele gelirken Sovyet büyükelçiliğinin önünden geçmişti. Büyükelçilik binası postanenin tam karşısında, Mogadiscio'nun en işlek caddesi Waddada Somalya'da yer alıyordu.

Malko eşyalarını yerleştirdikten sonra rehineleri nasıl kurtarabileceğini düşünmeye koyuldu. Tek başına, silahsız, üstelik de düşman ve kapıları dış dünyaya kapalı bir ülkedeydi. Boğazı susuzluktan kurumuştı. Musluktan santimetre küpü binlerce mikropla dolu suyu içmektense, zemin kattaki bara inmeyi tercih etti.

İhtilal hareketinin başkanı Syad Barre'nin büyük bir fotoğrafı asansörün duvarını süslüyordu. Ne yazık ki, asansör işlemiyordu. Malko yürüyerek inmek zorunda kaldı. Lobiye iner inmez havaalanındaki rehber koltuğundan kalkarak Malko'nun yanında bitiverdi.

— FLCS yeni bir ultimatom vermiş galiba, dedi soru dolu bakışlarla.

— Evet doğru, dedi Malko soğuk bir sesle. Görünüşe bakılırsa polisiniz pek becerikli değil.

Jaaleh Musa'nın yüz hatları gerildi.

— Yanlış, çok yanlış! dedi. Bu iş çok zor. Adamlar saklanıyorlar. Mogadiscio da büyük bir şehir.

Hep aynı nakarat, diye düşündü Malko. Adama cevap vermeye bile gerek görmedi, tartışmak istemiyordu.

Görünüşe bakılırsa, rehber yanından ayrılmak niyetinde değildi. Bu durumda Malko

görevinin ilerki safhalarında zorluklarla karşılaşacaktı.

Jubba'nın lobisine hiç de iç açıcı olmayan bir görünüm hakimdi. Bir düzine Kuzey Koreli geniş bir kanepeye oturmuşlar, otuz iki dişlerini birden göstererek gülüyorlardı. Malko onların burada ne beklediklerim çıkartamadı. NSS'nin adamları da her köşeye pusu kurmuşlar, bardaki insanları inceliyorlardı.

Birden, Almanca bir konuşma Malko'nun dikkatini çekti. Tam yanında saçları hafifçe aklaşmış bir adamcağız sadece İngilizce bilen bir Somaliliye derdini anlatmaya çalışıyordu. Konuşmaları bir sağır diyalogundan farksızdı. Malko adama yaklaştı ve Almanca olarak:

— Ona ne anlatmak istiyorsunuz? diye sordu. Ben İngilizce de bilirim.

Yabancı adam rahatlayarak gülümsedi.

— Yaklaşık on dakikadır fotoğraflarımı tab edecek bir laboratuvar olup olmadığını soruyorum. Bir türlü anlaşılmadı.

Malko Almanca konuşmayı İngilizceye çevirince Somalilinin yüzü aydınlandı. Üç dakika sonra sorun halledilmişti. Somalili görevli avucuna doldurduğu filmlerle oradan uzaklaştı. Malko Almanın yanında taşıdığı büyük çantadan onun fotoğrafçı olduğu sonucunu çıkardı. Yabancı rahatlamış bir edayla Malko'yı kolundan tutarak:

— Gelin bara geçelim, dedi. Size teşekkür borçluyum. Alman mısınız?

— Sayılır. Avusturyalıyım.

— Almanca konuşan birine rastlamak çok hoş, dedi yabancı sıcak bir sesle. Ben Berlin'de oturuyorum. Adım Helmut Lambrecht. Zeit im

Bild'de gazeteciyim. Somali üzerine bir röportaj hazırlıyorum. Ya siz, siz ne yapıyorsunuz?

Zeit im Bild Doğu Almanya'nın en önemli gazetelerinden biriydi.

— Ben diplomatım, diye yanıtladı Malko. Amerikan hükümeti hesabına çalışıyorum.

Doğu Alman gazeteci gülümsedi.

— Amerika'ya yolculuk etmeyi çok istiyorum. Ama her seferinde vize sorunuyla karşılaşyorum.

Malko rehberinden kurtulmak için elinden geleni yapmaya hazırды. Yine de rehber onların masasına oturmaya yeltenmemiş, iki metre ötede bir tabureye oturarak Malko'nun hareketlerini izlemeye koyulmuştu. Bar lobinin ötesinde yer alıyor ve bahçeye bakıyordu. Malko kendine bir votka ısmarladı, ama Helmut Lambrecht onu durdurarak:

— Bence romu tercih edin, dedi. Burada sadece yerel votka verirler. Onun da insanı kör ettiği söyleniyor. Bir ananas suyu da içebilirsiniz.

Malko ihtiyatı elden bırakmamak gerektiğine inandığından ananas suyunda karar kıldı. Yeni edindiği arkadaşı garsona eliyle oraya nasıl geldiği belli olmayan Gaston de Lagrange şişesini işaret ediyordu.

— Mogadiscio'da ne yapıyorsunuz? diye sordu Alman gazeteci.

— Büyükelçimiz Bay Reynolds'u kurtarmak için gönderildim, diye gerçeği itiraf etti Malko. Bir grup terörist tarafından yanındaki beş kişiyle beraber kaçırıldı. Olayı FLCS örgütü gerçekleştirmiş.

— Ah, evet! Bu hikâyeden bahsedildiğini duymuştum, dedi Doğu Alman. O adamları

tanırım, bir yıl önce onlarla ilgili bir röportaj yapmışım. Cibuti sınırında içi çocuklarla dolu bir arabayı kaçırmışlardı. Fransız hükümeti üzerinde baskı kurmayı amaçladıklarını söylediler. Bu olay Somali hükümetinin canını sıkmış olmalı.

Malko göz ucuyla adama bakarak yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı.

Somali'nin günlük gazetesi Xiddigta Oktoobar kaçırma olayından tek kelime söz etmeye gerek görmemişti. Malko gazetenin bu tutumuna bir anlam verememişti.

— Somalililerin bazı davranışları çok garip, dedi Malko. FLCS'nin bütün eylemlerinden habersiz gözüküyorlar. Bu bana pek inandırıcı gelmiyor.

Gazeteci başını sallayarak:

— Somalililer yabancılara karşı çok kibar ve saygılı davranırlar. Şu sıra sıkışık durumda olmalılar. FLCS uç noktada bir örgüt. Hükümet onlara gözdağı vermeye çekiniyor olmalı. Fakat her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Örgüt ne istiyor?

— Büyükelçiliğin kapanmasını.

— Pekâlâ, kapatın! dedi Helmut Lambrecht. Daha sonra elçiliği yeniden açarsınız. Böylece kimsenin de canı yanmamış olur.

— Dedığınız kadar kolay değil, diyerek iç çekti Malko.

— Eğer size yardım edebilir sem... dedi gazeteci. Burada pek çok insanı tanırım. Tatilimi geçirmek için buradayım.

Malko cevap vermedi. İnsanın Somali'de tatil geçirmesi için aklını kaçırmış olması gerekir diye düşünüyordu.

— Kimbilir? dedi.

Önümde beş saatlik bir zamanım var. Aslında bu akşam Başkan Syad Barre ile bir randevum olacak. Fakat Başkan ziyaretçilerini istediği saatte kabul ediyor. Son defa, beni sahalım saat beşinde kabul etmişti.

— Sorun bakalım, benim hikâyem hakkında ne düşünüyor musunuz? diye sordu Malko yarı şakayla karışık.

Gazetecinin randevusuna yetişmeden önce Gaston de Lagrange şişesini bitirecek kadar vakit vardı.

Malko Alman gazeteciyle konuştuğundan beri Jaaleh Musa'nın onu daha dikkatli gözlerle süzdüğü hissine kapılmıştı. Otelin önünde büyükelçiliğin arabasını bekliyor ve bunaltıcı sıcak soluğunu kesiyordu. Havalandırmanın bulunduğu Buick'e bindiğinde ferahlar gibi oldu. Otelin otoparkında bir taksi şoförü bacaklarını ön kapıdan dışarı uzatmış, uyuyordu. Saat beşe kadar Mogadiscio'da hayat ölüyordu.

Irving Newton'un yüz hatları gergindi, gözleri kıpkırmızıydı. Sinirli bir halde sigarasını içiyordu.

— Yeni bir haber var mı? diye sordu Malko.

— Bu sabahki ultimatodan sonra FLCS' den bir ses çıkmadı, dedi Irving Newton.

— Bu örgütün Mogadiscio'da bir merkezi yok mu?

— Elbette var, diye yanıtladı Amerikalı diplomat. Taaleh'in karşısında. Ama Somalililer rehinerin orada olmadığı kanısındalar.

— Yine de oraya bir bakmak gerek.

— Ben de aynı şeyi düşündüm. Geçen gün

oraya gitmek istedim. Taaleh'ten iki yüz metre önce askeri bir jip yolumu keserek güvenlik önlemi nedeniyle yolu kapattıklarını söyledi ve geri dönmemi istedi. Ne yapmamı isterdiniz? Her an izlendiğimi biliyorsunuz.

Malko bu garip ülkede istenilen sonuca nasıl ulaşacağını kestiremiyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— İçişleri bakanlığına. Bakan yardımcısı sizinle bir görüşme yapmak istedi. Kaçırma olayı hakkında tabii. Ama bir sonuç çıkmaya çağından adım gibi eminim.

Bu görüşme beyin yıkama için yapılıyor, diye düşündü Malko. Malko gönderilen son ultimatomu aklından çıkaramıyordu. FLCS ciddi olduklarını göstermek için her an rehinelere birini öldürebilirdi.

— Başkan boyun eğmeyecek, dedi Malko. Biz o adamları durdurmalıyız. Ya da başka bir çözüm bulmak zorundayız.

Irving Newton başını salladı.

— Haklısınız.

Denizi arkada bırakmışlar, harabeyi andıran evlerle çevrili bir sokaktan geçiyorlardı. Sonunda Buick büyük bir yapının önünde durdu. Binanın girişi Somali'ye özgü askeri bir armayla süslenmişti. Mavi bir yıldız ye yanında iki panter. Irving Newton Malko'ya doğru eğilerek:

— Burası Somali haberalma teşkilatının dinleme merkezi, dedi Jubba'nın tam karşısında, yokuşta bir de sorgulama merkezi var. Rus konsoloslğunun yanında olan da cabası! Ayrıca on dört Sovyet resmi görevlisinin de Mogadiscio radyoevinin karşısındaki bir bina da çalıştıklarını biliyorum.

Bakanlığa doğru çıkarlarken Irving Newton Buick arabasına bakarak:

— Şoförümün şu anda bizim aleyhimize bazı bilgiler vererek casusluk yaptığına emin olabilirsiniz, dedi.

**

Duvarı bir Rus takvimiyle Çin takvimi yanyana duruyorlardı. Böylece, Ruslara bu ülkenin tek sahibi olmadıkları anlatılmak isteniyordu...

Malko önünde duran çayından bir yudum bile almamıştı. Öfkeden kuduracak gibiydi. Masanın ardında oturan yüksek görevli açıkça Malko'yla alay ediyordu. Malko bu kara tenli adamın suratına şiddetli bir tokat indirmemek için kendini güç tutuyordu. Arada bir odanın kapısı açılıyor, içeri uzanan meraklı kafalar Malko ile Irving Newton'u sanki uzaydan gelmiş yaratıklar gibi ayrıntılı bir incelemeye tabii tutuyorlardı.

— Eğer yanlış anlamadıysam, diye söze başladı Malko, teröristlerin nerede saklandıklarını bilmiyorsunuz. Oysa şimdiye dek Amerikan büyükelçiliğine pek çok mesaj iletildi. Neden gelen bu mesajların kaynağını inceleme yoluna gitmediniz?

Somalili bakışlarını Malko'dan ayırmadan umutsuz bir yüz ifadesiyle:

— Rehinelere hayatım tehlikeye atmak istemedik, dedi. Teröristler onları bulmaya çalışırsak rehinelere öldüreceklerini söyleyerek bizi tehdit ettiler. Bu durumda elimiz kolumuz bağlı oturmak zorundayız. Adamların Mogadiscio'dan ayrılmış olmaları ihtimali de var.

- Polis barikatlarının şehrin bütün giriş ve

çıkışlarını gözetim altında tuttuğunu sanıyordum, dedi Malko. Kaçırma olayından sonra hiç bir güvenlik önlemi almadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?

— Hayır, hayır, diyerek Somalili karşı koymaya çalıştı şaşkın bir ifadeyle. Fakat şehir den ayrılmak sadece karayollarına bağlı değil.

Irving Newton dudaklarını sıkışmış, ellerini dizlerinin üstünde kenetlemiş, öfkesini dizginlemeye çalışıyor ve konuşmaya katılmıyordu. Bu konuşma kötü oynanan bir tiyatro oyunundan farksızdı. Oysa, altı insanın hayatı söz konusu ediliyordu. Irving Newton Malko'nun sakinliğine hayranlık duyuyordu. Kısa süren bir sessizlikten sonra Malko:

— Sayın bakan, ne yapmamı öneriyorsunuz? diye sordu.

Somalili kollarını umutsuzca iki yana açarak:

— Kanımca teröristlerle anlaşma yoluna gitmeniz en akıllıca seçim olacaktır, dedi. Rehinelere kurtulması ve her şeyin yolunda gitmesi için biz de aracı rolü üstlenir, sonuca ulaşmanızda size yardımcı olursak seviniriz.

Malko adama yanıt vermek yerine sessizliği tercih etti. Bu konuşma gönderilen ultimatoma daha değişik bir sunuşuydu. Her şey fantezi baskınındaki olaylar gibi geliyordu. Aradaki tek fark, rehinelere nerede bulundukları bilinmemesiydi. Somalililer Başkan Amin Dada'dan daha zeki idiler ve Amerika da israil'den farklı bir tutum içindeydi.

Malko ayağa kalkarak:

— Çok teşekkürler, sayın bakan! dedi. Verdiğiniz bilgileri hükümete ileteceğim.

Formalite olarak yapılan el sıkışma faslın-

dan sonra Malko ve Irving Newton yürüyerek aşağı indiler. Irving Newton'un yüzü öfkeden bembeyazdı. Aynı şekilde Malko'nun gözleri de öfke kıvılcımları salıyordu. Sonunda Newton çimenlikle kendini daha fazla tutamayarak:

Pis herifler diye bağırdı. Bizimle resmen alay ediyorlar. Onlara...

Malko onu kolundan tutarak:

Olayların incelemesini büyükelçilikte yaparız, dedi.

Buick'e bindiklerinde ikisi de duygu ve düşüncelerinin değişmesi için bir mucizenin gerçekleşmesi gerektiğine inanıyorlardı!

Araba şehrin merkezine doğru yol alırken Malko kendini italya'nın güneyinde zannetti. Kalasını meşgul eden bir soru vardı: Neden Somali hükümeti Amerikalıları ülkelerinden uzaklaştırmak için bu kadar sert bir yol seçmişti?

Mogadiscio'nun altı yüz elli kilometre kuzeyinde, Barbera'da Sovyetlerin sahip olduğu dünyanın en modern savaş gemileri vardı. Hu gemiler Hini okyanusunu ve Kızıldeniz'i sürekli kontrol altında tutuyorlardı. Tam karşıda, Berbera ile Aden arasında ise petrol yolunu hakimiyetleri altına almışlardı.

Amerika'nın bütün bunlardan haberi vardı ve casus gemileri her gün Rusları izliyorlardı. Somali'de bir tek Amerikalı bulunmasa da Amerikan hükümeti bu işlevini yerine getirecekti. Hayır, Somalililer için Amerikalıları ülkeden uzaklaştırmanın başka bir nedeni olmalıydı.

Malko ile Irving Newton büyükelçilik binasına girdiklerinde sabırsızca bekleyen bir

düzine Somaliliyle karşılaştılar.

—Garip ziyaretçileriniz var, dedi Malko.

—Oh! Bunlar Somali-Amerikan derneğinin üyeleri, diye yanıtladı Newton. Bir süre Amerika'da yaşadıkdan sonra emekliliklerinde buraya geri dönmüşler.

*

**

— Bir açıklama yapabilir misiniz? diye sordu Malko. Neden böyle davranıyorlar? Somali hükümeti bu işte tek başına değil, arka sırada Rusya var. Bunun farkında değil misiniz?

Irving Newton başını salladı.

—Bilemiyorum. Uç hafta önce, trajik bir öykü yaşandı burada. Ülkenin güneyinde seyahat etme olanağına sahip bir İtalyan dostumdan bana bazı bilgiler iletmesini istemiştım. Güneyde, Barjuni adalarındaki bir grup eylemci hakkında kulağıma bazı garip şeyler gelmişti. Somali hükümeti de adadaki suyun sağlığına zararlı olduğunu öne sürerek adayı boşalttı. Sanki yöre halkı yıllardır o sudan içmiyormuşgibi...

—Ya sonra ne oldu?

— O dostumu bir daha görmedim, dedi Irving Newton.En azından canlı olarak. Birkaç gün sonra cesedi Mogadiscio plajın da bulundu. Boğulmuştu, yani Somalililer öyle söylediler. Cesedi bulan çocuklar adamın boynunda bir boğma teli olduğunu söylemişler. Fakat tüm bunlar gerçekliği ispatlanamayacak şeyler... Otopsi yapılmadı...

—Güneyde neler oluyor?

— Hiçbir şey. Ruslar kuzeyde, Ogaden tarafındalar. Sayıları da oldukça fazla.Radyo yu dinlerseniz her frekansta Rusların sesini

duyabilirsiniz.

Esrar çözülmüş değildi. Malko derin bir iç çekerek:

— Bu durumda bir tek çözüm görüyorum, dedi. O da rehineleri bularak onları kurtarmak. Mogadiscio'da güvenebileceğimiz kimler var?

Irving Newtonda derin bir nefes alarak tok bir sesle:

— Bildiğim kadarıyla hiç kimse! dedi. CIA'nın buradaki tek görevlisi benim. Ruslar CIA'ya bağlı olduğumu biliyorlar. Ayrıca, son aylardaki bütün yerel irtibatlarım ele geçirildi. Nairobi'de bize yardım edebilecek insanlar olduğuna inanıyorum, fakat onlar da Somali'ye sokulmuyorlar.

Malko'nun cesareti kırılmak üzereydi. Irving Newton'un söylediklerini sessizce dinledi. CIA onu bir kez daha katliamın ortasına göndermişti. Yerel merkezlerle irtibat kuramazlarsa, bu işten kazançlı çıkmaları söz konusu olamazdı.

Irving Newton'un büyükelçilik binasının ilk kalındaki bürosu güvenlik önlemlerinin alındığı bir yerdı. Kapı ve pencereler parmaklıklarla çevı iliydi.

Yeterince krediniz yok mu? diye sordu Malko.

Irving Newton buruk bir gülücükle:

— Sorun para değil, dedi. Hiçbir Somali işçisi yabancı bir elçilikte çalışma hakkına sahip değil. Bu zinciri kırmak için Somali dışişleri bakanlığına yazılı bir dilekçe göndermem gerekiyor. Onlar da dilekçemi içişleri bakanlığına gönderip gerekli cevabı alacaklar ve bana gösterilecek adam NSS'nin bir ajanı olacak.

İtalyan konsolosluğuna da aynı sistemi uyguladılar.

Somali düşman bir ülkeydi. Malko düşünmeye koyuldu. Bu atmosferden nasıl kurtulacaklardı?

— Bana bir araba bulabilir misiniz? diye sordu.

Amerikalı başım iki yana sallayarak:

— Sanmıyorum, dedi. Hükümet dışındaki görevliler, diplomatik pasaporta sahip olsalar bile, ayrı işlemlere tabi tutuluyorlar. Somali hükümeti onlara araba ayarlamayı bile çok görüyor. Sizin adınıza onlara böyle bir talepte bulunsam, direksiyonunda NSS'nin adamının oturduğu bir araba vereceklerinden emin olabilirsiniz.

— Cesaretimizi kaybetmeyelim, dedi Malko. Bu şehirde bize yardım etmeyi göze alacak insanlar mutlaka olmalı. Ya şu Somali-Amerikan derneği üyelerine ne dersiniz?

— Belki olabilir, dedi Irving Newton. Konumları dolayısıyla onları aklıma bile getirmedi.

—Bence denemekte yarar var, diye yanıtladı Malko.

VI. BOLUM

Jonathan Grace tok sesli, iyi giyimli, kısa kıvrıkcık saçlı bir zenciydi. Irving Newton'un bürosuna Somalo- Amerikan diyebilen dernek üyelerinin listesini getirmişti. Malko ve Newton'la birlikte listeyi baştan aşağı inceliyorlar ve Jonathan Grace her isim hakkında ayrıntılı bilgi veriyordu.

— Bu biraz şımarıktır. Altmış beş yaşında. Öteki Berbera'da oturur, oradan hiç ayrılmaz. Bu aile bir keresinde NSS subaylarının eline düşmüştü... Bu adam bir ay önce hayata gözlerini kapadı... Bunlar göçebedir, altı aydır ortalıkta gözüküyorlar... Ah, işte bu ilginizi çekebilir... Mogadiscio'da oturur, bize daha önce de yardım etmişti. Onun dosyasına bir göz atmakta yarar var.

Jonathan Grace bunları söyledikten sonra odadan çıktı. Malko ile Irving Newton bakiştılar. Sonra Amerikalı söz alarak:

— ('ok dikkatli olmalıyız, dedi. Bu adam bizim için büyük bir içbükeye atılıyor. NSS onu yakalayacak olursa ölmüş demektir.

— Biliyorum, dedi Malko. Ama başka seçeneğimiz yok.

Irving Newton cevap vermedi. Bu iş istedikleri gibi sonuçlanırsa daha uygar bir ülkede göreve gidebilirdi. Jonathan Grace koltuğunun altına sıkıştırdığı ince gri bir dosyayla içeri girdi.

— Tam düşündüğüm gibi, dedi. Abdi daha önce de bize yardım etmeyi kabul etmiş. Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra bir süre

Kenya'da yaşamış. Safari'de şoför olarak görev yapmış. Evli ve biri erkek, ikisi kız olmak üzere üç çocuğu var. Limanın yakınındaki bir mahallede oturuyorlar. Yanılmıyorsa şu sıra hükümet hesabına çalışıyor.

Bu haber gerçek olamayacak kadar güzeldi.

— Onunla nasıl irtibat kurabiliriz? diye sordu Malko.

Jonathan Grace:

—Zor olacak, dedi tereddüt dolu bir sesle. Evine gidecek olursak NSS bunu öğrenip derhal adamı izlemeye başlayacaktır. Mektup yazacak olursak, mektubun okunma ihtimali var. Abdi'nin telefonu da yok.

Yeniden bir çıkmazın içindeydiler. Birden, Malko'nun gözleri aydınlandı. Aradığını bulmuştu.

— Topluluğunuzun üyeleri bizim pansiyonlarda kalıyorlar değil mi? diye sordu.

— Evet, diye yanıtladı Jonathan Grace. Neden sordunuz?

— Onlara haber vererek pansiyon fiyatlarının yeniden düzenlendiğini söyleyeceksiniz. Diyelim ki elli dolarlık bir fiyat farkı olacak. Mogadiscio'da oturanlara bu haberi iletceksiniz. Kağıtları imzalamak için konsolosluğa gelmelerini söyleyeceksiniz.

Jonathan Grace şaşkın gözlerle Malko'ya bakarak:

—Ama bunu yapamam! dedi. Sonra onlara bu ödemeyi yapmak zorunda kalırım. Parayı nereden bulacağım?

Malko alay dolu gözlerle adama bakarak:

—Somali'de kaç Somalo-Amerikan var? diye sordu.

—Yirmi yedi.

— Pekâlâ, dedi Malko. Her sene her biri için elli dolarlık bir fiyat koyduğumuzu düşünürsek, bin doların üstünde bir rakam yapıyor.

— Evet ama bu rakamı her yıl ödememiz gerekecek. Pansiyon fonu bunu asla kabul etmez. Bütçeleri bu rakamı ödemeye yeterli değil.

— "Şirket" bütçesi yeterli, dedi Malko. Benim görevim rehineleri ne pahasına olursa olsun özgürlüklerine kavuşturmak. Eğer bu işi başaramazsak yılda bin doların çok çok üstünde bir rakam ödemek zorunda kalacağız. Düşünün bir kez, hayatlarının sonlarına dek rehinelere için fidye ödesek ne büyük bir meblağ yapıyor. Hemen bugün Somalo' Amerikanlara bir mektup göndererek iyi haberi onlara iletin ve artış kağıdını imzalamaları için elçilik binasına gelmelerini haber verin.

Irving Newton Malko'yu onaylayarak:

—Bu harika bir fikir! dedi.

Sadece Jonathan Grace hâlâ tereddütteydi.

—Somali dışişleri bakanlığına haber vermemiz gerekecek, dedi. Parayı onlara öduyoruz.

—Böylesi çok daha iyi! diye bağırdı Malko. Bunun bir tuzak olduğunu asla tahmin edemezler. Haydi, hemen harekete geçin. Ondan sonra geriye Abdi'yi ikna etmekten başka bir sorun kalmıyor. Ona da ne istiyorsa vermeye hazırız.

— Durun, hemen heveslenmeyelim, dedi Irving Newton. Abdi'nin bize yardım edip etmeyeceğini henüz bilemeyiz.

Jonathan Grace ayağa kalkarak:

— Peki, dedi, her şeyle ben ilgilenirim. Umarım, bu düşünceniz bir sonuç verir. Sanırım, kırk sekiz saat içinde Abdi'yle irtibat kurmuş oluruz. Her an tetikte olmalısınız.

Abdi'yi ikinci kez buraya getirmemiz çok zor... Jonathan Grace bunları söyledikten sonra dosyayı alarak dışarı çıktı. Irving Newton'la Malko bir an gözgöze geldiler.

— Ateşle oynuyoruz, dedi Newton. NSS şehirde yaşayanları öylesine korkutuyor ki, o adam bizimle konuşmayı kabul eder mi etmez mi, bilemiyorum.

— Göreceğiz, dedi Malko. Yerel destek sağlamadığımız takdirde hiç gücümüz yok demektir.

Irving Newton elini saçlarında gezdirerek:

— Ya ültimatım? diye sordu.

— Hile yapacağız, dedi Malko. Somali başınında ABD hükümetinin teröristlerin öne rilerini dikkatle incelediğine dair bir haber çık masını sağlayın. Ayrıca istedikleri fidyenin ne kadar olduğunu öğrenmek istediğimizi yazsın lar.

Amerikalı yerinden fırlayarak:

— Ama dün bunun tam tersini söyledim! dedi.

Malko omuzlarını silkti.

— Ne önemi var! Adamların üzerinde yavaş yavaş onlara boyun eğiyor izlenimi bırakmalıyız. Zaman kazanmak için...

— Fakat hükümetin solüğünü derhal ensemble hissedeceğim. Beyaz Saray'ın kesin emri var.

Malko alaylı bir gülücükle:

— Onlara da yalan söylersiniz, dedi. Kimse sizden şüphelenmeyecektir. Karşımızdaki adamlar birer serseri, biz de ona göre davran mak zorundayız. Yoksa, rehineleri görmemiz bile mümkün olmayacaktır.

Malko bunları söylemek istemezdi, ama Irving Newton'u ikna etmek için başka çaresi

yoktu. Newton yavaşça başını sallayarak:

— Haklısınız, dedi. Xiddigta Oktobaar ile irtibat kuracağım.

Malko ayağa kalkarak:

— Ben Jubba'ya dönüyorum, dedi. Mogadiscio şehir planı üzerinde FLCS merkezinin nerede bulunduğunu görmek istiyorum.

Irving Newton olduğu yerden sıçrayarak:

— Yoksa oraya gitmeyi mi düşünüyorsun? diye sordu.

— Eğer bir yolunu bulursam, evet, dedi Malko. Rehinerin nerede bulunduklarını öğrenirsek epey yol katetmiş olacağız kanısın dayım.

— Sizi otele bırakayım, dedi Amerikalı.

— Gerek yok. Biraz yürümek istiyorum. Şehri gezeceğim. Sadece yarım mil yürümekle öleceğimi sanmıyorum. Yeni bir haber alırsa nız otele gelin. Ben orada olacağım.

Az sonra Malko bunaltıcı bir sıcağın hakim olduğu sokaktaydı. Elçilik binasının karşısında köhne evler vardı. Malko sokağa çıkar çıkmaz yeşil polo giymiş bir Somalili saklandığı duvar gölgesinden öne çıkarak bakışlarını başka yöne çevirdi ve Malko'yu izlemeye koyuldu. Yüz metre sonra Malko sola saptığında yeşil pololu da arkasındaydı.

NSS işinden geri kalmıyor, sıkı bir çalışma örneği gösteriyordu. Malko sakın adımlarla Jubba'ya doğru yürürken yoldaki insanları inceledi. Kadınların çoğu gayet açık giysiler içindeydi. Erkekler ise onların aksine sımsıkı kıyafetler giymişlerdi. Malko Somali'nin müslüman bir ülke olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Evet, gerçekten garip bir ülkeydi burası.

Malko postanenin bulunduğu yöne doğru ilerlediğinde yeşil pololu hâlâ arkasındaydı.

*

**

Dışardaki sıcaktan sonra Jubba'nın lobisindeki serin hava Malko'yu rahatlatmıştı. Malko bara geçerek kendine bir ananas suyu ısmarladı.

İkinci bir meyve suyu almak üzereyken beklenmedik bir ziyaretçi ona susuzluğunu unutturdu.

Nefis bir zenci dilber bara girmişti. Üzerinde saks mavisi bir tunik, kollarında da gümüş ve altın bilezikler vardı. Genç kadın saçlarını at kuyruğu olarak toplamıştı. Barı baştan sona dolaştıktan sonra Malko'nun masasının yanında durdu.

Yabancı Malko'ya gülümseyerek:

— Adınız Helmut Lambrecht mi? diye sordu Almanca olarak.

Bardaki tek beyaz Malko olduğuna göre genç kadının bu soruyu sormasından daha doğal bir şey olamazdı.

— Hayır, dedi Malko, ama onu tanırım. Odasında olmalı.

Genç kadın ayakta durarak başını salladı.

— Hayır, resepsiyona sordum.

— O halde birazdan gelir.

Melez güzeli gülümseyerek:

— Onu burada sizin yanınızda bekleyebilir miyim? diye sordu. Masada tek başıma oturmayı hiç sevmem de!

VII. BOLUM

Malko benliğinin garip bir hisle kaplandığını hissetti. Nefis dilber Malko'nun cevap vermesini beklemeden masaya oturmuştu bile. Genç kadın bacak bacak üstüne attıktan sonra:

— İtalyanca bilir misiniz? diye sordu.

— Evet.

— O halde İtalyanca konuşalım. Adım Fuschia. Yarı İtalyan sayılırım. Almancam çok zayıf. Acaba Bay Lambrecht de İtalyanca biliyor mu?

— Bilemeyeceğim, dedi Malko.

— Onu daha önce hiç görmedim, dedi genç kadın. Bir arkadaşım Bay Lambrecht'in bu akşam yalnız olacağını ve onunla yemek yiyebileceğimi söyledi. Umarım çok geç kalmaz.

Malko'nun beynindeki bütün tehlike ışıkları bir anda yandı. Alman gazeteci ona Syad Barre ile bir randevusu olduğunu söylemişti. Alman gazetecinin aynı anda iki kişiyle birden randevusu olması Malko'ya pek inandırıcı gelmemişti.

Fuschia kolundaki bilezikle oynuyordu, yüzünde ise hiçbir ifade yoktu.

Barın öteki ucunda Malko'nun değişmez rehberi gözükte. Rehber içkisini yudumluyor ve Malko'ya bakmıyormuş izlenimi vermek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Malko'nun gözleri ise karşısında oturan nefis kadına takılmıştı.

Fuschia ondan ne istiyordu?

Malko uzun zamandır peri masallarına inanmaktan vaz geçmişti.

—Masamda bana eşlik etmenizden büyük zevk alıyorum, dedi az sonra kibarca. Mogadiscio'da insanın boş zamanlarını geçirmek için gidebileceği yerlerin sayısı gördüğüm kadarıyla çok az.

Fuschia gülümseyerek:

—İtalyanlar gittiğinden beri şehir sessizliğe gömüldü, dedi. Ben küçük bir lokanta işletiyorum. Adı Croce del Sud. Mutlaka bir akşam oraya gelip yemeklerimizi tatmalısınız. Yemen'den gelen mükemmel bir aşçımız var.

Malko cevap vermedi. Yemen, mutfak geleneklerinden çok başka özellikleriyle tanınan bir ülkedir.

—Memnun olurum, dedi sonunda.

—Mogadiscio'da ne yapıyorsunuz? Yanılmıyorsam bir işadamısınız.

—Hayır, diplomatım, dedi Malko. Rehinelere durumuyla ilgileniyorum.

—Dehşet verici! O insanları mutlaka serbest bırakmaları gerekiyor. Aralarında çocuklar da var. Zavallılar, kimbilir nasıl korkuyorlardır!

Bir süre konuşma rehinelerin üzerinde devam etti. Fuschia bir rom ısmarlamıştı, ardından bir kadeh daha istedi. Bu arada zarif elleriyle Malko'nun koluna dokunmaya başlamıştı. Malko Somalililerin yaşamdan zevk almak konusunda becerikli olduklarını düşünmeden edemedi.

Bu ülkede bulunuş nedeni egzotik bir macera yaşamak için değildi. Teröristlerin gönderdiği ultimatoma kafasını sürekli meşgul ediyordu. Adamların tehditlerini gerçekleştirmek için çok ufak bir şansları da olsa, Malko boş yere tehlikeye atılmak istemiyordu. Öte

yandan Fuschia belki ona yardım edebilirdi. Kadın o sırada Malko'ya eğilerek:

—Dans etmekten hoşlanır mısınız? diye sordu. Jubba'nın arka tarafında bir diskotek var. Çok bilinen bir yer değildir, ama orkestra güzel çalar.

—Çok güzel! dedi Malko. Eğer dostunuz Lambrecht gelmezse, sizi diskoteğe götürürüm.

Fuschia'nın yüzü aydınlandı.

—Oh! Çok naziksiniz.

Malko bakışlarını Fuschia'dan ayırmadan konuşmaya devam etti:

—Yanılmıyorsam, Bay Lambrecht bu akşam Başkan Syad Barre ile buluşacaktı. Otele çok geç döneceğini sanıyorum. Size haber vermedi mi?

Bir saniyelik kısa bir süre boyunca Fuschia'nın bakışları değişti. Malko onun basit bir fahişe olmadığını anlamakta gecikmedi. Genç kadının ondan ne istediğini mutlaka öğrenmeliydi.

—Belki bir yanlışlık yapıldı. Anlayamıyorum. Bu çok aptalca, giyindim, kuşandım. Beni yemeğe götürecekti.

—Nereye? diye sordu Malko.

—Terrasse adında yeni açılan bir lokanta var. Eski adliye binasının karşısında. Çok iyi bir yer olduğunu söylüyorlar.

Malko saatine bir göz attı. Saat sekiz buçuk olmuştu.

—Galiba Bay Lambrecht gelmeyecek, dedi. Nerede bulunduğunuzu belirtmek için ona bir not bırakın ve yemeğe gidelim.

—Oh! Gerçekten bunu istediğinize emin misiniz? Sizi rahatsız etmek istemem...

—Kesinlikle, dedi Malko. Bu akşam rehine-

leri kurtarma konusunda fazla bir yol alacağımı sanmıyorum. Arabanız var mı?

— Küçük bir arabam var, dedi Fuschia. Ama pek iyi çalışmaz. Parçalarını bulmak çok güç.

Ayağa kalkarak bardaki müşterilerin ve Jaaleh Musa'nın bakışları altında kapıya doğru yürüdüler. Rehber Musa'nın yerinden kalkmaya bile yeltenmemesi Malko'yu şaşırttı. Sanki Malko'nun nereye gideceğini biliyor gibiydi. Fuschia resepsiyonda Bay Lambrecht için bir not bıraktı.

Otelin önünde küçük bir Fiat Topolino onları bekliyordu. Araba bir hurdadan farksızdı. İçi de öylesine dardı ki, Malko ister istemez Fuschia'ya çok yakın olmak zorunda kaldı. Malko arabanın hareket edemediği yerde parçalanacağını sanıyordu, ama minik Topolino müthiş bir motor gürültüsüyle öne fırladı.

Ilık rüzgâr geceye serinlik katıyordu, taşıdığı parfüm kokusu genç adamın hoşlanmasına neden oluyordu. Üstlerinde Afrika'ya ait gökyüzü pırıl pırıl yıldızlarla parlıyordu. Malko güçlükle çiğneyebildiği lokmaların arasında gece boyunca kendisini nelerin beklediğini merak etmişti.

— Yemeği beğendiniz mi? diye sordu Fuschia.

— Pek çiğneyemiyorum.

Fuschia gülümsedi.

— Somali halkı bu yemeği pişiremiyor. Zaten bu yemeği hiç sevmezler.

Fuschia çok uysal davranıyordu. Malko bu

karşılaşmanın bir mucize olduğunu düşünmeden edemedi. Irving Newion'un sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Somali halkı yabancılarla irtibat kurmak hakkına sahip değildir. Sadece NSS'nin adamları bu hakkı kullanabiliyorlardı. O halde Fuschia da bir casus olmalıydı. Çok yazık, diye düşündü Malko. Lokanta, "Saoudis Airlines" binasının en üst katındaydı. Bina Mogadiscio'nun en merkezi yerinde bulunuyordu. Lokantada sadece iki masada müşteriler vardı.

Orkestranın sesi onlara dek ulaşıyordu. Aynı katta bir de diskotek vardı. Fuschia elini öne uzatarak yumuşak bir sesle:

— Size teşekkür borçluyum, dedi. Burada olmaktan çok memnunum. Pek sık giyinemiyorum.

Fuschia'nın mavi giysisi loş ışıkların altında parlıyordu.

— Dans etmek ister misiniz? diye sordu Malko.

Fuschia elini tutarak:

— Oh, aceleniz ne? dedi. Burada çok iyiyiz. Orası oldukça kalabalıktır.

Fuschia sözlerini yeni bitirmişti ki, diskoteğin kapısı açıldı ve genç bir grup terasa çıktılar. K'lerden dördü yan masaya yerleştiler. Fazlasıyla gürültü yapıyorlardı.

Çok geçmeden Fuschia ile ilgilenmeye başladılar. Malko rahatsız olmuştu.

— Size neler söylüyorlar? diye sordu.

Fuschia gözlerini yere indirerek:

— Oh! Kötü bir şey söylemediler, dedi.

Birdenbire, Somalililerden biri ayağa kalkarak Malko ile Fuschia'nın oturduğu masanın önünde dikildi. Gömleğinin önü beline dek

açıktı.Malko'yu hiçe sayarak Fuschia'ya doğru eğildi ve bir şeyler söyledi.

—Ne istiyor? diye sordu Malko. dikkatle.

—Benimle dans etmek istiyor.

Malko'nun cevap verecek zamanı olmadı. Somalili genç,kolunu öne uzatarak Fuschia'yı bileğinden kavradı ve genç kadını ayağa kalkması için zorladı. Fuschia dehşetle bağırdı. Fakat genç adam onu sürüklemeye devam ediyordu.

Doğrusu gerçek bir centilmendi!

Malko sandalyesini devirerek ayağa kalktı. Bir adımda Somalilinin üstündeydi. Yumruğu adamın çenesine inince Somalili Fuschia'yı bırakarak şokun etkisiyle geri devrildi. Fakat Malko'nun ikinci bir atak yapacak fırsatı olmadı. Birileri onu kollarından tutarak geriye sürüklüyorlardı. Sarhoşun üç arkadaşı Malko' ya arkadan saldırmışlardı.

Fuschia dehşet dolu gözlerle ve şaşkınlıkla bu sahneyi izliyordu. Malko çok kısa bir süre içinde şef garsona ve diğer görevlilere baktı. Hiçbiri yerinden bile kıpırdamamıştı. Sanki olanlar onları ilgilendirmiyordu. Malko'ya ilk saldıran yine ayaktaıydı ve tekrar Malko'nun üzerine yürümeye hazırlanıyordu.Hiç de sarhoş gibi bir havası yoktu. Elini cebine soktu. Malko çok hafif bir ses duydu ve ardından bir bıçağın parıltısını gördü.

Kollarından tutulduğu için hareket etmesine olanak yoktu. Bu durumda adamın karnına bıçağı saplaması çok kolaydı.

Somalili parlayan bıçağı dik tutarak kolunu öne uzattı.

Malko umutsuzca bedeninin tüm ağırlığını sol tarafa verdi. Sol taraftaki adam dengesini

yitirerek elli santim kadar geriledi, fakal diğerlerini de beraberinde sürüklemişti. Malko'nun sağ kolunu tutan Somaliliden tok bir çığlık duyuldu. Bıçak kemerinin tam üstüne saplanmıştı. Malko'yu bırakarak elini bıçağın saplandığı yere götürdü. Yüzü acıyla buruşmuştu. Malko çevresinde bir dönüş yaparak diziyile öteki Somalilinin karnına bir darbe indirdi.

Aynı hareketi iki kere daha tekrarladı. Tüm öfkesini çıkarmak istiyordu.

Rakibi sudan çıkmış balık gibi ağzı bir karış açık Malko'ya bakıyordu. Çok geçmeden sırtüstü yere yuvarlanıverdi. Fuschia hâlâ hareketsiz duruyordu. Malko sandalyelerden birini kendine siper alarak eli bıçaklı Somalilinin üstüne yürüdü. Adam Malko'nun bu kadar çabuk harekete geçeceğini beklemiyordu. Korkuyla geri dönerek karanlık merdivenlerde gözden kayboldu.

Beklenmedik kavga ve içkinin tesiri Malko' yu perişan etmişti. Fuschia onu katliamın cilasına getirmişti. Genç kadının dans etmeye gitmek istememesinin nedeni katillerin geç kalmasıydı.

—Aman Tanrım! Dehşet verici! Bir şeyiniz yok ya?

Fuschia bunları söyleyerek Malko'nun yanına gelmişti. Malko onu geri itti. Bu arada merdivenlerden inmekte olan katilleri şöyle bir görebilmişti. O sırada şef garson yaklaşarak polise haber vermekten söz etti. Malko ona cevap veremeyecek kadar öfkeliydi.

—Haydi gelin! dedi Fuschia'ya.

Masanın üzerine bir miktar para bıraktıktan sonra Fuschia'yı merdivenlere doğru sürükledi. Sağ elinde hafif bir sızı vardı. Az sonra ıssız

Waddada Somalya Caddesi'nde yol alıyorlardı. Birkaç sokak serserisi duvar dibinde uykuya dalmışlardı. Fuschia hiç konuşmuyordu. Malko ona gülümseyerek:

— Umarım Jubba'nın diskoteğinde başımıza aynı türde bir olay gelmez, dedi.

— Hâlâ dans etmeye niyetli misiniz?

— Neden olmasın? Biraz rahatlamak istiyorum.

— Anlıyorum, diye yanıtladı genç kadın.

Görünüşe bakılırsa Fuschia da huzursuzdu. Üstlendiği Dalila rolü başarılı bir sonuç vermemişti. Malko onun kendinden tiksindiğini anlamakta gecikmedi. İri gözlerindeki kaygılı ifade bunun açık bir kanıtıydı.

Doğrusu Fuschia hiç vakit kaybetmek istemiyordu. Malko ise bu tür şakalara boş verecek yapıda bir insan değildi. Fuschia'dan intikam almaya kararlıydı.

**

Fuschia'nın parfümü öylesine güçlüydü ki, Malko burun deliklerinin kırılacağını sandı. İçeriye loş bir ışık hakim olduğu için insan bir metre ötesini görmekte güçlük çekiyordu. Pistte dans edenler de şöyle bir seçilebiliyorlardı. Orkestra giriş kapısının tam karşısında çalışıyordu. Tam ortada dans pisti vardı. Pistin çevresine alçak masalar ve banketler yerleştirilmişti.

Fuschia ve Malko giriş kapısına yakın karanlık bir köşede oturuyorlardı. Orkestra hafif bir slov çalmaktaydı.

Malko Somalililerin diğer zencilere oranla oldukça kötü dans ettiklerini görünce şaşırdı. Fuschia bedenini Malko'ya iyice yaslamıştı.

Kendini affettirmek ister gibi bir hali vardı. Malko'nun genç kadını arzuladığını belli etmesine gerek kalmamıştı. Aksine şimdilik intikam duygusunu bir kenara bırakmıştı. Lokantada olanlardan ve Helmut Lambrecht'den ikisi de söz etmemişlerdi.

İçeride korkunç bir gürültü ve bunaltıcı bir sıcak vardı.

— Burası geç saate kadar açık mı? diye sordu Malko.

— Sabah saat beşe kadar, diye fısıldadı Fuschia. Buraya gelenler kat yiyerek ayakta durmayı başarıyorlar.

Malko içerideki pek çok insanın neden büyülenmiş gibi sürekli tek bir noktaya baktıklarını böylece anlamış oldu.

Fakat bu ortam Malko'ya sıkıntı vermişti. Kalabalığın arasında kendine yol açarak Fuschia'yı elinden tuttu.

— Gelin.

Fuschia şaşırarak onu izledi. Hiç konuşmadan diskotekten çıktılar. Az sonra Jubba'nın bahçesindeydiler. Malko barın girişine doğru ilerliyordu.

— Nereye gitmek niyetindesiniz? diye sordu Fuschia kaygılı bir sesle.

— Göreceksiniz.

Bar kısmını da geride bıraktılar. Malko hâlâ Fuschia'nın elini bırakmamıştı. Otelin lobisi koltukta uyuklayan bir adamın haricinde boştu. Malko Helmut Lambrecht'in oda anahtarının hâlâ yerinde durduğunu gözden kaçırmadı. Resepsiyondan kendi odasının anahtarını aldı.

Fuschia biraz geride onu bekliyordu. Malko'nun kendisine yaklaştığını görünce tereddütlü bir sesle:

— Artık sizi terketmem gerekiyor... dedi.
Malko genç kadını kolundan tutarak asan
söre doğru sürüklerken:

— Hayır, dedi tok bir sesle. Helmut
Lambrecht henüz otele dönmemiş. Onu benim
odamda bekleyebiliriz.

Fuschia'nın gözlerine korku dolu bir ışık
hakimdi. Genç kadın geri çekilmeye çalıştı,
ama Malko'nun onu bırakmaya niyeti yoktu.

— Sizinle yukarı çıkamam. Bu yasak...
Polis...

Asansör bölümünün üzerinde asılı duran
Syad Barre'nin tablosu sanki onlarla alay eder
gibiymi. Kabinelerden biri açıldı. Malko sert bir
hareketle Fuschia'yı içeri itti. Fuschia geri
dönerek dışarı çıkmaya çalıştıysa da, Malko
buna fırsat vermedi.

— Bırakın beni...

Kapı kapanınca asansör hafifçe sarsıldı.
Malko dördüncü katın düğmesine bastı. Sonra
elini düğmeden çekerek Fuschia'yı belinden
kavradı ve onu hoyratça öptü. Fuschia önce bu
öpücüğe cevap vermek istemedi, ama az sonra
dudakları aralandı.

Asansör dördüncü katta durduğunda kapı
kendiliğinden açıldı.

Fuschia hemen Malko'yu iterek, dışarı
çıkma istedi. Koridorda odaların temizliğiyle
ilgilenen şişman bir kadından başka kimse
yoktu. Görevi temizlikten çok casusluk olmalı,
diye düşündü Malko.

— Çıkalım, diye fısıldadı Fuschia.

Oysa Malko'nun kafasında başka bir fikir
vardı.

Malko'nun yüz ifadesi karşısında Fuschia
boğuk bir ığlık attı. Aniden müthiş bir korku-

ya kapılmıştı.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu. Bırakın
dışarı çıkayım.

Malko hiç cevap vermeden genç kadının
bedenini duvara yasladı. Fuschia karşı koymak
istedi, ama Malko'ya karşı direnmesi
imkânsızdı. Malko onu cezalandırmaya
kararlıydı. Fuschia'nın kolundaki bilezikler
duvara çarptığında tok bir ses duyuldu. Malko
etekliğini kaldırarak kalçalarına sarıldı.

— Hayır! Hayır! diye inledi genç kadın.

Malko genç kadına sahip olduğunda,
Fuschia'nın alnında ter tanecikleri birikmişti.
Asansörün kapısı hâlâ açıktı.

Malko hareketlerini hızlandırdığında,
Fuschia'nın direnmediğini görünce şaşırdı.
Genç kadının büyük bir haz duyduğu belliydi.

O sırada asansör yeniden hafifçe sarsıldı.
Kapı yine kendiliğinden kapandı. Asansörü
zemin kattan çağırıyorlardı.

VIII. BÖLÜM

Fuschia gözlerinde zevk pırıltılarıyla doğrulmaya çalıştı. Beceriksiz hareketlerle mavi giysisini çekiştiriyordu. Asansör son hızla aşağı inmekteydi. Malko genç kadının bileklerini sağ elinde hapsetti. Fuschia dehşet dolu gözlerle onu süzüyordu. Malko'nun bakışlarına sert ve soğuk bir anlam hakimdi.

—Neden yaptınız bunu? Bırakın beni.

—Çünkü siz bir fahişesiniz, Fuschia!

Fuschia'nın gözleri bir anda kasıldı, dudakları titredi. Asansör aşağı inmeye devam ediyordu. Fuschia kendini kurtarmak için debelenmeye başladı.

—Bırakın beni, diye tekrarladı. Beni böyle görmelerini istemiyorum.

—Ciddi misiniz? diye sordu Malko. Sonra sert bir hareketle genç kadının sol omzuna yapışarak kumaşı aşağı çekti. Fuschia karşı koymak için ağzını açacak oldu, ama yapabileceği bir şey yoktu. Şimdi çırılçıplak kalmıştı ve üzerinde sadece yüksek topuklu ayakkabıları vardı. Fuschia son derece kaygılıydı.

—Delisiniz siz! diye bağırdı asansörü durdurmak için düğmeye basmaya yeltenirken.

—Hayır, diye yanıtladı Malko.

Malko düğmelerin bulunduğu kısmın önünde duruyor ve Fuschia'yı engelliyordu. Bakışları karşılaştı. Asansör birinci kata varmak üzereydi.

Fuschia'nın gözlerindeki panik ifadesi yerini öfkeye bırakmıştı.

—Ama neden, neden bunu yapıyorsunuz?

—Çünkü bu akşam az daha sizin yüzünüzden ölüyordum, dedi Malko.

Fuschia bakışlarını Malko'dan kaçırdı. Donuk bir sesle karşı koymak istedi.

—Ne demek istediğinizi anlayamadım. O serserileri tanımıyordum, izin verin, giyineyim. Utanıyorum...

Malko'nun sol ayağı kumaşın üzerindeydi. Asansör sonunda zemin kata vardı. Fuschia boğuk bir çığlık attı.

—Yalvarırım, dedi titreyen sesiyle. Bu halde dışarı çıkamam.

Malko başparmağını düğmelerden birine götürerek "kapatma" düğmesine bastı, böylece kapının açılmasını engellemiş oldu. Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Sadece Fuschia'nın hızlı soluk alışları duyuluyordu. Genç kadın birdenbire Malko'nun önünde diz çökerek yalvarmaya başladı. Malko ise sert bir sesle:

—Kapıyı açacağım, Fuschia, dedi. Fuschia umutsuz gözlerle ona bakıyordu.

—Peki ama, istediğiniz nedir?

Genç kadın titriyordu. Malko Fuschia'yı saçlarından kavrayarak, onun başını geri itti, Fuschia'yı gözlerine bakması için zorladı.

—JBana yardım etmenizi istiyorum. NSS için çalıştığınızı biliyorum. Benim için de çalışmalısınız.

—Söylediklerinize bir anlam veremiyorum, diye karşı koydu Fuschia.

—Üç kadar sayacağım. Yalan söylemekten vazgeçin.

Asansörün kapısına vuruluyor, dışardan bağırان insanların sesleri duyuluyordu. Belli ki,

dışardakilerin sabırları tükenmek üzereydi.

— Yalvarırım, dedi Fuschia.

— Kendinize yazık ettiniz.

Malko parmağını düğmenin üzerinden çekti. Asansörün kapısı açılırken Fuschia bağırdı:

— Pekâlâ, istediğinizi yapacağım!

Malko Helmut Lambrecht'in ve yanında duran iki adamın gölgesini seçebilmişti. Kapı tekrar kapanmadan önce her üçü de Fuschia'nın ne halde olduğunu görmüşlerdi. Malko'nun parmağı yeniden "kapatma" düğmesinin üzerindeydi.

— Bana yardım edecek misiniz? diye sordu Fuschia'ya.

Fuschia evet anlamında başını salladı. Artık Malko'nun tehlikeli olduğunu biliyor, ondan korkuyordu.

— Siz bir şeytansınız! dedi kısık sesle.

Asansör yeniden yukarı tırmanıyordu.

Malko ayağını geri çekince Fuschia elbisesini üzerine geçirdi. Hareketleri son derece becerik-sizceydi.

Çok korktuğu her halinden belliydi. Asansör- dördüncü katta durdu. Malko saatine baktı. Saat gece,yarısını geçmişti. Fuschia'yı dışarı çıkmaya zorladı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu genç kadın.

— Odama.

Malko kendini yorgun hissediyordu. Ama asansörde olanlar genç kadına beslediği arzuyu artırmıştı. Dördüncü katta koridordaki koltukta oturan yaşlı kadın mutlaka NSS'nin bir casusu olmalıydı. Malko'yla Fuschia'ya kuşkulu gözlerle baktı. Asansör bu kez boş olanı yeniden aşağı çağırıldı. Malko Fuschia'yı

odasının kapısından içeri soktu. Açık pencereden diskoteğin gürültüsü duyuluyordu. Fuschia yatağın kenarına ilşerek sinirli bir hareketle bir sigara yaktı. Malko onu ayağa kaldırarak genç kadını balkona çıkardı ve sonra odanın kapısını kapattı.

— Elinizde mikrofilmler var, değil mi? Fuschia başını salladı. Bu sessizliği bir "evet" yanıtından çok daha etkileyiciydi. Malko genç kadının omuzlarını balkonun duvarına yaslayarak onun karşısına dikildi. Gece ılık ve aydınlıktı. Fuschia'nın yüz ifadesini rahatça görebiliyordu.

— Neden NSS için çalışıyorsunuz? diye sordu kısık bir sesle.

Fuschia cevap vermedi. Malko sorusunun biraz karmaşık olduğunu anlamakta gecikmedi.

— Size benimle tanışmanız mı söylendi? Helmut Lambrecht olmadığımı biliyordunuz...

Fuschia başını sallamakla yetindi.

— Terrasse'da beni öldürmeye yelteneceklerini de biliyordunuz, diyerek Malko sert bir sesle konuşmasını sürdürdü.

Fuschia bu kez başını iki yana sallayarak:

— Hayır, yemin ederim ki hayır! diye bağırdı.

— Beni oraya götürmeniz bir tesadüf sonucu değildi. Gideceğimiz yeri siz seçtiniz. Bana Lambrecht'den söz ettiniz. Onu tanıdığımı, yalanınızın er geç ortaya çıkacağını da biliyordunuz.

— Hayır, Lambrecht'i tanıdığınızdan haberi yoktu, diyerek Fuschia karşı çıktı. Yemin ederim. Sadece sizi korkutmam söylendi bana.

—Kim söyledi bunu?

Fuschia cevap vermeden başını öne eğdi. Malko konuşmaya devam etmeden önce birkaç saniye beklemek zorunda kaldı.

— Neden beni korkutmak istediler? diye sordu sonunda.

—Bilmiyorum.

Tavrından Fuschia'nın doğru söylediği belliydi. Hiç düşünmeden, çabucak cevap vermişti. Bu durumda Malko'nun ne yapacağını kestiremeyen NSS, belki de KGB onun cesaretini kırmaya çalışıyor olabilirdi. Bu hikâyeden tek bir sonuç çıkıyordu: Adamlar Malko'nun kim olduğunu biliyorlardı.

—Benim kim olduğumu biliyor musunuz? diye sordu Fuschia'ya.

Genç kadının gözlerinde korkulu bir ışıık parladı.

—Bana Amerikalı bir casus olduğunuz söylendi, dedi Fuschia titrek bir sesle. CIA'nın bir ajanı...

Malko soğuk bir edayla gülümsedi.

— Size doğru bilgi verilmiş, Fuschia. Ben bir CIA ajanıyım. Üstelik de tehlikeliyim. Eğer söylediklerimi yapmazsanız sizin için de çok tehlikeli olabilirim.

—Ama yapabileceğim bir şey yok! diye inledi Fuschia. Somali'de yaşamının ne demek olduğunu siz bilemezsiniz. Ülkeden ayrılmam bile söz konusu değil. Yoksa sahip olduğum her şey elimden alınacaktır.

Bu klasik, bilinen bir hikâyeydi.

—Fuschia, diye söze başladı Malko. Bana yardım edebilirsiniz. Büyükelçiyi ve ailesini kaçıran teröristler Mogadiscio'da bir yerde saklanıyorlar. Nerede bulunduklarını öğren-

mek istiyorum.

—Bilmiyorum, dedi Fuschia kısık bir sesle.

Gözlerine dehşet dolu bir ifade hakimdi. Diskotekten gelen müzik sesi bahçeden onlara dek ulaşıyordu.

—Bunu öğrenmenin bir yolu olmalı, dedi Malko.

—Böyle bir şeyi öğrenmemi nasıl beklersiniz? diyerek konuştu genç kadın. Bu bir sır.

Malko Fuschia'yı inceliyordu. Genç kadının ağzından daha fazla laf almaktan çekiniyordu. Fuschia'nın Malko'nun sorduğu soruya cevap veremeyeceği belliydi. Fakat Fuschia sayesinde Malko'nun birtakım başka şeyleri öğrenmesi mümkündü.

—Aşağıda bizi izleyen biri var, değil mi? diye sordu.

— Bu saatte pek sanmıyorum, diye yanıtladı genç kadın.

Fuschia Malko'nun yanında olduğuna göre Jaaleh Musa biraz dinlenebilirdi.

—Pekâlâ, dedi Malko. Şimdi sanki sizin evinize gidiyormuş gibi otelden çıkacağız.

—Ama bunu yapamam...

—Elbette size gitmeyeceğiz. Beni bir yerde arabadan indirirsiniz.

—Nasıl isterseniz, dedi Fuschia.

*

**

—Güzel, değil mi? diye sordu Fuschia sesine sakın bir ton vermeye çalışarak.

—Muhteşem, diye yanıtladı Malko.

Yaklaşık on beş dakika önce Jubba'dan ayrılmışlardı. Otelden çıkarken uyuklayan gece bekçisinin dışında kimseyi görmemişlerdi. Malko Fuschia'dan şehrin yukarı kısımlarına,

Ihran bölgesine doğru çıkmalarını rica etmişti. Yolda bir tek arabaya bile rastlamamışlardı. Şimdi Fuschia Malko'nun isteği üzerine Topolino'yu durdurmuştu.

Bulundukları yerden bütün Mogadiscio'yu kuşbakışı görebiliyorlardı. Fonda denizin karanlık rengi seçiliyordu. Şehir yumuşak bir eğimle Hint okyanusuna dek uzanıyordu. Aşağı kısımda liman ve bakımsız mahalleler vardı. Fuschia Malko'ya dönerek:

— Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu.

— O benim sorunum, dedi Malko. Beni görmeye devam edebileceğinizi umuyor musunuz? Yani buna izin verirler mi?

— Koşullar ne olursa olsun, sizi tekrar görmek isterim, dedi Fuschia. Yarın lokantaya gelebilirsiniz. Groce del Sud. Bu akşam için sizden özür diliyorum, yemin ederim ki hiçbir şeyden haberim yoktu.

— Pekâlâ, dedi Malko. Söyleyeceklerinize dikkat edin.

Malko elini öne uzatarak genç kadının omzunu hafifçe okşadı. Az sonra Fuschia dudaklarını Malko'nun dudakları üzerine kapattı.

Solukları tükenene dek ateşle öpüştiler. Malko kendini geri çektiğinde:

— Yarın görüşmek üzere, dedi.

Arabadan inerek kapıyı kapadı ve ağır adımlarla Topolino'dan uzaklaştı. Kimsenin onları izlemediğinden emindi. Duvarın kenarında durup Topolino'nun hareket ederek denize doğru inen yolda ilerlemesini seyretti.

Malko geniş sokağa bir göz attı. Yolun iki kıyısı da bakımlı villalar ve modern yapılarla süslüydü. Irving Newton'un anlattığına göre

Taaleh Otelini biraz daha aşağıda, sağ tarafta olmalıydı. FLCS'nin merkez binası da otelin tam karşısına düşüyordu. Malko yürüyerek yoluna devam ettiğinde üç yüz metre ötesinde karanlıkta bir anıt gibi dikilen otel binasını gördü. Ortalık son derece sakın, yol ıssızdı. Otelin önüne geldiğinde sol tarafa baktı. Önce geniş bir arazi, sonra bahçenin ortasında tek katlı bir ev gördü.

Bahçenin etrafı tahta parmaklıklarla çevriliydi. Evin içinde hiçbir ışık gözüküyordu.

Daha ilerde, bahçe içinde olmayan başka evler de vardı. Malko az ötede sağa doğru kıvrılan yola saptı. Bu yol da son derece sessizdi.

Malko'nun ne yöne gideceğine karar vermesi için birkaç dakika düşünmesi gerekti. Saptığı yol sandığından daha uzundu. Sonunda, parmaklıklarla çevrili bir evin önüne geldiğinde FLCS'nin merkezine vardığına kani oldu. Kapıdan içeri girdiğinde kendini geniş bir alanda buldu. Dip kısımda ikinci bir parmaklıklı bölge daha vardı. Burası teröristlerin ini olmalı, diye düşündü Malko. Chris Jones ile Milton Brabeck'in şu an yanında olması için neler vermezdi! Silahsız olduğu için kendini son derece savunmasız hissediyordu.

Soluk soluğa kalmıştı. Duvarın gölgesine sığınarak çevreye kulak verdi. Köpek havlamalarından başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Ağır adımlarla parmaklıkların yanında yürümeye başladı. Bir ara durarak önünde uzanan bahçeye göz attı. Ortalık sakindi. Teröristlerin ini sadece elli metre ötesindeydi.

Köpek havlamaları devam ediyordu. Malko tüm cesaretini toplayarak parmaklıkların üstünden öteki tarafa geçti. Dizlerinin üstünde

toprağa düştükten sonra ellerinin yardımıyla doğruldu. Yanına silah almadığı için pişmanlık duyuyordu. Önünde uzanan alan tamamen boştu. Malko kalbi son hızla çarparak eve doğru ilerledi.

Sonunda eve vardığında içinde belli belirsiz bir sevinç duydu. Mogadiscio'ya geleli sadece birkaç saat olmasına rağmen görevine başlamıştı. Eğer şansı yardım ederse, bu işi kısa sürede bitirebilirdi.

Ev tek katlı olmasına rağmen yeterince büyüktü. O halde rehinelere burada saklanması mümkündü. Malko yavaşça evin çevresinde dolaşmaya başladı.

Her pencerenin önünde duruyordu. Benliği bir anda rehinelere kurtarma umuduyla dolmuştu. Burada FLCS'nin kaç adamı bulunduğunu bilmiyordu ama bunu öğrenebilirse rehinelere ulaşması için ufak da olsa bir şansı var demekti. Teröristler beklenmedik bir saldırıya hazırlıklı olmamalıydılar.

Esas sorun yanında bir sopasının bile bulunmamasıydı. Yanında bir silah ve birkaç da mermi olsaydı işi çok daha kolay olacaktı. FLCS'nin adamları kendilerinden son derece emin olmalıydılar, evin arka tarafında hiçbir güvenlik önlemi alınmamıştı.

Malko evin civarında incelemelerini sürdürürken sokakta bir araba gürültüsü duyuldu. Araba evin tam önünde ani fren yaparak durmuştu. Çok geçmeden demir kapıya vurulan yumruk sesleri duyuldu, bir erkek sesi Somali dilinde bir şeyler söyledi.

**

Malko kalbinin duracağını sandı. Gecenin bu saatinde bu telaşlı gürültü iyiye işaret değildi. Arabanın farları bir anda parmaklıkları aydınlattı. O sırada evin bahçesinde bir lamba yandı. Çok geçmeden de kapı iki Somalili adamın üzerine açıldı. Adamlar silahlıydılar ve parmaklıklara doğru kuşkulu gözlerle bakıyorlardı. İçlerinden biri kapının ardındaki adama seslendi ve karşılığında bir cevap aldı. Aralarında kısa bir konuşma oldu. Malko bedenini arka kısma atmadan önce, kaki üniforması giymiş adamı görebildi.

Yeni gelenlerle evde bulunanlar arasında hararetli bir konuşma oluyordu. Malko'yu bulmaları birkaç saniyelik bir işti

*

**

Malko koşmaya başladı. Henüz on metre bile ilerlememişti ki, arkasında telaşlı ayak sesleri ve bağırtilar duydu. Başını çevirdiğinde iki insan silueti gördü. Hemen yere yatarak yüksek ot topluluklarının arasına saklandı.

Çok geçmeden kulaklarını sağır edecek derecede patlayan silah sesleri duydu. Çabucak doğrularak umutsuz adımlarla parmaklıklara doğru koşmaya başladı. Sokağa ulaşmak için parmaklıklara tırmanırken vücudunun atılan kurşunlarla paramparça olacağını sandı.

Malko sokağa atlarken adamlar orman tarafına yönelmiş olmalıydılar.

Malko deli gibi karanlıkta koşmaya başladı. Jubba Otelı üç kilometre ötede, güneydoğu tarafında kalmıştı. Malko nasıl kurtulacağını

bilemiyordu. FLCS'ye haber vermek için gelenler Malko'nun otele canlı varmasını önlemek için her şeyi yapmaya hazırlardı.

IX. BOLUM

Malko sendeleyerek doğruldu ve çevresine göz gezdirdi. Ağzı kupkuru kesilmişti, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Önünde geniş bir yol uzanıyordu. Malko anacadeye çıkmak için sol tarafa sapmaya karar verdi. Yaklaşık bir kilometrelik bir mesafeyi koşmak zorunda kaldı. Bacakları titriyordu.

Sonunda koştuktan vazgeçerek caddenin ışıklarına doğru ilerledi, bir araba sesi duymak için de kulağını yola vermişti. Ama hiçbir ses duymadı. Yüz metre kadar aşağıda dar bir yol gözüne çarptı, yol doğruya doğru uzanıyordu. Malko'nun istediği de buydu. Görünüşe bakılırsa bir millik çevre içinde tek canlı Malko'ydu. Malko köşeyi dönerek elli metrelik bir mesafe daha katetti. Yavaş yavaş umutlanmaya başlamıştı. Bu kez adımlarını sıklaştırdı. Az sonra, otuz metre kadar ötesinde bir çift far sokağı aydınlattı. O vakte kadar varlığını belli etmeyen bir Rus jipi karanlığın ortasında kendini gösterivermişti. İnsan ve silah sesleri bir anda birbirlerine karıştı. Kurşunlardan biri Malko'nun ayağının tam yanında asfalta isabet etti. Malko şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırarak adımlarını hızlandırmaya çalıştı, fakat gücü tükenmek üzereydi.

Artık onu öldürmek istediklerinden emindi, adamların şakası yoktu. Sonunda, son bir gayretle az önce gördüğü dar yola saptı. Bu dar patika hafif bir yokuşla karanlığa doğru uzanıyordu. Balçıklı yolda sendeledi ve yere düştü. Jip arkasından patikaya sapmıştı. Jipten

inen iki asker mitralyözleriyle karanlık yolu taradılar. Malko yüzükoyun yerde yattığı için kurşunlardan etkilenmedi. Doğrulduğunda hâlâ nasıl hayatta olabildiğine kendi de şaşıtı.

Bu şekilde daha fazla dayanması olanaksızdı. Otuz metre ötede patika aniden sona eriyordu. Bundan sonra aynı paralellikte başka bir yol ana caddeye açılıyordu. Malko kendini izleyen adamların kurşunlarından kurtulmak için köşeye saptı ve midesine giren ani bir sancıyla olduğu yerde kalakaldı. Bir Land-Rover üzerine geliyordu! Malko kendini arabanın önüne attı. arabadaki CD işaretini görmüştü.

Bir erkek sesinin "porca madonna" dediğini duydu. Land-Rover fren sesleri içinde durdu. Sakallı bir adam arabadan indi. Malko ona doğru koşarak:

— Çabuk, diye seslendi. Beni de yanınıza alın. izleniyorum!

İtalyan adam beyaz tenli birini görünce rahatlayarak:

— Binin, dedi.

Malko bir anda kendini siyah, uzun elbiseli bir kadının dizleri üzerinde buldu. Land-Rover hareket ettiğinde Malko patikada koşuşturup duran askerleri seçebildi. Malko'nun kucağında oturduğu kadın koyu kumral, ince, kalın dudaklı ve iri burunluydu. Malko kalp atışlarının yavaşlamasını bekliyordu. Arabayı kullanan italyan meraklı gözlerle ona bakarak:

— Size ne oldu böyle? diye sordu.

— Amerikan konsolosluğunda çalışıyorum, diye yanıtladı Malko. Rehineleri kurtarmak için... FLCS binasının bulunduğu semtte dolaşırken bana ateş etmeye başladılar. Hatta askerlerden bazıları beni izlediler. Siz olmasay-

diniz beni öldürmeleri işten bile değildi!

italyan başını salladı.

— Anlattıklarınız beni şaşırtmadı. Bu hikâ yeden söz edildiğini duymuştum. Bu işte Somalililerin parmağı olduğundan eminim.

italyan elini Malko'ya uzattı. Adım Pascale Luigi, italyan konsolosluğundan... Bu da arkadaşım Linda. Bu akşamı bir dostumuzun evinde bitirmeyi planladık. Bize rastladığınız için şanslısınız. Bu şehirde insanın başına her şey gelebilir! Bizim peşimizde de sürekli casuslar dolaşıyor. Burada hayat hiç de kolay değil.

Az sonra araba karanlık bir yolda, küçük bir evin önünde durdu.

— Bizimle gelin! Gerginliğiniz geçer. Daha sonra sizi otelinize bırakırım. Jubba'da mı kalıyorsunuz?

— Evet, dedi Malko.

Küçük bir bahçeden geçerek eve girdiler. Kumral, oldukça zayıf bir genç kız onları karşıladı. Tanıştırma faslından sonra genç kız gülümsedi.

— Hawo için iyi bir kavalie olacaksınız!

Girdikleri oda puflarla ve alçak koltuklarla döşeliydi. Somalili güzel bir kadın koltuklardan birine uzanmıştı. Malko'nun dikkatini çeken bir nokta vardı. Gerek Hawo'nun, gerekse gördüğü bu ikinci kadının gözkapakları kapanmak üzereydi ve her ikisinin de yüzlerine boş bir anlam hakimdi. Koltuktaki kadın konuşmaya başladı:

— Hawo, dedi. Pek çok Somalili gibi o da bir göçmen. Eğer italyanca konuşursanız anla şabilirsiniz.

Sakallı adam Malko'nun başına gelenleri anlatmaya koyuldu. Bu arada Hawo Malko'

nun yanına gelerek:

— Somali halkı delirdi, dedi İtalyanca olarak. Ailem göçebedir. Syad Barre hükümeti kuraklıktan sonra bizlerin balıkçılık yapmasına karar verdi. Ama gerekli malzemeleri almamıza izin vermediler. Zaten yeterince paramız da yoktu. Balıkçılığı öğrenmemiz için bizi Brava' da oturmaya zorladılar.

İtalyan diplomat Malko'nun yanına oturdu. Masaya bir tepsi içinde yiyecek bir şeyler getirilmişti. Ayrıca İtalya'dan getirilmiş bir Martini Bianco şisesi de vardı. Malko tehlikeyi atlattığı için rahatlamıştı, ama şimdi de bundan sonra nasıl bir adım atacağını düşünüyordu.

— Somali'nin bütün dünyayla ilişkisi kesilmiş, diyerek İtalyan söze başladı. Hafta da sadece bir, iki uçuş yapılıyor. Onlar da sadece Nairobi, Cibuti ve sadece haftada bir Addis-Abeba'ya gitmek için... Sovyetler her şeyi kontrol altında tutuyorlar. Geçen yıl İngiliz hükümetinin bir görevlisi karayoluyla Hardeischia'ya gitmek için hükümetten izin istedi. Hem de bir ay önce... Gidiş günü geldiğinde Somali hükümetinden hâlâ bir cevap alamamıştı. Yine de yola çıktı. NSS'nin bir helikopteri onu durdurarak adamı karşı koymasına rağmen Mogadiscio'ya gerigötürdü. İngilizler bu duruma öfkelenerek bir daha Somali'ye elçi göndermeme kararı aldılar.

— O rehineri kurtarmak için hayatınızı tehlikeye atmanız gerekecek, dedi kumral kadın. Bizim büyükelçimizin hanımı bir depresyon geçirerek Somali'den ayrılmak zorunda kaldı. Mogadiscio hapishaneden fark sız bir şehir. Mogadiscio'daki tek eğlence "kat"tır. Onu Cibuti'den getiriyoruz. Bu

akşam da yeni bir parti geldi...

— Kat...diye mırıldandı Malko kendi kendine.

Kızıldeniz kıyısındaki ülkelerde uyuşturucu olarak "kat" kullanılıyordu.

— Bütün bunlar bir gün sona erecek, dedi sakallı İtalyan. Hawo'yu görüyor musunuz? Hawo ailesine altın satın olmak için Mogadis cio'ya geldi. Kimsenin Somali şilinine güveni kalmadı .Beklerken vakit geçirmeliyiz. Biraz kat çiğnemeye ne dersiniz?

*

**

Malko Hawo'ya bakarak gülümsedi. Divanda yanyana oturuyorlardı. Kumral ve zayıf genç kadın çoktan uykuya dalmıştı. Geriye Malko'yu getiren çift kalıyordu. Onlar da Araplara özgü müzik dinleyerek iyice gevşemiş bir haldeydiler. Malko katı hiç tatmamıştı bile. Zaten yeterince heyecanlı bir akşam geçirmişti. İçki de su gibi içiliyordu. Malko'da da içkinin tesirini görmek mümkündü. Şimdi Hawo'ya daha ilgili gözlerle bakıyordu. Hawo ise iri gözlerini kocaman açmış, boş bir ifadeyle onu süzüyordu. Malko Hawo'nun kendisinden ne beklediğini merak ediyordu. Birdenbire genç kız gözüne çok hoş göründü. Hawo'ya biraz daha yaklaşarak:

— Brava'da hayatınızdan memnun musunuz? diye sordu.

Hawo başını salladı.

— Hayır, denizden hoşlanmam. Çöle dönmeyi tercih ederim...

— Sizi engelleyen bir şey mi var?

— Kuraklık her şeyi elimizden aldı, götürdü. Ruslar yağmur yağmasına bile engel

oldular.

Hawo'nun ses tonu da bakışları gibi anlamsızdı. Odadaki diğer çift katın etkisiyle zevkin doruğuna varmak üzereyken Malko daha fazla dayanamayarak Hawo'yu kendine çekti. Malko genç kızın bedenini okşarken Hawo hiçbir tepki göstermiyordu. Malko onu öptüğünde genç kız bu öpücüğe de şöyle bir cevap verdi. Malko hareketlerine devam ederken Hawo öne eğilerek önündeki fincanda duran çayı bitirdi. Malko genç kızın üzerindeki kalın giysiler yüzünden arzuladığı yere nasıl ulaşacağını bilemiyordu. Sonunda genç kızın kemerini açmaya karar verdi. Tam bunu yapmaya yeltenirken Hawo'nun elinde duran sivri bıçağı gördü.

Hawo'yu anlamak imkansızdı! Genç kızın bakışları donuklaşmış, öfkeli bir hal almıştı.
— Bırakın beni! dedi. Elinizi de kemerim den çekin.

Malko geri çekilerek soğuk bir sesle:

— Size karşı sert davranmayacaktım... dedi.
Hawo başını salladı.

— Oh! Hiç farketmez.

Malko olanlara bir anlam veremiyordu. Bıçak hâlâ Hawo'nun elinde duruyordu.

— O halde neden benden korkuyorsunuz?

Hawo bulutların üstünden yeryüzüne inmek için büyük bir gayret sarfetti. Nerede bulunduğunu anlayınca özür diler bir edayla gülümser yerek:

— Pardon, dedi.

Malko'nun elini tutarak onu kemerine götürdü.

— Bunlar altın, dedi. Onları ailem için satın aldım. Çalınmasından korkuyorum.

Malko'nun arzusu bir anda yok olmuştu.

— Aşk yapmaktan hoşlanmaz mısınız?

Hawo onun gözlerinin içine bakarak:

— On yaşımıdayken tecavüze uğradım, dedi. Ondan sonra da hiç zevk alamaz oldum. Ama...

Hawo sözlerini burada kesti. Kollarını Malko'nun boynuna doladı. Malko ona sahip olmak istediğinde bu kez Hawo karşı koymadı.

Sakallı İtalyan doğrulduğunda Malko ile Hawo'nun bedenleri de birbirinden ayrılmıştı. İtalyan adam onların ne halde olduklarına dikkat bile etmedi. Kat, insanları anlayışlı kılıyordu.

— Sizi bırakayım, dedi. Neredeyse gün doğmak üzere. Bu kat zamanın nasıl geçtiğini unutturuyor insana...

Malko Hawo'yla vedalaştıktan sonra Ital-yanı izleyerek Land-Rover'a bindi. Sokaklar bıraktığı gibi sessizdi.

— Mogadiscio'da kalacaksanız sizi davet etmek isterim, dedi sakallı italyan. Görüşmek üzere.

Malko Jubba'nın lobisini geçerek resepsiyondan odasının anahtarını aldı. Gece bekçisi ona soru dolu bakışlarla bakıyordu. Malko gece boyunca olanları düşünerek asansöre bindi. Somalililerin sert tepkileri bir tek şeyi açıklıyordu: Rehineler FLC'S'nin merkez binasında bulunuyordu. Onları oradan çıkarmak için her şeyi denemek gerekecekti.

*

**

Malko tam Jubba'dan çıkmak üzereyken Helmut Lambrecht'le karşılaştı. Doğu Alman gazeteci Malko'yu omzundan tutarak dudaklarında hafif bir gülücükle:

— Dün akşam asansördeki adam sizdiniz değil mi? diye sordu. Sizi tanıdım... Bravo. Pek sıkılır gibi bir haliniz yoktu.

— Pek konforlu değildi, dedi Malko.

Sadece dört saat uyuyabilmişti ve kendini hiç zinde hissetmiyordu.

Fuschia'dan ve NSS'den yeni bir ses çıkmamıştı. Sanki dün akşam olanlar hiç yaşanmamış gibiydi. Oysa, Malko'yu tam iki kez öldürmeye kalkışmışlardı. Malko'nun odasından lobiye inerken gördüğü ilk insan meyvesuyu içmekte olan Jaaleh Musa'ydı.

— Yine de halinizden memnun gözüküyordunuz, dedi yaşlı Alman gülerek. Bu arada büyükelçinizi hâlâ bulamadınız mı?

— Hayır, dedi Malko.

Büyükelçiliğin siyah Buick'ini otelin önünde görmüştü. Bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyordu.

Helmut Lambrecht birden ciddi bir görünüme bürünerek:

— Somalililer büyükelçiliği geçici olarak kapatırsanız, anlaşmanın mümkün olduğunu söylediler bana. O altı insanın hayatını kurtarmak için bence bunu denemelisiniz.

Bunu yapmak Malko'ya bağlı olsaydı, Malko Afrika'daki bütün Amerikan görevlilerini ülkelerine geri göndermek isterdi.

— Rollerini değiştirmemeliyiz, dedi sonunda.

Helmut Lambrecht'in yüzü aklına gelen bir fikirle aydınlandı.

— Dinleyin, dedi. Brava'ya davetliyim. Mogadiscio'nun üç yüz kilometre ötesinde... Benimle gelmek ister misiniz? Hem biraz hava değişikliği size iyi gelecektir. Hatta asansördeki hanım arkadaşınızı da getirebilirsiniz. Land-

Rover'la yolculuk sadece beş saat sürüyor. Hem ülkeyi de görmüş olursunuz. Orada iki, üç gün kalırsınız. Sizin için değişik...

— Somali hükümetinin beni de Brava'ya davet etmesine çok şaşırdım, dedi Malko. Ne de olsa dost bir ülkenin vatandaşı değilim.

— Kaygılanmayın! dedi Alman. Eğer onlara benim davetlim olduğunuzu söylersem hiç seslerini çıkarmazlar. Burada itibarım iyidir, onlar hakkında şimdiye dek pek çok yazı yazdım. Ne diyorsunuz, gelecek misiniz?

— Bu kararı ben veremem, dedi Malko. Burada görevli olarak bulunduğumu unutmayın. Hükümet gezintiye çıktığı duysa hiç hoş olmaz.

— Bunu asla öğrenemezler ki, dedi Alman gazeteci. Fikrinizi değiştirecek olursanız, bana haber vermekten çekinmeyin.

*

**

— Yeni bir haber var mı? diye sordu Malko.

— Hayır, dedi Irving Newton. Ya siz, güzel bir gece geçirdiniz mi?

— Oldukça hareketliydi, dedi Malko.

Waddada Somalya Caddesi'nde yol alırlarken Malko olanları Newton'a anlattı. Fuschia'dan söz eder etmez Amerikalı olduğu yerden sıçrayarak:

— Onun kim olduğunu biliyor musunuz? diye sordu. NSS'nin patronu Ahmed Süleyman'ın rrietresidir. italyan bir gümrükçüyle iyi bir göçmen kadının kızıdır. Yeni rejime çok kolay ayak uydurdu. Bazı küçük servislerde bulunduğunu biliyordum, ama sevgilisinin bu derece önemli konularda onu kullandığından haberim yoktu. On beş günde bir Cibuti'ye gi-

derek kendine yeni giysiler alır. Bu yüzden her zaman şık...

— NSS'ye haber verebilecek tek insan Fuschia değil, dedi Malko.

Araba büyükelçilik binasına varmak üzereydi. Newton yüzünü buruşturarak:

— Hayatımızı tehlikeye atmaya değmez, dedi. Bu adamlar geri çekilmek niyetinde değiller.

— Ben aynı kanıda değilim, dedi Malko. Tepkilerinden çıkardığım sonuç rehinelerin o evde bulunduğunu düşünmeme yol açtı.

Irving Newton'un eli kapının kolunda kaldı.

— O halde bu durumda diplomatik bazı girişimlerde bulunmamız gerekecek, dedi. İtalyan konsolosluğuna telefon edeceğim. Hemen şimdi...

— Bence oraya gitsek daha iyi olur, dedi Malko.

Irving Newton şoföre doğru eğilerek:

— İtalyan konsolosluğuna, dedi. Lido'da.

Araba Mogadiscio'da ilerlerken ikisi de konuşmadılar. Bir ara Irving Newton yol kenarındaki taş binayı göstererek:

— Şeyh Abdül Aziz'in müzesi, dedi. 15. yüzyıldan kalma bir eserdir.

Büyükelçilik binasına vardıklarında Irving Newton Malko'ya dönerek:

— Beni bekleyin, dedi. Kendisi yaşlı bir beydir, onu korkutmak istemem.

*

**

Amerikalının zafer dolu yüz ifadesini gören Malko sevindi. Irving Newton arabaya biner binmez:

— On dakika içinde büyükelçi, Somali iş-

işleri bakanlığına gidecek, dedi. Bakana kendisini arama yapmak için FLCS'nin binasına götürmesini ve bunu sağlamak için her türlü skandalın çıkmasını göze aldığını söyledi. Bu arada Fransa ve isviçre büyükelçiliklerine de haber verdik. Hemen bizim konsolosluğa dönerek Washington'a bir teleks çekmek istiyorum.

— Biraz, bekleyin, dedi Malko. Bence biz de oraya gitsek hiç fena olmaz. Şayet rehineler oradaysa...

Waddada Somalya'da son hızla yol alıyorlardı. Az sonra Buick sağ tarafa saptı. Malko İhran yolunu tanımakta gecikmedi. Düşüncelere daldı. Şansları yardım ederse bir saat içinde rehineler kurtarılmış olacaktı. Ondan sonra Malko hemen Somali'den ayrılacaktı. Bir an Helmut Lambrecht'i hatırladı. Zavallı Alman Brava'ya Malko'suz gidecekti.

— Allah kahretsin!

Irving Newton'un aniden bağırması Malko'yu düşüncelerinden sıyırdı. İhran caddesi bir Rus jipi tarafından trafiğe kapanmıştı. Jipin yanında elleri silahlı Somali askerleri duruyordu. Şoföre durması için işaret ettiler. Irving Newton camı açarak:

— Ne oluyor? diye sordu. Taaleh lokanta sında yemek yemeye gidiyoruz.

Görevli başını salladı.

— Buradan geçemezsiniz. Burası askeri bölge...

— Askeri bölge mi? Ama daha önce değildi!

Bulundukları yerden lokanta binasını görmeleri mümkündü. Malko Newton'a doğru eğilerek alçak bir sesle:

- Üstelemeyin, dedi. Bir tur atalım.

Irving Newton şoföre geri dönmesini söyledi. Az sonra araba sağ tarafa saptı. İhran yolunun üst kısmına çıkana dek konuşmadılar. Bu sefer onları ilk gören Malko oldu. Rus jipinin yanında dört asker vardı.

Orada da aynı konuşmayı yaptılar. Askeri bölge! Irving Newton öfkeyle arabadan fırlayarak diplomatik pasaportunu gösterdi.

—Geçmek istiyorum! diye bağırdı. Ameri kan konsolosluğunun baş görevlisiyim. Bana resmi bir memur çağırın.

Baraj, FLCS binasının üç yüz metre kadar önünde kurulmuştu. Baraj yüzünden hiçbir şeyi görmek mümkün değildi. Askerlerden biri diğer arkadaşını memur çağırması için gönderdi.

Malko basını sallayarak:

—Bizi kıstırdılar, dedi. İyi ki teleksi göndermediniz.

Asker az sonra yanında bir memurla geldi. Memur terbiyeli bir sesle İngilizce olarak:

—Bir üst görevli sizle konuşacak, dedi. Ama önce yolun aşağı kısmına inmeniz gerekiyor.

—Kendisi buraya gelemez mi? diye sordu Newton.

Memur başını salladı.

—Hayır!

—Ne söylüyorsa, onu yapın, dedi Malko.

Tekrar geri döndüler. Asker onların uzaklaşmasını izledi. Araba ana caddeye dik yola geldiğinde Malko şoföre:

— Burada durun, dedi.

Şoför bu emre boyun eğdi. Burada, barikatı kuranların onları görmeleri mümkün değildi.

— İnelim, dedi Malko. Eminim bir şeyler

planlıyorlar.

Irving Newton ses çıkarmadan onu izledi. Malko yürüyerek İhran caddesine çıktığında Irving Newton da arkasındaydı.

—Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu Amerikalı.

—Sadece bakmak, dedi Malko.

Gözleri barikattaydı. Askerler jipe yaslanmışlar gevezelik ediyorlardı. Birdenbire bir motor sesi duyuldu.

Yolda askeri bir jiple onu izleyen sarı bir Volkswagen belirmişti. Malko her iki aracın camlarının içerisi görülmemesi için kağıtlarla kaplanmış olduğunu gördü.

Onların arkasında da içi askerlerle dolu başka bir jip vardı.

—Eh, işte! dedi Malko. Rehinelерimiz gidiyorlar.

Küçük konvoy şehrin yukarı kısımlarına doğru yol alarak gözden kayboldu.

—Onları izlemeliyiz! dedi Newton.

— Saçmalamayın! dedi Malko Newton'u omuzlarından tutup sarsarak. Askerler bizi durdururlar. Hiç olmazsa onların kafasını bulandırmayı başardık, planlarını değiştirmek zorunda kaldılar. Ama şimdi bizden daha çok şüphelenecekler. Haydi gelin, bize söyleyecek leri yalanları dinleyelim.

Amerikalı yumruklarını sıkmış bir halde konvoyun uzaklaşmasını seyretti. Bir robot gibi arabaya bindiğinde şoföre caddenin aşağı kısmına inmesini söyledi.

İki adam barikatın kurulduğu yere gelene dek hiç konuşmadılar. Bu kez jiple askerlerin yanında siyah bir Fiat araba vardı. Uzun boylu kır saçlı bir adam kalabalık bir insan topluluğu-

nun başında duruyordu.

— Bu İtalyan başkonsolosu! dedi Irving Newton.

Newton arabadan indi. İtalyan konsolosu geçiş izninin verilmemesine kızılıyordu. Malko'yla Newton'u görünce kızgın rolünü oynamaya devam etti.

— Dostumuz Amerikan büyükelçisinin bu villada saklandığını düşünüyoruz. Bu yüzden o eve girmek istiyoruz. Yoksa Somali hükümeti nin o teröristlerle işbirliği yaptığını düşünene ğiz.

Irving Newton son olanlardan italyan konsolosluğunu haberdar etmek için ağzını açacak oldu, ama Malko Amerikalının koluna vurarak:

— Aptallık etmeyin, dedi. Bu hiçbir şeyi değıştirmez.

Somalili aniden Newton'un varlığını farketmiş gibi yaptı. Amerikalıyı saygıyla selamlayarak yüksek bir sesle:

— Sayın büyükelçilik görevlisi, dedi. Beyefendi beni yanlış anladılar. Sizi sadece bu aramaya katılmanız için bekliyordum. Eğer beni izlerseniz...

italyan konsolosunun yüzü birden aydınlandı. Newton'a dönerek:

—Gördünüz mü! dedi.

Amerikalı buruk bir gülücükle ona cevap verdi, içindeki umut ışığını yitirmek istemiyordu. Ne de olsa kesin olarak rehineleri görmüş değillerdi.

— Pekâlâ, dedi. Gidelim.

Askerlerin eşliğinde yürüyerek yolda ilerlediler. Beş dakika sonra FLCS'nin merkezi önündeydiler. İtalyan konsolosu elini öne uza-

tarak:

—Burayı görmek istiyoruz, dedi.

—Tamam, dedi resmi görevli.

Birkaç adım öne çıkarak bahçe kapısına vurdu. Otuz saniye kadar sonra bıyıklı bir adanı kapıyı açtı. iki adam arasında kısa bir konuşma oldu. Birkaç saniye sonra görevli Malko ve diğerlerine dönerek:

—FLCS'nin bu adanı kaçırma olayından haberdar değil, dedi. Ama diplomat olduğunuz için evini aramanıza izin veriyor. Böylece masumiyetleri konusunda tereddütte kalma manızı istiyor.

Bıyıklı adam gülümseyerek onları içeri aldı. Malko grubun başındaydı. Bir ara bakışları Irving Newton'un bakışlarıyla karşılaştı. Amerikalı sakinliğini korumaya çalışıyordu.

FLCS'nin diğer örgüt üyeleri onları gülümseyerek karşıladılar .Görevli Newton'a dönerek:

—Görüyorsunuz, burada kimse yok, dedi. Üzgünüm...

—Biz de üzgünüz, dedi Amerikalı.

Çok geçmeden dışarıdaydılar. Irving Newton italyan konsolosunu kolundan tutarak olanları ona anlattı.

—Ama bu bir skandala yol açabilir! dedi öteki. Karşı koymak gerek.

Malko da yanlarına gelmişti.

—Bu neye yarar? dedi. Adamlar her şeye hazırlıklılar. Bize yardım ettiğiniz için size teşekkür borçluyuz.

Az sonra ayrılmışlardı. Buick'e bindiklerinde Malko iç çekerek:

—Adamlar orduyu bile kullandılar, dedi.

—Onları aramak için bundan sonra nereye gideceğiz?

— Nereye gideceğimizi ben biliyorum. Bundan iyisini yapamazdık. Az daha başara çağımızı sandım.

Şehrin merkezine doğru ilerliyorlardı. Vakıt öğlene yaklaşıyordu.

— Ne yapmak niyetindesiniz? Benim evimde bir hamburger yiyebiliriz.

— Croce del Sud'e bir uğramak istiyorum, dedi Malko.

Tatlı Fuschia ile görmesi gereken ufak bir hesap vardı.

X. BÖLÜM

- Sizden özür dilerim. Başka türlü yapamazdım.

Croce del Sud'ün bahçesini çevreleyen duvarın dibindeki kedilerin miyavlamasına rağmen Malko Fuschia'nın sesini duyabildi. Kediler masaların arasında dolaşıyorlar, et artıklarını yemek için hazır bekliyorlardı.

— Size inanmak isterim, dedi Malko. Ama önce bana yardım etmeniz gerekecek.

Fuschia'nın üzerinde siyah dar bir pantolon ve neredeyse şeffaf sayılacak pembe bir bluz vardı. Malko lokantanın bahçesine girdiğinde Fuschia müşterileriyle ilgilenmeyi bırakarak Malko'ya doğru koşmuştu. Malko'yu gördüğü için çok sevinmiş benziyordu. Gözlerini iri çerçeveli siyah gözlüğünün ardına gizlemişti. Malko'nun ona soğuk gözlerle baktığını görünce gözlüğünü çıkardı ve Malko Fuschia'nın gözleri altında oluşmuş çürük izlerini farketti. Fuschia fısıltıyı andıran bir sesle:

— Beni bekliyordu, dedi. Asansörde olanlardan haberi vardı. Çok öfkeliydi. Nereye gittiğinizi sordu. Ben de ona söylemek, zorunda kaldım. Yoksa beni dövecekti.

Malko Fuschia'nın söylediklerine inanmak zorundaydı. Sadece Fuschia sevgilisiyle arasında olanları bilebilirdi. Artık kendini affettirmeye gerçekten hazır gözüküyordu. Fuschia iç çekerek:

— Mogadiscio'dan ne kadar ayrılmak istediğimi bilemezsiniz! dedi. Her an korku içindeydim. Sürekli beni izliyor. Bana ne

söylese yapmak zorundaydım. Ayrıca beyazlar için beni fahişe olarak kullanıyor. Benden nefret ettiğini sanıyorum. Yanıma para da alamıyorum. Yoksa Cibuti'ye gittiğimde orada kalmam gerekecek.

Malko'nun akli o sırada büyük olasılıkla içinde rehinelerin bulunduğu sarı minibüsteydi.

— Gelecek yolculuğunuzda Cibuti'de yirmi bin Amerikan dolarına sahip olacaksınız, dedi. Eğer rehinelerin nerede olduklarını öğrenirseniz.

Fuschia hemen cevap vermedi. Gözlerini yere indirmiş, sanki kedileri seyrediyordu.

— Benden istediğiniz şey çok tehlikeli, dedi sonunda. Onların neler yapabileceklerini bilmiyorsunuz. Ayrıca istediğiniz bilgiyi elde etmek de son derece güç...

Malko bakışlarını genç kadının gözlerine dikti.

— Yirmi bin dolar çok para, dedi. Meslektaşlarınızdan hiçbiri ömür boyu çalışsa dahi bu parayı kazanamaz. Ayrıca bana borçlu olduğunuzu da unutmayın.

Fuschia aniden elini Malko'nun eli üzerine koydu ve beklenmedik yumuşak bir sesle:

— Eğer istediğiniz bilgiyi getirirsem beni götüreceksiniz? diye sordu.

— Nereye? diye sordu Malko şaşırarak.

— Komünistlerin olmadığı bir yere, dedi genç kadın. Ama Cibuti olmaz, çünkü çok geçmeden orayı da istila edeceklerdir. Beni yakalayıp öldürürler. Avrupa, İtalya...

— Olabilir, dedi Malko başını sallayarak. Rehinelerle birlikte sizi de ülkeden çıkartırım. Ondan sonrasına bakarız...

Malko kendini yanında Fuschia ile Liezen'e

girerken düşünemiyordu. Fuschia gülümsedi.

— Bana sorduğunuz soru için bilgi almaya çalışacağım. Bu akşam beni yemeğe götürmeniz gerekecek. Öyle istediler.

— Hâlâ beni öldürmeye mi niyetliler?

Fuschia başını salladı.

— Sanmıyorum. Sadece ne yaptığınızı öğrenmek istediklerini söylediler. Bir yanlışlık ölmüş.

— Pekâlâ. Öyleyse bu akşam görüşürüz, dedi Malko ayağa kalkarken.

**

Bunaltıcı sıcak Malko'nun sinirlerini daha da germişti. Savoia kafeteryasını sağ tarafına alarak büyükelçilik binasının bulunduğu yola saptı. Her sabah yaptığı bu yürüyüşler de onu yoruyordu.

Kapıdaki görevli Malko'yu gülümseyerek karşıladı. Irving Newton onu odasında elinde bir Beck's şişesiyle bekliyordu. Yüzündeki heyecan dolu ifadeden Malko yeni bir haber öğreneceğini anladı.

— Geldi! diye bağırdı Amerikalı.

— Kim geldi?

— Abdi. Bize yardım etmeye hazır. Sizinle buluşmak istiyor. İngilizceyi çok iyi konuşur.

Malko bir anda sıcağı unutarak koltuğa oturdu. Sonunda iyi bir haber duyabilmişti.

— Bravo! dedi. Peki ama ona güvenebilir miyiz? Gördüğüm kadarıyla NSS bütün ülkeyi ele geçirmiş.

— Evet, diyerek Amerikalı onu onayladı. Ama Abdi'nin onlardan nefret etmesi için geçerli bir sebebi var. Büyük oğlunun Kuran kurslarına katılmak için Kahire'ye gitmesine

izin vermemişlerdi. Adamlar bütün ülkeyi dinsel inançlardan uzaklaştırmak istiyorlar. Abdi de dinine bağlı bir insan olduğu için onlardan nefret ediyor.

—Onunla nasıl buluşacağım? Sürekli izleniyorum.

Irving Newton bir sigara yaktı. Bakışlarına sinirli bir anlam hakimdi.

—Biliyorum, dedi. Abdi'nin bir önerisi var. Yarın günlerden cuma. Herkes plaja gider. Kumsal kilometrelerce uzunluktadır, otelinizin bulunduğu yerden yaklaşık bir kilometre güneyde başlar, yürüyerek bile kumsala inebilirsiniz.

—Kumsal, gizlice buluşmak için ideal bir yer değil, dedi Malko.

— Bu değişir, dedi Amerikalı hafifçe gülümseyerek. Eğer güneye doğru yürümeye devam ederseniz yahyara varmadan önce küçükmağaralara rastlayacaksınız. Orası çocuklar,sevgililer ve serserilerle doludur. O kalabalığın içinde kimse birbirine dikkat etmez. Ruslar bile kimi zaman oraya giderler. Abdi sizi en sondaki mağarada bekleyecek. Solda, tek başına bir mağara... Eğer yanma başka yabancı biri gelecek olursa, randevu ertelenecek. Kısacası siz dolaşmaya çıkmış gibiyaparak zaman geçirin, izlenecek olsanız bilesizi gözetleyen adam sıcaktan bunaldığınız içingirdiğiniz mağaraya dek sizi takip etmeyecektir.

—Pek inandırıcı değil, ama...

— Umarım şu Abdi işimize yarar, diye Amerikalı içini çekti. Zaman kazanmaya çalışacağım.

—Tamam! dedi Malko. Cuma günü görü-

şürüz. Bu andan itibaren rehineleri bulmak için önümüze bir şans kapısı açılmış demektir.

El sıkışarak ayrılmak üzerelerken zemin kattan gelen bir gürültü onları oldukları yerden sıçrattı.

Önce bağırışmalar sonra merdivenleri tırmanan ayak sesleri duyuldu. Kapıdaki bekçi beyaz bir yüzle içeri girdi.

—Çabuk gelin, efendim!

Irving Newton'la Malko hemen dışarı çıktılar. Üzeri kanla kaplı büyükçe bir çanta holün ortasına bırakılmıştı. Malko ürperir gibi oldu.

— Neler oluyor? diye sordu Newton öfkeyle.

—Büyükelçiliğin önünde bir araba durdu, efendim, diyerek söze başladı görevli heyecanla, içinde dört adam vardı. Bagajı açarak buçantayı kaldırımın üstüne tam önümüzeattılar. Sonra içlerinden biri beni çağırarak Amerikan konsolosluğu için bir koli olduğunu söyledi.

Irving Newton yere eğilerek kurdelayı çözdü. Üst kapak kendiliğinden yana kaydığında:

—Aman Tanrım! diye bağırdı.

Amerikalı dehşete düşmüş bir haldeydi. Malko da çantaya yaklaşmıştı. Boğazı kesilmiş bir kadın kafası kanla kaplı bir halde kutunun içinde duruyordu. Kadını boğdukları belliydi. Görevli çantayı tamamen boşaltmalarına yardım etti. Cesedin elleri arkadan bağlanmıştı. Ölünün yüz ifadesinde hâlâ dehşetli bir anlam vardı.

— Büyükelçinin eşi, diye fısıldadı Irving Newton.

Malko sessizce duruyordu. Cesedi gönder-

mek için Malko'nun büyükelçilik binasında bulunmasını beklemişlerdi. Görevine son vermesi için onu uyarmak istiyorlardı.

Kan pıhtılaşmıştı. Büyükelçinin karısı rehineler götürülmeden önce öldürülmüş olmalıydı. Bundan sonra Malko'nun tek umudu Fuschia'ydı.

XI. BÖLÜM

Kediler yine miyavlıyorlardı. Sadece üç masa doluydu. Malko salata tabağını önünden itti. Fuschia sadece göğüslerini örten bir boleroyla, uzun dar bir etek giymişti. Malko konuşmaya başlamak için Yemenli garsonun uzaklaşmasını bekledi.

— Yeni bir şey öğrendiniz mi?

Fuschia Malko geldiğinden beri elini bırakmıyordu. Kendine yeni bir sahip bulmuş mutlu bir köpek gibiydi.

— Evet, diye yanıtladı genç kadın alçak bir sesle.

Malko'nun kalbi hızla çarpmaya başladı.

— Söyleyin!

— Güneye gittiler, dedi Fuschia dudaklarını oynatmadan.

— Güneye mi? Orası oldukça geniş bir alan...

Kenya'ya kadar sekiz yüz kilometre vardı.

— Brava'da olduklarını sanıyorum, dedi genç kadın aceleyle.

Malko Fuschia'nın bu bilgiyi nasıl öğrendiğini bilmemeyi tercih etti. Beyninde aniden bir şimşek çakmıştı. Brava, Doğu Alman gazetecinin onu götürmek istediği yerdı. Yoksa bütün Somali halkı Malko'yu devredışı bırakmaya mı çalışıyorlardı?

*

**

Malko yumuşak bir ifadeyle Fuschia'nın gözlerine baktı. Fuschia ciddi gözüküyordu.

—Size bu bilgiyi verdiğimi kimse bilmemeli, dedi Fuschia. Yoksa...

—Brava'da neresi? diye üsteledi Malko.

—Sadece Brava olduğunu biliyorum.

—Neden o kadar uzağa gittiler?

Fuschia bir an tereddüt ettikten sonra:

—Bilmiyorum, dedi. Ama yabancıların ülkede serbestçe dolaşma hakları yoktur. Kimse onları gidip de orada arayamaz. Brava'da Sovyetlerin dışında hiçbir yabancı yoktur. Zaten küçük bir şehir.

Malko gözlerini genç kadına çevirerek aklına gelen ilk fikri söyledi.

—Benimle Brava'ya gelmek ister misiniz?

Fuschia'nın yüzünde dehşetli bir ifade belirdi.

—Ama bu olanaksız! O zaman size bilgi sızdırdığımı anlarlar. Ama isterseniz yarın kumsala gidebiliriz...

Malko tam bir çıkmazın içine girmişti. Hayır diyecek olursa Fuschia kuşkulanacaktı, Malko'nun Abdi'yle olan randevusundan genç kadına söz etmesi de olanaksızdı. Yavaşça Fuschia'nın elini tuttu.

—Zamanım olacağını pek sanmıyorum, dedi. Ama bu akşamki gibi birlikte yemek yer ve sonra da dans etmeye gideriz...

—Seni takip etmezsem adamlar memnun olmayacaklar.

—Bu işte bir hatan olmadığını söylersin.

Fuschia ayağa kalkarak:

—Gelin, dedi. Biraz dolaşalım.

*

**

Malko Fuschia'dan nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Brava hikâyesi kafasını bulandırmıştı.

Bu bir tuzak olabilirdi. Karşılarına çıkan üç genç kız meraklı gözlerle Malko'yu süzmeye başladılar.

—Kıskançlar! diye mırıldandı Fuschia.

Sola sapacakları yerde Malko'yu sağ tarafa doğru sürükledi.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

—Görürsün, dedi Fuschia gizemli bir tavırla.

Beş dakika sonra dükkânlarla dolu bir yere varmışlardı.

—Burası da ne? diye sordu Malko.

—Altın pazarı, dedi Fuschia kısık bir sesle.

Gönderilen mesajı anlamak güç değildi...

Rehinelerin kurtarılması için bazı fedakarlıklar yapmak zorunluydu. Dükkânlardan birine girdiler. Mücevherler kiloyla satılıyordu. Ancak dördüncü butikte Fuschia istediği gibi bir kolye bulabildi. Malko bir bilezikle kolyenin ücretini dolar olarak ödedi.

*

**

Butikten çıkar çıkmaz Fuschia Malko'nun boynuna sarılarak onun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

—Gracie, mio amor! diye fısıldadı.

Malko'nun aklı o sırada göçmen güzeli Hawo'daydı. Hawo da Brava'da oturduğunu söylemişti. Malko'nun hazırlamakta olduğu planda Hawo'ya da bir görev düşecekti. Ayrıca

Malko'nun başka bir elemana daha ihtiyacı vardı. Bunu sadece Irving Newton'un yardımıyla bulabilirdi. Bir telsiz vericisi.

XII. BÖLÜM

Kumsalda beyaz güneş şapkaları ve bronz-laşmış vücutlardan başka hiçbir şey gözükmüyordu. Cuma günleri çoğu müslüman ülkelerde olduğu gibi Somali'de de tatil günüydü.

Kumsalda Rusları da görmek mümkündü. İkili, üçlü gruplar halinde ya da ailece plaja gelmişlerdi. Pek azı yalnızdı.

Mogadiscio kumsalı gerçekten de alabildiğince uzundu. Malko Beach Club' te üstünü değiştirmiş, eşyalarını da Irving Newton'a teslim etmişti. Kumsala inmek için önce Beach Club'le plajı ayıran bölgede satıcıların kurduğu barikatı aşması gerekmişti. Satıcılar kumsala girenlerin peşini bırakmıyorlardı. Malko'nun onlardan bir an önce uzaklaşmak için yaklaşık bir kilometrelik mesafeyi koşması gerekti.

Yüzlerce kara derili insan kumsalda geziniyorlardı. Malko çevresine bir göz attı. izlenip izlenmediğini anlaması mümkün değildi. Yavaş yavaş suyun kenarından yürüyerek Lido'dan uzaklaştı. italyan başkonsolosunun evini de geçtikten sonra kumsalın yoğun bir bitki topluluğuyla birleştiğini farketti. Denizde yüzen insanlar vardı ama hiçbiri Malko'yla ilgilenmiyordu. Mogadiscio turistlere açık bir şehir olmadığı için onu bir Rus olarak gördükleri kesindi.

Malko bir an Fuschia'yı hatırladı. Genç kadın cuma gününü Malko ile geçirmeye kararlıydı.

Bu arada Somali hükümeti büyükelçinin eşi için bir başsağlığı mektubu göndermişti

Amerikan elçiliğine. FLCS'nin Amerika Birleşik Devletleri'nin direnmesi halinde bir rehineyi daha öldüreceği haberi de bu mektupla aynı zamanda ellerine ulaşmıştı.

Ama Amerika direnecekti.

Malko ıslak kumlardan ayrılarak barakalara yaklaştı. Ortalıkta eve benzer hiçbir yapı yoktu, sadece kumsalın az gerisine inşa edilmiş barakalar vardı. Malko ilk mağarayı gördü. Kara derili bir adam küçük mağaranın önüne uzanmış, güneşleniyordu.

Malko bir kilometre daha yoluna devam etti. Kumsal artık ıssız sayılırdı ama barakada bulunan insanlar Malko'yu rahatça izleyebilirlerdi. Malko yoluna devam ederken bir Somalili çifte rastladı.

Sonunda kumsalın bitiş çizgisine doğru varmak üzereydi. Malko en yakındaki mağaraya doğru ilerledi. Güneş onu bunaltmıştı, gerçekten gölge bir yere sığınmak istiyordu. Birkaç metre uzakta kuma oturdu. Buradan mağaraların girişlerini rahatça görebiliyordu. Ama içeride neler olduğunu seçmesi olanaksızdı.

Tekrar ayağa kalkarak ilk iki küçük mağaraya yaklaştı. Yan tarafta çıplak bir adam güneşin tadını çıkarıyordu. Malko son mağaraya doğru yol alırken kalbi de son hızla çarpıyordu. Girişin iki metre ötesinde yere oturarak içeri bakmaya başladı.

Karanlık mağaranın girişinde hareket halinde bir şey vardı. Malko gözlerini kısarak ışığa doğru yaklaşmakta olan insan gölgesine baktı. Sonra yaşlıca bir erkek yüzü dikkatini çekti. Mağaradaki adamın yüzü Malko'yu görünce bir an aydınlandı. Mağarada dört ayak üstünde

duruyor, hareket etmesi, ayağa kalkması imkansızmış gibi yanına gelmesi için Malko'ya işaret yapıyordu. Malko o tarafa doğru seslendi:

—Abdi?

Kara derili adam başını evet anlamında salladı. Malko mağaraya girmek üzere doğrulduğunda barakaların bulunduğu taraftan gelen bir ses üzerine olduğu yerde kaldı.

Başını çevirdiğinde genç bir kadın silüetiyle karşılaştı. Teniyle uyum sağlayan kahverengi mayosu içinde, Fuschia'yı tanıması sadece birkaç saniyesini aldı. Malko içinden küfür ederken Fuschia'ya doğru neşeyle el salladı. Fuschia'nın yanında mayolu bir adam da vardı. Fuschia barakadan ayrılarak kollarındaki bilezikleri şıkırdatarak Malko'ya doğru koşmaya başladı.

*

**

Fuschia yüzünde Malko'yu görmenin verdiği bir sevinç gülücüğüyle kendini kumlara bıraktı. Malko'nun bir gün önce ona hediye olarak aldığı kolye de boynundaydı. Genç kadının yüzündeki çocuksu neşe ifadesi çok geçmeden kaybolarak yerini çatık kaşlara bıraktı.

— Neden bana kumsala gelemeyeceğini söyledin? diye sordu Malko'ya sitem dolu bir sesle.

Malko gülümsemeye çalışarak:

— Gelebileceğimi sanmıyordum, dedi. Ama işlerim düşündüğümünden çabuk sonuçlandı. Fakat baş sekreterle beraberim. Kendisi Beach Club'te kaldı.

Fuschia meraklı gözlerle ona bakıyordu.

- Cuma günleri elçilik binaları kapalıdır, dedi. Yoksa başka bir kızla mı beraberdin?

— Biliyorsun ki bu cuma bizim için diğer cumalardan farklı bir gün, dedi Malko.

Bir yandan da göz ucuyla mağaraya bakıyordu. Mağaradaki yaşam belirtisi bir anda kaybolmuştu. Malko Fuschia'yı uzaklaştırması gerektiğinin farkındaydı. Malko ayağa kalkınca Fuschia da onu taklit etti.

— Beach Club'e dönmem gerekiyor, dedi Malko. Irving Newton beni yemeğe bekliyor.

Fuschia onun elinden tutarak:

— Biraz bekleyebilir, dedi. Haydi, önce denize girelim. Çok sıcak.

Malko teklifi nasıl geri çevireceğini bilemedi. Deniz ılıktı. Kayaların arasında bellerine dek suya girdiler. Fuschia korkmuş gibi numara yaparak kollarını Malko'nun boynuna doladıktan sonra dudaklarını öne uzattı. Malko onu öptükten sonra bu ani beraberliğin daha değişik boyutlara ulaşmaması için geri çekilerek:

— Yanındaki adam bizi kıskanacak, dedi.

Fuschia bir kahkaha attı.

— Oh! Hiç önemli değil. O benim aşçımdır Kumsalda rahatsız edilmemek ve hırsızlara yakalanmamak için onu da yanımda getirdim.

Fuschia bedenini iyice Malko'ya yaslamıştı. Malko tekrar geri çekilerek:

— Gel, dedi. Üşüdüm.

Tabii yalan söylüyordu.

Tekrar kumun üzerindeydiler. Malko Fuschia'dan nasıl kurtulacağını düşünmeye koyuldu. Fuschia birdenbire ayağa kalkarak Malko'nun elinden tuttu ve onu da kalkmaya zorladı.

— Gel.

— Nereye?

Malko'nun midesi sıkışır gibi oldu. Fuschia Abdi'nin içinde olduğu mağarayı işaret ediyordu. Malko'nun pek istekli olmadığını anlayan Fuschia:

— Yoksa beni istemiyor musun? diye sordu.

— Orası pek konforlu değil, diye yanıtladı Malko. Otele dönelim.

Fuschia yüzünü buruşturarak:

— Bir arkadaşınla yemek yiyeceğini söylemiştin, dedi.

— Daha sonra yiyeceğim. Haydi Jubba'ya dönelim. Arkadaşıma acil bir telefon konuşması yapmam gerektiğini söylerim. Seni görmemesi lazım. Tamam mı?

— Tamam, dedi Fuschia neşeyle. Acele edelim.

Malko . Fuschia'nın danseder adımlarla barakaların tarafına gitmesini izledi. Malko kumsal boyunca ilerlerken sık sık arkasına bakıyordu. Fuschia'nın ona sevinçli hareketlerle el salladığını gördü. Sonunda genç kadın barakaların arasında gözden kayboldu. Malko hemen geri dönerek mağaranın bulunduğu yere tırmandı. Girişin bir metre ötesinde kuma oturarak İngilizce olarak seslendi:

— Abdi! Beni duyuyor musunuz?

— Sizi duyabiliyorum, tedi bir ses. Neler oldu?

— Yanımdaki kızdan kurtulmam çok zor oldu. Şimdi her şey yolunda. Mağaradan çıkabilirsiniz.

Az sonra Malko güneş ışığının altında alnı kaygıyla kırışmış bir erkek yüzü gördü. Yaşlı Somalili gülümseyerek:

— İyi günler efendim, dedi, Ben Abdi'yim.

— Bay Newton size benim Somali'de

bulunuş nedenimi anlatmış olmalı.

— Evet, evet, dedi Somalili. Size yardım etmek isterim.

— Bu sizin için çok tehlikeli olabilir, dedi Malko.

Yaşlı adamın yüzü buruk bir gülücükle aydınlandı.

— Ben yaşlı bir adamım, efendim. Ölümünden

korkmuyorum. Zaten ölümün ensemi hemen yapışacağını çok iyi biliyorum. Hükümetteki adamlar çok kötü. Artık Allaha inanmıyorlar. Özellikle parti toplantılarının saatlerini ibadet zamanına göre ayarlıyorlar. Bu hiç de iyiye alamet değil. Ayrıca ben Amerika'da mutluydum. Orada hayatımı rahatlıkla kazanıyordum. Kenya'da da aynı şekilde...

— Rehinelerin Brava'ya götürüldüklerini öğrendim, dedi Malko. Oraya gitmem gerekecek. Bana yardım edebilir misiniz?

Abdi başını salladı.

— Bu pek kolay değil, efendim. Gelen resmi

ziyaretçiler için hükümet adına Land-Rover'lar'ı ben kullanıyorum. Nereye gitmem söyle nirse gidiyorum. Ama sizin Brava'ya gitmeniz için izin vermezler. Üstelik Brava küçük bir yer. Orada kimse size yardım edemez.

Yaşlı Somalili Malko'ya kaygılı gözlerle bakıyordu. Malko kartları açık oynamaya karar verdi.

Abdi kendine güvenen birine benziyordu.

— Belki bana yardımcı olabilirsiniz, dedi. Brava'ya gidecek olan Doğu Alman bir gazeteci tanıyorum. Resmi bir ziyaret olacak. Acaba iş arkadaşlarınızla anlaşıp onun şoförlüğünü siz üstlenebilir misiniz?

Abdi alnım kırıştırarak birkaç saniye sessiz kaldı.

— Belki bunu başarabilirim, dedi, Şoförlerin hepsi de tembel olur. O kadar mesafede yol almayı hiçbiri göze alamıyor. Oysa, ben bu işi seviyorum. Ken günde beş yüz kilometre yol katettiğim ohırdı.

— Silahınız var mı?

Bir 444 Marlin'im var, dedi Abdi gururlanarak. Onu yanıma alırım. Brava'ya giden gazeteci bir dostunuz mu?

— Pek sayılmaz, dedi Malko. Ama beni oraya götüreceğini sanıyorum. Tabii kendisi benim Brava'ya gidiş nedenimi bilmiyor.

Yaşlı Somalilinin yüzü yeniden buruştu.

— Brava'da size yardım edem em, dedi. Hiçbir şey yapamazsınız.

Malko'nun planı yavaş yavaş şekilleniyordu. Henüz biraz bulanıktı, ama gerçekleştirilmeyecek gibi değildi.

*

**

Malko çevresine bir göz attı. Etrafta insanlar kalabalıklaşmaya başlamıştı, Fuschia da her an gelebilirdi.

— Abdi, diye söze başladı Malko. Yarma kadar görüşmeyeceğiz. Bu çok tehlikeli olur. Gazetecinin adı Helmut Lambrecht. Somali hükümeti tarafından Brava'ya davet edilmiş.

— Tamam, dedi Abdi. Elimden geleni yapacağım. Başarabilirsem onun şoförü olacağım.

Abdi yeniden mağaraya girip gözden kaybolunca Malko da hızlı adımlarla kumsala indi. Irving Newton'la Fuschia onu bekliyorlardı.

*

**

Malko'nun asansörden çıktığını gören Helmut Lambrecht neşeyle el salladı. Jubba'nın lobisindeki bir masada Musa ve iki Somaliliyle beraber bir masada oturuyordu. Malko onlara doğru yaklaştı. Lambrecht tam görmek istediği adamdı.

—Merhaba, dedi Alman. Yeni bir haber var mı?

— Biliyor musunuz, diye yanıtladı Malko. FLCS'nin teröristleri büyükelçinin eşini öldürmüşler. Cesedi de bizim elçilik binasının önüne atıldılar. Üç gün içinde ikinci bir cinayet daha işleyeceklerini söylediler. Washington'a haber verdik. Bu arada Somali polisi olayla ilgilenmemek konusunda ısrarlı gözüküyor.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Jaaleh Musa'nın sesi duyuldu.

— Amerikan hükümeti rehineleri kurtarmak için elinden geleni yapmalı, dedi.

Helmut Lambrecht masadaki tansiyonun yükseldiğini hissederek havayı biraz yumuşatmak istedi. Garsonu çağırarak eliyle Gaston de Lagrange şişesini işaret etti. Sonra Malko'ya dönerek:

— Bu iş Mogadiscio'da çözümlenemez, dedi. Washinton'da eyleme girişmelisiniz. İki gün için de olsa sorunlardan biraz uzaklaşmak size iyi gelecektir. Şu an için yapacak bir şeyiniz yok.

Jaaleh Musa gazeteciye endişeli gözlerle bakarak:

— Bay Linge'i Brava'ya mı götürmek istiyorsunuz? diye sordu.

— Evet, diye yanıtladı Lambrecht. Ona Somali'nin gerçek yüzünü göstermek istiyorum.

— Hükümetten izin almak gerekecek, dedi Somalili.

Lambrecht Musa'nın dizine dostça bir el vuruşuyla:

— İkimizin arasında casusluktan söz edilemez, dedi. Ayrıca siz de bizimle gelirsiniz.

— Yine de bir sormanız gerekecek, dedi Musa.

— Bu akşam Koffich'le yemek yiyeceğim, dedi Alman. Kendisine konuyu açarım.

Jaaleh Musa sessizce duruyor, düşüncelere dalmışa benziyordu. Malko öne atılarak:

— Oh! Gelebileceğimi pek sanmıyorum, dedi. Benim de izin almam gerekecek.

Herkes güldü. Gergin hava yumuşamıştı. Musa Malko'ya eğilerek imalı bir ifadeyle:

— Somalili kadınlar çok hoşlar, değil mi? diye sordu.

Malko gülümsedi. Mağara dönüşünde Musa'ya plajda görmüştü. NSS'nin casusu Musa onu bir an bile yalnız bırakmıyordu. Fuschia da yaklaşık yarım saat Malko'yu Jubba'nın lobisinde beklemişti. Üzerinde sadece bir plaj giysisi vardı.

Musa'nın varlığı Malko'ya göre işleri zorlaştıracaktı. Çünkü Brava'ya gitmek sadece işin ilk bölümüydü. Esas güçlükler ondan sonraydı.

Malko ayağa kalktı. Irving Newton onu elçilikte bekliyordu.

— Belki yarın görüşürüz, dedi.

— Saat altı buçukta hareket edeceğiz, diye belirtti Alman gazeteci. Burada, lobide buluşu-

ruz.

*
**

—Evet? diye sordu Irving Newton.

— Her şey yolunda sayılır, dedi Malko kendini havalandırma aygıtının karşısındaki koltuğa bırakırken. Sadece bir, iki ufak ayrıntı hariç...

— Mükemmel, diye fısıldadı Amerikalı.

— Büyükelçiliğin kasasında ne kadar nakit para var? diye sordu Malko.

— Oh! Yaklaşık sekiz bin dolar, diye yanıtladı Newton.

— Çok güzel, dedi Malko. Altın pazarına giderek alabildiğiniz kadar altın alacaksınız. Gramı yirmi beş şilinden epey altın yapar. Telsiz vericisini buldunuz mu?

— Evet, Nairobi'den bir tane getirttim. Transistorlu radyo görünümünde.

— Pekâlâ. İki saat sonra burada buluşuruz, gerekli noktaları o zaman konuşuruz.

Malko'nun dudaklarında buruk bir gülücük belirdi.

— Eğer her şey umduğum gibi gelişirse sizinle yakınlarda görüşemeyeceğiz. Sizden istediğim irtibatları kurabildiniz mi?

— Hepsini ayarladım, diye yanıtladı Newton. Herkes tetikte bekliyor. Frank Thorpe size başarı dileklerini ilettiler.

Kolay bir görev olmayacaktı.

**

Malko yatakta doğruldu. Fuschia uyurken çarşafı üzerinden atmıştı. Malko giyindi ve odadan çıkarken anahtarları da yanına aldı. Saat sabahın altısıydı. Resepsiyondan kendisini

uyandırmalarını rica etmiş olmasına rağmen, görevinin verdiği heyecanla uyuması gereken saatte uyanmıştı. Kalbi son hızla çarparak asansöre bindi. Jubba'nın lobisinde Helmut Lambrecht'ten başka kimse yoktu. Alman gazeteci Malko'yu görünce bir sevinç çılgılığı atarak:

— Demek gelmeye karar verdiniz! dedi.

— Evet, ama bana pek mantıklı gelmiyor.

— Haydi canım, geliyorsunuz ya. Land-Rover bizi bekliyor.

Malko dışarı çıkınca Land-Rover'ı gördü. Arabanın etrafında bir tur atınca direksiyonda Abdi'nin buruşuk yüzünü farketti. Adamın boynuna sarılıp onu öpmek için kendini zor tuttu.

. Operasyonun ilk bölümü başarıyla sonuçlanmıştı.

Helmut Lambrecht gözlerini ona dikmişti.

— Evet?

Malko başını salladı.

— Gelmek istiyorum, ama küçük bir sorun var. Yanımda gördüğünüz o genç hanımı hatırlıyor musunuz? Kendisi şu an odamda ve onu bırakıp gitmek canımı sıkıyor.

— Oh, hiç sorun değil! dedi Alman gazeteci. O da bizle gelsin. Arabada yer var. Üstelik bir kadınla yolculuk etmek her zaman daha zevklidir. Haydi, gidip onu uyandırın.

Malko çoktan asansöre yönelmişti bile. Fuschia'yı uyandırmak için onu dürttüğünde genç kadın kollarını hemen Malko'nun boynuna doladı. Sonunda Fuschia gözlerini açtığı anda:

— Haydi, uyan, dedi Malko. Gidiyoruz. Fuschia olduğu yerden sıçradı!

- Nereye? Vakit daha gece yarısı!

— Alman arkadaşım iki günlüğüne bizi Brava'ya götürecektir. Hoş bir yolculuk olacağını sanıyorum. Senden ayrılmak istemiyorum.

Malko Fuschia'nın gözlerinin korku ve şaşkınlıkla faltaşı gibi açıldığını gördü. Fuschia'nın konuşmasına fırsat vermeden parmaklarını genç kadının boynuna götürerek kısık bir sesle: "Bir kelime söyleyecek olursan seni öldürürüm, dedi. Kabul ettiğini söyle..."

Fuschia boğuk bir sesle:

— Lokantam ne olacak? diye sordu. Üstelik hükümetten izin de almadım. Brava çok uzak...

— Çabuk döneceğiz, dedi Malko. Gel.

Sonra Fuschia'yı yataktan dışarı çekti. Fuschia bir robot gibi giyinmeye başladı. Neyse ki, yolculukta giyebileceği pamuklu bir elbisesi vardı. Malko Irving Newton'un gönderdiği üç kiloluk altını valizin dibine yerleştirerek transistorlu radyoyu eline aldı. Asansörde Fuschia'nın korkusu daha da arttı.

— Delisin sen! dedi. Brava'ya gittiğini öğrenecekler. Gidiş nedenini de hemen tahmin edeceklerdir. Seninle gelmek istemiyorum!

— Eğer gelmezsen, bilgileri senden aldığımı açıklarım.

Fuschia hemen sustu. Malko bunu söylemekten utanmıştı, ama başkaçaresi yoktu.

Asansör zemin kata varmıştı. Jaaleh Musa da gelmişti. Lambrecht'le hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Malko'yu görünce Musa hemen sustu. Ffelmut Lambrecht öne atılarak Fuschia'nın eline bir öpücük kondurdu.

*

**

Somalili Malko'ya yaklaşıp tereddütlü bir sesle:

— Yola çıkabileceğinizi pek sanmıyorum, dedi. Yolculuk izniniz yok. Danışma bürosundan bir izin kağıdı almanız lazım.

Helmut Lambrecht birden sinirlenerek:

— Musa, bizi delirteceksin! dedi. Saat sekizden önce açmadıklarını biliyorsun, o kağıdı vermek içinde bizi en az üç gün bekleteceklerdir. Sen Parti'nin bir üyesisin, benim de izin kağıdım var. Madem Bay Linge'in rehberi olarak görevlendirildin, sen de bizle geleceksin! Haydi, arabaya binelim!

**

Musa halinden hiç de hoşnut gözüküyordu. Malko onun yolculuğa çıkmalarını önlemek için neler yapabileceğini düşünmeye koyuldu. Musa'nın varlığı onlara sorun yaratabilirdi. Fakat Jubba'nın lobisinde Musa'yı öldürmesi de söz konusu olamazdı. Sabahın bu saatinde bütün iş yerleri kapalı olduğuna göre Musa tek başına Malko'yu durduramayacaktı. Somalili Land-Rover'ın arka kısmına yerleşti. Malko da ikinci koltuğa geçti, Fuschia da hemen onun yanına oturdu. Helmut Lambrecht de şoförün yanına geçerek bir Rothman'syaktı.

Malko arkadaki silahı görmüştü. Abdi işini son derece başarıyla yürütüyordu. Şehirde kolayca çıkarak ıssız bir yola saptılar.

**

En arkada Musa uyuyor veya uyur numarası yapıyordu. Malko rahatlamaya çalıştı.

Rehineleri nasıl bulacağı ve onları ne şekilde kurtaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ansızın Abdi arkaya dönerek:

— Siz de uyumaya çalışmalısınız, dostum, dedi. Önümüzde altmış kilometrelik bir yolumuz var. Üstelik kötü bir yoldur.

XIII. BOLUM

Abdi yalan söylemişti. Yol kötü değil, tek kelimeyle berbattı!

Somalili şoför kapıya iyice yaslanmış, gözlerini siyah çerçeveli gözlüğünün ardından kıсарak görünmeyen bir rakiple çarpışan bir boksör gibi Land-Rover'ı sürmeye çalışıyordu. Bu arada sinirini yatıştırmak için katını da çiğniyordu.

Malko Fuschia'nın tüm ağırlığını üstünde hissettiği için oldukça rahatsızdı. Derin bir nefes alarak kendini geri çekmek istedi, ama o sırada araba bir çukura dalınca Fuschia kendiliğinden cam tarafına sürükleniverdi. Arka tarafta ise durum içler açıştıydı: Jaaleh Musa bir uçtan öteki uca gidip geliyor, umutsuzca bir yere tutunarak dengesini sağlamaya çalışıyordu. Yalnızca ön bölümde oturan şoför ve Helmut Lambrecht hayatlarından memnun gözüküyorlardı.

Malko bir ara arabanın yavaşlamasını fırsat bilerek Abdi'ye:

—Yolumuz daha uzun mu? diye sordu.

Yaşlı adam yüzünde bir gülücükle başını çevirdi.

—Bir buçuk saat kadar. Ama daha önce kahve içmek için bir mola veririz.

Malko gözlerini kapadı. Yeniden gözlerini açtığında savan topluluklarının ortasında küçük kulübeler gördü. Abdi arabayı yavaşlat-mıştı.

—Geldik, dedi yaşlı şoför.

Malko fırtınadan sonra gemiden atlayan biri

gibi Land-Rover'dan indi. Yolun kenarında hangar gibi bir yapı vardı. İnsanlar açık havada duvar diplerinde uyukluyorlardı. Land-Rover'ın yolcuları bir bir aşağı indiler. Hepsinin de gözleri şişmişti ve sendeliyorlardı. Sadece şoför zinde gözüküyordu. Hangardan çıkan bir insan gölgesi onları kahve içmeye davet etti. Uzun bir süre boyunca kimse konuşmadı. Hepsi buruk bir tadı olan sıcak kahveyi içmekle meşguldüler. Malko üstüste üç fincan kahve içti.

—Yola çıkalım, dedi Abdi.

Musa yüzünü buruşturarak esnedi ve:

— Biraz bekle, dedi. Bir arkadaşıma merhaba demek istiyorum. Herhalde beş dakika bekleyebilirsin.

Abdi omuzlarını silkti.

—Madem istiyorsun... Seni burada bekle riz. Çabuk ol.

"Barmen" uykuya dalmıştı. Fuschia endişeyle Malko'ya baktı. Helmut Lambrecht:

—Belki fotoğraf çekmek için manzara vardır, dedi.

Helmut Lambrecht dışarı çıkar çıkmaz, Fuschia Malko'ya yaklaşarak:

—Bizi ihbar edecek, dedi. Yeşil üniformalılara, haber vermek için gitti. Bizi tutuklayacaklar.

Malko onu sakinleştirmeye çalışarak:

—Hayır, bu çok gülünç! dedi. Sadece bir kız arkadaşıyla konuşmak istedi. Hem bir şey bilmiyor ki...

Fuschia başını salladı.

—Bizden şüphelendiğine eminim. Az önce bana çok garip bakıyordu. Brava'ya nedengittiğini tahmin etmişe benziyor.

Malko tam Fuschia'ya cevap vermek üze-

reyken arkalarında bir ses duyuldu.

—Brava'da ne yapmak niyetindesiniz?

Helmut Lambrecht eşikte duruyor, ciddi bir yüz ifadesiyle onlara bakıyordu.

Fuschia konuşmak için ağzını açacak oldu, ama Malko'nun yüz ifadesini görünce konuşmaktan vazgeçti. Malko ise sakinliğini korumaya çalışıyordu.

—Gezeceğiz, diye yanıtladı Malko.

Doğu Almangazeteci başını salladı. Tavırları hiç de dostça değildi.

—Duyduklarım hiç hoşuma gitmedi, dedi. Somalililere karşı bir komplo düzenlemek niyetindeyseniz sizinle ortak olmayacağım. (Sonra Abdi'ye dönerek) Bagajı açar mısın? diye sordu. Fotoğraf makinemi alacağım. Daha sonra Brava'ya gideriz.

Helmut Lambrecht bunları söyledikten sonra Abdi'nin arkasından dışarı çıktı.

Fuschia hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı.

—Asla gelmemeliydim! dedi. Bizi hapse atacaklar.

Dışarda bir motor sesi duyuldu. Land-Rover hareket etmişti.

Malko umutsuzca bir çözüm arıyordu. Neyse ki, Fuschia şoförün rolünü bilmiyordu. Herhangi bir terslik olursa hiç olmazsa Abdi bundan etkilenmeyecekti. Fakat Malko'nun görevi aptalca bir ihtiyatsızlık yüzünden burada sona erebilirdi.

*

Abdi ne yapacağını düşünerek vitesi bire geçirdi. Doğu Alman gazeteci öfkeliydi ve bazı şeylerden kuşkulandı. Adamı ikna etmek

imkânsızdık Eğer Abdi onu yola getirmeye çalışacak olsa altın gözlere sahip diğer adamın çok kızacağını biliyordu.

—Acele et, diye seslendi Alman soğuk bir sesle.

Şoför arabayı hızlandırdı. Şehir yüz metre ötede sona eriyordu. Abdi neredeyse hiç düşünmeden bir anda kararını «verdi. Yan tarafa sapacağı yerde dümdüz yoluna devam etti.

Alman olduğu yerden sıçradı.

—Ne yapıyorsun!

—Oh! özür dilerim, birden şaşırdım, dedi Abdi ani bir fren yaparak. Biraz yorgunum da...

Sonra elini cebine soktu. Dışarı çıkardığında kolunu öne uzatarak vites değiştirir gibi yaptı. Doğu Alman gazeteci keskin bıçağın parıltısını farketdiğinde artık çok geçti. Bıçak boğazına saplandığında Helmut Lambrecht boğuk bir çığlık attı. Land-Rover'dan çıkmak için bir hareket yapmaya niyetlendi, ama ağ-zındanboşalıp gömleğine geçen kan yüzünden başladığı işi bitiremedi. Abdi bıçağı bir kez daha hoşnutsuz bir yüzle adamın boğazında gezdirdi. Doğu Alman fısıltıyı andıran bir sesle birkaç kez inledikten sonra vücudundaki bütün kanı boşaltarak kapıya yaslandı.

Abdi arabayı durdurarak aşağı atladı. Land-Rover'ın çevresinden döndü, hâlâ sıcak olan cesedi omuzlarından tutarak yolun kenarındaki bir ağacın dibine götürdü. Sonra da cesedi ağaç köklerinin arasına saklamaya çalıştı. Çok geçmeden tekrar Land-Rover'a binerek geri dönüş yolculuğuna başladı. Pıhtılaşmak üzere olan kanın pis kokusu' onu rahatsız ediyordu, ama ne yazık ki başka

seçeneği yoktu.

On dakika sonra hangarın önündeydi. Musa hâlâ görünürlerde yoktu. Abdi klakson çalarak içerde oturan Malko ve Fuschia'ya haber verdi.

*

**

Malko kapıyı açana kadar hiçbir şeyden şüphelenmemiş ti. Az sonra büyük kan lekesi gözlerine çarpınca dehşet dolu bir ifadeyle olduğu yerde kalakaldı ve bakışları Abdi'nin bakışlarıyla karşılaştı. Şoför sadece sakın bir tavırla:

— Başka türlü davranamazdım, dedi. Sizi ihbar edecektim...

Malko düşünme yeteneğini kaybetmiş gibi boş gözlerle lekeli döşemeye bakıyordu. Bu şekilde hareket ettiği için Abdi'yi suçlayamazdı. Şimdi kendi hayatları da o beş rehinenin hayatı gibi tehlikedeydi. FLCS'nin adamları onları öldürmek konusunda artık bir an bile tereddüt etmeyeceklerdi. Büyükelçinin karısına yaptıkları gibi...

Boğuk bir çığlık sesi Malko'yu düşüncelerinden sıyırdı. Fuschia faltaşı gibi açılmış gözleriyle omzunun üstünden Land-Rover'ın ön koltuğuna bakıyordu. Malko hemen Fuschia'yı arabanın içine iterek yanına oturdu.

— Sakın sesini çıkartma, dedi sertçe. Hele bağırmak hiç yok.

— Jaaleh Musa az sonra gelecektir, dedi Abdi. Onu burada bırakamayız.

Musa gelmeden kasabayı terkederlerse, geriye sadece Kenya sınırını geçmek için bir deneme yapmak kalıyordu. Malko o sırada Musa'nın dar bir sokaktan çıkarak arabaya doğru ilerlediğini gördü. Onun gözü önünde kaçacak

olurlarsa, adam hiç tereddüt etmeden peşlerine düşerdi.

Fuschia arabaya doğru gelen Musa'ya şeytanmış gibi bakıyordu. Abdi ani bir hareketle elini cebine soktuğunda:

—Hayır, bana bırakın, dedi Malko.

*

**

Jaaleh Musa öfkeli adımlarla yaklaşıyordu. Görmek istediği kız arkadaşı Brava'ya gitmişti. Malko aşağı inerek Land-Rover'ın arka kapısını açtı. Musa ise ön koltuğa oturmak için ön kapıyı açtı, ama iri kan lekesini görünce donakaldı. Gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi açılmıştı. Bağırarak zamanı olmadı. Malko silahının namlusunu Musa'nın bedenine dayamıştı.

—Çabuk arabaya binin! dedi.

Sonra bir diz darbesiyle Musa'yı bu emre boyun eğmeye zorladı. Somalili başını içeri uzatınca Abdi'nin bıçağıyla karşılaştı. Abdi sol eliyle Musa'yı saçlarından kavradı, sağ eliyle de Somalilinin boğazını bir uçtan bir uca kesti. Yaradan boşalan kan vites koluna döşemelere ve Abdi'nin pantolonuna bulaştı.

Malko kuspamak için kendini tutarak kapıyı ölünün ayakları üzerine kapadı. Sonra arka koltuğa, dehşetle olanları izleyen Fuschia'nın yanına oturdu. Abdi hemen yola çıktı.

Beş dakika sonra kasabadan ayrılıyorlardı. Abdi dar bir sokağa saparak bir ağacın önünde durdu. Sonra, Malko'ya dönerek:

—Öteki de burada, dedi. Onu da almalıyız.

Malko dışarı çıkmıştı bile. Kan toprağın üzerine yayılmış, sinekler Helmut Lambrecht' in cesedi etrafında dolaşmaya başlamışlardı.

Malko'nun kalbi sıkışır gibi oldu. Zavallı Helmut Lambrecht yardım etmek isterken hiç beklemediği bir sonla karşılaşmıştı. Malko pis havayı teneffüs etmemeye çalışarak cesedi Land-Rover'a taşıyarak arka kapıyı açtı. Bu arada Abdi de Musa'nın cesedini arka tarafa taşımıştı.

Beş dakika sonra yeniden Brava yolundaydılar. Karşidan gelen bir kamyon son hızla yanlarından geçince Land-Rover'ın içi kırmızı bir toz bulutuyla kaplandı. Fuschia ancak o zaman konuşacak gücü bularak:

—Ne yapacağız? diye sordu tedirgin bir sesle.

iki ceset ve döşemeleri kanla kaplı bir arabayla bu soruya cevap vermek oldukça güçtü. Abdi ise sanki hiçbir şey olmamış gibi direksiyonun başında son hızla arabayı sürüyordu. Malko'ya dönerek:

—Yirmi kilometre sonra duracağız, dedi. Arabayı yıkamak için su bulabileceğimiz bir yer biliyorum. Bu ikisinden orada kurtuluruz.

**

— İşte burası!

Malko Land-Rover'dan atladı. Gözlerinin önünde kayaların arasından süzülen bir dere vardı. Su oldukça cılızdı, ama arabayı temizlemek için yeterliydi. Görünürde hiçbir canlıdan iz yoktu, güneş Malko'nun tenini alev alev yakıyordu. Land-Rover'ın içinde cesetlerin yaydığı koku dayanılacak gibi değildi.

Abdi de Fuschia ile birlikte arabadan indi. Genç kadın bir saat içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. Abdi sakın bir tavırla Land-Rover'ın

arka kapısını açınca Malko da ona yardım etmek için yaklaştı.

— Teşekkürler, dedi. Siz olmasaydınız çoktan hapse girmiştik.

Abdi omuzlarını silktiler.

— Bu insanları sevmiyorum, onlar Tanrıya inanmıyorlar. Daha önce İtalyanlar buradayken hayatımızdan memnunduk. Onlar kötü insanlar değillerdi.

Fuschia başını kaldırarak:

— Peki ama ne yapacağız? diye sordu.

Malko da kendi kendine aynı soruyu soruyordu. Uçuşan böceklerin sesi dışında etrafa tam bir sessizlik hakimdi. Bu savanda saklanmaları söz konusu olamazdı. Doğu Alman gazeteciye Brava'da bekliyordular, o halde gitmeleri gerekliydi. Veya Kenya'ya dek bu yolu izleyeceklerdi. Mogadiscio'ya geri dönmek intihar etmek olurdu, iki ceset şimdi arabanın arkasında yatıyorlardı. Abdi toprağı eşelemeye başladı. Malko ona yaklaşıp:

— Size yardım edeyim, dedi.

Şoför başını salladı.

— Hayır. Yalnızca bir küreğimiz var. Daha sonra arabanın içini de temizlerim. Siz gölgede biraz dinlenin. Bu arada etrafı da kontrol eder siniz. Bizi görmemeleri lazım.

Malko Fuschia'nın elinden tutarak ilerledi. Yaklaşık yüz metre boyunca hiç konuşmadılar. Yamaca vardıklarında Land-Rover da görünmez olmuştu. Bir patikayı tırmanmaya koyuldular. Her ikisi de soluk soluğa ve ter içinde kalmışlardı. Fuschia kendini yere bıraktı.

— Ne yapacağız? diye tekrarladı. Ruslar da NSS'nin adamları da zeki insanlardır.

— Cesaretini yitirme, dedi Malko. Yalnız

değilim. Şu anda dünyanın dört bir yanına dağılmış, yaklaşık bir düzine insan bize yardım etmek için çabılıyor. Arkamızda bizi adım adım izleyen güçlü bir örgüt var.

Yeniden yürümeye başladılar. Yamacın tepesine vardıklarında civarda kimsenin olmadığını farkettiler. Uzun bir süre hiç konuşmadan tepede oturdular.

— Artık dönelim, dedi Malko.

Land-Rover'a vardıklarında gömülen cesetlerden hiçbir iz göremediler. Abdi önkoltuktan son bir bez geçiriyordu.

Malko'ya Helmut Lambrecht'in bütün kâğıtlarını uzatarak:

— Brava'ya mı gidiyoruz? diye sordu.

— Evet, dedi Malko.

— O halde sizin adınız Lambrecht!..

— Musa için ne diyeceğiz? diye sordu Malko.

— Yolda bir kızı görmek için bizden ayrıldığını, daha sonra bir kamyonla bizi bulacağını söyleriz. Yanınızda ben olduğum için bizden şüphelenmezler.

Gerçekten de kimse CIA'nın bir şoförü görevlendirdiğini tahmin edemezdi. On dakika sonra anayola çıkmışlardı. Brava'ya varmaları için yarım saatlik bir yolları kalmıştı.

Birdenbire Malko'nun midesi kasılır gibi oldu. Helmut Laïftbêcht ona Brava'ya daha önce de gittiğini söylemişti.

Malko Brava'da onları karşılayacak olanların gerçek Helmut Lambrecht'in yokluğunu hemen anlayacaklarını düşündü. Ama bu düşüncesini şimdilik kendine saklamaya karar verdi.

XIV. BÖLÜM

Brava dokuz yüz elli yıllık bir geçmişe sahip bir şehirdi, ama çok daha eski gösteriyordu. Malko bunaltıcı güneş karşısında gözlerini kısmak zorunda kaldı.

— Sizi güvenlik sorumlusu karşılayacak, dedi gözlerini siyah çerçeveli gözlüğünün ardına saklamış olan Somalili adam.

Bunları söyleyen sosyalist partinin üyelerinden Abshir'di. Brava'daki özgürlüklemleri-nin başında geliyordu. Brava'nın girişinde Land-Rover'ı o karşılamıştı. Land-Rover şehrin girişinde tek katlı, üzerinde "Hotelka Guuska" yazan bir binanın önünde durmuştu. Belli ki burada kalacaklardı.

— Lütfen girin, dedi Abshir.

İçeri ilk giren Fuschia oldu. Korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Abshir onların gelişinde olağanüstü hiçbir ize rastlamamıştı. Abdi ona Somali lisanında Fuschia'nın partinin yüksek rütbeli görevlilerinden birinin arkadaşı olduğunu, Lambrecht'in rehberinin de yolda kız arkadaşını görmek için durduğunu anlattı.

Uzun bir koridordan geçerek geniş bir alana vardılar. Abshir onlara:

— Hacı Ali Abokor, diye.güvenlik sorumlu sunu tanıttı.

Güvenlik sorumlusu Fuschia'yı görür görmez bakışlarına çocuksu bir anlam hakim oldu. Hoş geldiniz anlamında birkaç sözcük kekeledi, Abshir bu sözcükleri derhal ingilizce olarak uzun bir propaganda konuşmasına çevirdi.

Az sonra onları odalarına dağıttılar.

Güvenlik sorumlusu Fuschia'nın yanında biraz daha kalmak için konuştukça konuşuyordu. Abshir'in yardımıyla:

— Gazeteci dostunuzla tanışmak bana büyük şeref verdi, dedi. Kendilerinin Brava'ya daha önceki gelişlerinde ben Mekke'de onuncu haç gezisindeydim.

Malko az daha sarılıp adamı yanaklarından öpecekti. Abshir'e dönerek.

— Göçmenlerin kampını da ziyaret etmek isterim, dedi. Son gelişimde burada yoklardı.

— Bu çok iyi bir fikir, Jaaleh, dedi Abshir. Daha sonra balık avında da onlara eşlik edebilirsiniz. Bu akşam Jaaleh Ali, balıkçılık konusunda bize fikir veren bir Sovyet dostuyla beraber bir yemek düzenliyor.

Tanrı Malko'dan yana gözüküyordu. Helmut Lambrecht olarak Brava'daydı.

Ev sahiplerinin izin istediklerini görünce daha da rahatladı. Düşünmek için bir an önce yalnız kalmak istiyordu. Kapı kapanır kapanmaz Fuschia kendini yatağa bırakarak sinir krizine tutulmuş gibi:

— Korkuyorum, diye inledi.

— Buraya kadar her şey yolunda gitti, diye onu ikna etmeye çalıştı Malko. Artık rehinelerin nerede bulunduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Sanırım güvenlik sorumlusu senden çok hoşlandı. Kendisi pek sosyalist bir tipe benzemiyor.

Malko her fırsatı kullanmaya kararlıydı. Fuschia karanlık gözlerle ona bakıyordu.

— O rehineleri bulsan bile ne yapabilirsin? diye sordu. Ülkeden çıkamazsın, Mogadiscio'ya bile dönemezsin. Bu delilik olur. Adamlar hiçbir şeyin farkına varmadan onlardan kurtul-

malıyız. Mogadiscio'da senin peşine düşerler.

— Önce rehineleri bulalım, dedi Malko. Sonrasına bakarız.

Malko bir duş alarak Fuschia'yı odada dinlenmeye bıraktıktan sonra dışarı çıktı. Abdi'yi başka bir odaya yerleştirmişlerdi. Zavallı şoför odasına girer girmez uykuya dalmıştı. Ama Malko ona dokunur dokunmaz ayağa fırladı. Abdi'nin siyah çerçeveli gözlüğüyle uyuması Malko'yu şaşırtmıştı.

— Her şey yolunda mı? diye sordu Malko. Çok soru sordular mı?

— Fena sayılmaz, diye yanıtladı şoför. Hiçbir şeyden şüphelenmediler. Güvenlik sorumlusu Fuschia'yı çok güzel bulduğunu söyledi. Adam politikayla alay ediyor. Fakat Abshir'e dikkat etmek lazım. Mogadiscio'dan buraya gönderilmiş. Güvenlik sorumlusu adayı.

— Lambrecht'i tanıyor muydu?

— Hayır. Lambrecht buraya geldiğinde o Mogadiscio'da eğitimdeydi. Abshir yerini alacağı için Hacı Ali ondan nefret ediyor. Ali iyi bir müslümandır, tam on kere Mekke'ye gitti, bu yüzden "Hacı" unvanına sahip.

— Kadınlardan hoşlanır gibi bir havası var!

— Elbette! dedi Abdi.

Malko gülümseyerek:

— Kampı ziyaret ettiğimde siz de yanımda olun, dedi. Bulmak istediğim bir göçmen var. Adı Hawo. Ona ihtiyacımız olabilir.

— Bu insanlar göçmen. Daha önce hiçbir şeyleri yoktu, şimdi mutlular, evleri ve okulları var. Bu mucize Syad Barre tarafından gerçek-

leştirildi...

Malko fotoğraf çekip çeşitli sorular sorarken:

— Kampın şefiyle de görüşmek isterim, dedi bir ara.

Abshir Malko'nun gösterdiği ilgiden çok hoşlanmışa benziyordu. Fuschia yeni bir korku krizine tutulmamak için odasında kalmıştı.

Abshir monoton bir sesle göçmenlerin adını sıralıyordu. Sonunda diğerlerinden daha büyük bir çadıra vardılar. Dört erkek ve bir kadın çadırın önünde oturuyorlardı. Kadın daha önce Malko'nun İtalyanların yanında gördüğü Hawo'ydu.

Malko Hawo'nun da onu tanıdığını görünce şaşırdı. Abshir gururla Malko'yu göçmenlere tanıtıyordu. Ama göçmenler söylenenlere karşı ilgisiz gözüküyorlardı. Malko onların arkasında, çadırın gölgesinde bir karabina gördü.

Abshir'e dönerek:

— Silahları var mı? diye sordu.

— Evet, dedi Abshir. Silahlar var, ama yavaş yavaş onlardan kurtulacaklar.

Abshir konuşurken Hawo ile Malko bakiştılar. Genç kız anlamıştı. Abdi de diğer göçmenlerle konuşuyordu.

Birdenbire Abshir Malko'ya dönerek:

— Sizin de yemeğe katılmanızı istiyorlar, dedi.

Malko oturunca Hawo ona yemek dolu bir tabak uzattı. Malko diğer göçmenleri taklit ederek tabağındakileri yemeğe başladığında Hawo'nun önünde tabak olmadığını gördü.

— O yemiyor mu? diye sordu Abshir'e.

— Göçmenlerde kadınlar sadece erkeğin tabağından artanları yiyebilirler, diye açıkladı

Abshir. Bu yüzden bizim yemeğimizi bitirmemizi bekliyorlar.

On dakika sonra yemek bitmişti. Malko birkaç fotoğraf daha çekti ve yola çıktılar. Uyku saati gelmişti. Sıcaklık gölgede kırk beş derece olmalıydı. Abshir mutfak tarafına yönelince Malko Abdi'yi kenara çekerek:

— Yemekte benle aynı masada oturan kadını gördünüz mü? diye sordu ve ekledi: Kampa dönerek ona rehinelerin nerede bulunduğunu öğrenip öğrenemeyeceğini sorabilir misiniz? Size altın vereceğim. Eğer bana yardım ederse ona daha da altın vereceğimi söyleyin.

Malko geri dönerken Abshir'in siyah gözlüğünün ardından onu izlediğini gördü. Kendini bir volkanın üzerindeymiş gibi hissederek odasına girdi.

Az sonra Land-Rover'ın hareket ettiğini duydu. Fuschia Malko'nun içeri girdiğini görünce:

— Güvenlik sorumlusu bana kur yapıyor, dedi. Daha şimdiden bana bir ev ve mücevherler hediye ederek Brava'da kalmamı istedi.

Hiç olmazsa Hacı Ali vakit kaybetmiyordu.

— Benden hiç söz etmedi mi? diye sordu Malko.

— Evet, dedi Fuschia. Bana seninle nasıl tanıştığımızı sordu. Ben de ona otelde tanıştığımızı ve sana aşık olduğumu söyledim.

—Musa'yı merak ediyor mu?

—Hayır.

Malko'nun uykuya ihtiyacı vardı. Yatağa uzanır uzanmaz derhal derin bir uykuya daldı.

*

**

— Jaaleh, işte Pavel Gorki, dedi Abshir.

Malko sıcak bir tebessümle Rusun elini sıktı. Pavel Gorki elli yaşlarında, saçları dökük bir adamdı.

— Brava'ya hoş geldiniz, dostum! dedi kötü bir Almancayla.

Ali ise bir koltuğa gömülmüş, gözlerini Fuschia'dan ayırmıyordu. Kapı iki kadın üzerine açıldı. Abshir:

— Şeyda ve Zagora, diyerek onları tanıttı.

Malko gülümsedi. Resmi bir yemekte doğrusu bu yeni ziyaretçileri beklemiyordu. Şeyda binbir gece masallarındaki güzelleri andırıyordu. Vücudu Fuschia'ninkinden de güzeldi, ama elleri son derece yıpranmıştı.

Şeyda bakışlarını Malko'ya çevirerek uzun bir süre ona baktı. Pavel Gorki, Martini Bianco'sunu içmekle meşguldü.

Az sonra yemek masasına geçtiklerinde, Şeyda Malko'nun yanına oturdu. Ali masanın üzerinden eğilerek Fuschia'ya bir şeyler söyledi, Fuschia da söylenenleri Malko'ya aktardı.

— Daha önceki gelişinizde sizinle tanışamadığı için çok üzülüğünü söylüyor. Bugün hoşça vakit geçirmeniz onu memnun etmiş.

Malko ile Ali bakışarak gülüştüler. Malko bu yemek ortamından ve Pavel Gorki'nin varlığından hiç hoşlanmamıştı.

Kahve servisinden sonra Pavel Gorki sabah erken kalkacağını söyleyerek yanlarından ayrıldı. Onun gidişinden sonra hava biraz yumuşadı. Bir süre sonra Fuschia sinirli bir tavırla Malko'ya yaklaşıncı:

— Ne var? diye sordu S AS.

— Şeyda, diye fısıldadı genç kadın. Sizi

tanıyor.

— Beni tanıyor mu?

— Yani Helmut Lambrecht'i tanıyormuş. Son gelişinde onunla yatmış. Az önce Ali'ye sizi tanımadığını söyledi.

Malko aniden soğuk bir düşün altına girdiğini sandı. Güçlkle gülümsemeye çalışarak:

— Abshir'in olanlardan haberi var mı? diye sordu.

— Hayır.

O halde oynayabileceği bir kart daha vardı. Abshir dışarı çıkınca Malko rahatlar gibi oldu.

— Ali bunu nasıl öğrendi? diye sordu.

— Oh! Bütün kızları tanıyor, dedi Fuschia.

— Beni ihbar edecek mi?

— Sanmıyorum. Sadece bizi korkutmak istedi.

— Neden?

— Benim yüzümden, dedi Fuschia gözlerini yere indirerek. Size aşık olduğumu sanıyor.

Bu beklenmedik bir şeydi. Fakat Malko yine de oyunu kuralına göre oynaması gerektiğini düşünüyordu.

Malko Şeyda'ya yaklaşarak gülümsedi. Sonra ingilizce olarak Ali'ye:

— Son seferden beri değişmemiş, dedi.

Somalilinin yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. Adam derhal Malko'nun söylediklerini Şeyda'ya aktardı. Sonra:

— Şeyda sizi tanımadığını söylüyor, dedi.

— Ama bu olanaksız, dedi Malko. Buraya daha önceki gelişimde onunla yattım.

Bu kez Ali de hangi tarafa inanacağını şaşırmişti.

— Şeyda'nın tanıdığı yabancı sizden daha yaşlı, daha ufak tefek, kır saçlı bir adammış.

Neyse ki, Pavel Gorki burada değildi. Sdyda'nın hafızası doğrusu çok güçlüydü. Malko gülümsemek için kendini zorlayarak:

— Yanılıyor, dedi.

Daha sonra Malko bu çıkmazdan kurtulmak için kafasında bir plan düşünmeye koyuldu. Ali gözlerini ondan ayırmıyordu. Şeyda da bakışlarını ona dikmişti.

Malko esneyerek:

— Uykum var, dedi. Güneş beni yordu.

Ali'nin umutsuz yüz ifadesini görünce:

— istersen sen kalabilirsin, Fuschia, dedi.

Ali ve kızların elini sıkarak Fuschia'yı öptü ve gözden kayboldu.

Abdi uyuyordu. Fakat Malko ona dokununca yine hemen uyandı.

— Onu gördüm, dedi. Altını aldı. Yarın, günbatımında oraya tekrar gideceğim.

Zamana karşı bitmeyen yarış tekrar başlayacaktı.

XV. BOLUM

Ahmed Tako balıkların depo edildiği yapının önünden geçerken gözlerini dört açarak etrafı inceledi. Balıkçı kulüpleri ve balıkların saklandığı yapılar denize bakan bir yamacın tepesine kurulmuşlardı. Burada balıklar açık havada kurutuluyorlardı. Ana binada işçiler balıkçıların getirdiği ağları gün boyunca şarkı söyleyerek çözerlerdi. Ahmed balıkçılardan sorumlu Sovyet görevlinin bulunduğu büronun önünden geçti. Sovyet görevli gözlerini kaldırıncı Ahmed'i gördü, ama onun varlığını önemsemedi. Üç saattir Ahmed Tako Brava'yı en ince ayrıntısına dek inceliyor, kızkardeşi Hawo'nun istediğini yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu. Her yeri iyice incelemişti: Küçük ayakkabı fabrikasını, depoları, kısaca rehinelerin gizlenebileceği her yeri gözden geçirmişti. Tabii, eğer rehinerler Brava'da bulunuyorlarsa...

Geriye bir tek balıkların depo edildiği yer kalmıştı. Ahmed orayı da incelediğinde bir şey bulamadı. Şimdi tuzlanmış balıkların bulunduğu buzhaneden başka gideceği yer kalmamıştı. Rehinerlerin orada bulunması ihtimali çok düşüktü ama Ahmed görevini tam anlamıyla yerine getirmeye kararlıydı. Duvann dibine gelince durdu. Dışarıdan hiçbir şey görmesi mümkün değildi. Hawo'nun ona söylediklerini hatırladı. Önünde tahtadan ağır bir kapı vardı. Ahmed kapıyı iterek açtığı anda buzhaneye odalarının bulunduğu koridorla karşılaştık

Pavel Gorki bürosunda gözlüklerini çıkar-

mış, buzhaneye giren adamı kaygılı gözlerle izliyordu. Bu adam her zamanki hırsızlara benzemiyordu.

Ahmed karanlık, dar ve buz gibi bir koridorda bulunuyordu. Önüne çıkan ilk kapıyı açtığı anda balık dolu sandıkların koyulduğu soğuk bir oda ile karşılaştı.

Soğuktan tir tir titriyordu. İkinci bir kapıyı açtı.

On saniye sonra kapı elinde otomatik bir silah taşıyan bir Somalilinin üzerine açıldı.

— Burada ne yapıyorsun? diye sordu yeni gelen.

Ahmed ani bir korkuya kapılarak gözlerini silaha dikti ve birkaç adım geriledi. Adam onu kaçırmaya çalışan bir göçmen olarak görüyor, bu yüzden silahını çekmiyordu. Çıplak ayakları, paramparça giysileri ile bu adam pek casusa benzemiyordu. Somalili onu kapıya doğru iterek:

— Çık dışarı, dedi.

Pavel Gorkiise çoktan bürosundan fırlamıştı. Sahneyi görünce bağırarak:

— Durdurun onu, dedi. O bir casus.

Daha ilk görüşte şüphelenmişti. Ahmed'in arkasında bir ses duyuldu. Eli silahlı başka bir Somalili daha gelmişti. Ahmed delice koşmaya başladı. İki Somalili ise balıkçıları telaşa düşürmemek için silahlarını ateşlemiyorlardı. Çıkış kapısı ile Ahmed arasında aniden bir Somalili daha belirdi. Ahmed ne yapacağını şaşırmıştı. Kaçabileceği tek yer balıkların saklandığı hangardı. Pavel Gorki de onun peşine düşmüştü.

Ahmed hangara girdiğinde birbirine paralel uzun iki masanın çevresinde balıkları temizle-

mekle uğraşan kadınları gördü. Kadınların ellerinde küçük bıçaklar vardı. Ahmed, olduğu yerde durdu. Çöldeki kumun kokusuna alışmış Ahmed için buradaki balık kokusu dayanılacak gibi değildi. Birden kusacak gibi oldu. Bu arada onu izleyenler de arkasından hangara girmişlerdi.

— Durdurun onu! diye bağırdı Pavel Gorki.

Ahmed paniğe kapılarak masaların arasında koşmaya başladı. Arada bir kadınların arkasına saklanarak öbür taraftaki çıkışa ulaşmaya çalışıyordu. Kapıya varmak üzereyken önüne siyah derili, iri yapılı bir kadın dikildi. Kadın göçmenlerden nefret ediyordu. Sert ve acımasız bir hareketle bıçağını Ahmed'in omzuna sapladı. Bıçak genç adamın omzunu yırtıp geçti.

Ahmed acıyla bağıarak dengesini yitirdi ve mermer masanın üzerine yığılıverdi. Kadınlar işlerini yapmaktan vazgeçmişlerdi. Ahmed omzundaki acıya rağmen bıçağı saplayan kadının karnına bir tekme attı. Kadın inledi.

Böylece katliam başladı. Diğer kadınlar deli gibi göçmenin üzerine yürüdüler.

Hepsi delirmiş gibiydi! Bıçaklarını Ahmed'in vücudunda gelişi güzel yerlere saplıyorlar, yaptıklarından da büyük zevk alıyorlardı. Hiçbir kuvvet onları durduramazdı.

Pavel Gorki kusacak gibi oldu. Bu kadarını beklemiyordu. Avazı çıktığı kadar bağıarak "Onu öldürmeyin" diye tekrarladı. Oysa genç adamın çoktan öldüğünü biliyordu.

Kadınlar bıçaklarını ellerinden bırakmayarak geri çekildiler. Ahmed'in vücudundan geri kalanlar parçalanmış balıkların arasına karışmıştı.

Pavel Gorki kadınlara baktı. Hepsi gözlerini

yere indirmişlerdi. Bu insanlar doğdukları andan itibaren vahşete alıştırılmış, ilkel yaratıklardı. Sırf hangardaki görüntüye düşünceli bir edayla baktı. Güvenlik sorumlusunu haberdar etmesi gerektiğini düşünüyordu. Birileri bu göçmeni casus olarak buraya göndermişti. Bunun kim olduğunu öğrenmeliydiler.

Pavel Gorki'nin emri üzerine iki kadın cesedi yere atarak onu bir bez parçasına sardılar ve çöp bidonlarının yanına sürüklediler. Yavaş yavaş kadınlar tekrar çalışmaya başladılar, ama sessizlik devam ediyordu. Pavel Gorki hiçbir şey söylemeden hangardan çıktı.

Somali'nin vahşiler ülkesi olduğunu düşünüyordu.

*

**

Malko sıçrayarak uyandı. Fuschia uyuyordu. Malko yataktan çıkarak pencereden dışarı baktı. Land-Rover aşağıdaydı. Saat sekizi gösteriyordu. Abdi göçmenlerin kampına giderek son gelişmeleri öğrenmiş olmalıydı. Gün boyunca Brava'yı dolaşmışlar, çeşitli kampları gezmişlerdi. Güvenlik sorumlusu Şeyda olayını unutmuşa benziyordu. Malko ise sonsuza dek Brava'da kalmak istemediğinden bir an önce sonuca ulaşmak istiyordu.

Geceyi sakın geçirmişlerdi. Güvenlik sorumlu suyla yenen yemek pek zevkli değildi ve Fuschia'yı Hacı Ali'den kurtarmak epey zor olmuştu. Malko üzerine bir pantolonla gömlek giyerek dışarı çıktı.

Abdi Land-Rover'ın yanında oturuyordu. Malko'yu görünce onun yanına gelerek:

— Ahmed kampa dönmemiş, dedi endişeli bir sesle. Göçmenler çok kaygılanmışlar. Pek çok söylenti var. Balıkhanedeki kadınların onu öldürdüğü söyleniyor, ama gerçeği öğrenmek çok zor... İnsanlar korkuyorlar.

Abdi birdenbire konuşmayı kesti. Siyah gözlüklü Abshir onlara yaklaşıyordu. Abshir Malko'nun elini sıcak bir tavırla sıkarak:

— İyi günler, Jaaleh! dedi. Bu -sabah balık ambarını gezerek balıkçılarla beraber denize açılacağız. Sizce de uygun mu?

— Mükemmel, dedi Malko.

Artık içindeki kaygı yok olacak gibi değildi. Volkan harekete geçmişti bir kez. Hazırladığı bütün plan o bilgiye dayanıyordu. Abdi siyah gözlüğünü takmıştı. Bu Somali denen ülke gerçekten de dünyanın en uzak köşesindeydi. Malko denize baktı. Yüz mil ötede 6. Filo seyrediyordu. Mogadiscio ile Washington arasında teleksler sürekli çalışıyordu.

Ya Malko bu işi başaracak ya da rehineler ölecekti. Amerika'nın itibarının sarsılıp sarsılmaması Malko'ya bağlıydı.

— Hava çok sıcak.

Fuschia'nın sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Sarı bir Toyota yanlarında durmuştu. İçinden Hacı Ali çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz gözlerini Fuschia'ya dikerek:

— Arabaya binin, dedi.

Fuschia arabaya bindiğinde elbisesi dizlerinin üstüne dek sıyrıldı. Malko güvenlik sorumlusunun ne yapacağını merak ediyor, Abdi ise gözlerini yoldan ayırmamaya gayret ederek dikkatle arabayı sürüyordu.

Beş dakika sonra balıkçı kulübelerinin bulunduğu mahalledeydiler. Malko çok sinir-

liydi. Abshir'in yaptığı açıklamaları dinlemiyordu bile. Güvenlik sorumlusunun gözü ise Fuschia'dan başkasını görmüyordu. Balık kokusu dayanılacak gibi değildi.

Birdenbire Abshir'in güçlü sesi duyuldu.

— Haydi, şimdi de balıkların kesildiği hangarı görelim.

Malko onu izledi. Küçük grup atölyeden içeri girince kadınların gürültüsü bir anda kesildi. Hepsinin gözleri Fuschia'ya takılmıştı. Kadının üzerindeki kıyafet balık kesmeye hiç uygun değildi. Koku dayanılmazdı. Abshir uzun uzun Malko'ya balıkların nasıl kesildiğini anlatmaya başladı. Kadınlar tekrar çalışmaya başlamışlardı.

Bir balıkçı Abshir'e yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Abshir Malko'ya dönerek:

— Size ilginç bir şey göstermek istiyorlar, dedi. Dün bir denizkızı yakalamışlar.

— Denizkızı mı? diye sordu Malko şaşkınlıkla. Ne demek istiyorsunuz?..

— Evet, evet diye üsteledi Somalili, gerçek bir denizkızı ama ne yazık ki onu öldürmüşler.

— Ölüsünü saklamışlar mı? diye sordu Malko rahatsız bir edayla.

— Hayır. Onu parçalamışlar ama elini görebilirsiniz. İster misiniz?

— Elbette.

Ona ne göstereceklerdi? Siyah gözlüklü adam Malko'nun omuzu üzerinden onu izliyordu. Kadınlardan biri kolunu bir varile daldırarak içinden çıkardığı şeyi Malko'nun burnuna dek uzattı. Malko kalbinin duracağını sandı. Gözlerinin önünde bir insan eli vardı.

Bir erkek eli.

Bütün bakışların ona çevrildiğini görünce

Malko bir şeyler söylemesi gerektiğini anladı. Buradaki insanlar onunla alay ediyorlardı.

— Cesedi parçalamanız yazık olmuş, dedi. Bu ceset bir müzeyi ilgilendirebilirdi. Hint okyanusunda denizkızı olduğunu bilmiyorum.

— Gelin, şimdi de kurutulan balıkları görelim, dedi Abshir.

Malko bir robot gibi onu izledi. Hawo erkek kardeşini bir daha göremeyecekti. Zavallı genç adamın elini göstermişlerdi ona. Malko tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordu kendini. Adamlar gerçeği tam olarak bilmeseler bile Malko ile bu kaza arasında bir bağ olduğunun bilincin-deydiler. Dışarı çıktıklarında Malko Abshir'in alay dolu bakışlarla kendisini süzdüğünü far-ketti.

Land-Rover'a binmek üzereyken Malko hangarın öteki tarafından bir adamın kendisini izlemekte olduğunu farketti. Adamın başında bir kasket ve üzerinde de şort vardı. Bu adam iki gün önce birlikte akşam yemeği yediği Pavel Gorki'ydi.

— Şimdi de göçmenlerle birlikte balık avına katılacaksınız, dedi Abshir.

Beş dakika boyunca yol aldıktan sonra bir kumsala vardılar. Siyah derili birkaç insan kumsala oturmuş, bekliyorlardı. Abshir Malko'ya dönerek

— Sizi balık avına götürecekler, dedi. Belki siz de bir denizkızı avlarsınız....

Bu kez Abshir'in sesine alay dolu bir anlam hakimdi. Fuschia kaygılı gözlerle Malko'ya bakıyordu. Neyse ki Abdi Malko'nun yanında olacaktı. Malko kayığa binerken Fuschia'nın Ali'nin Toyota'sma bindiğini gördü. Araba bir

motor homurtusuyla uzaklaşırken tekne de denize açılmak üzereydi.

*

**

Toyota kayalıkların arasından süzülerek kumsalda yol alıyordu. Fuschia endişeli gözlerle Hacı Ali'ye baktı. Malko'yu bıraktıkları yerin yaklaşık iki kiiometre uzağındaydılar.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Fuschia.

— Size ülkeyi gezdireceğim, dedi

Somalili. Bu arada Ali'nin sağ eli

Fuschia'nın dizini

okşuyordu. Az sonra elini aniden geri çekerek Toyota'yı gözlerden uzak bir yerde durdurdu. Arabadan inerek Toyota'nın çevresinde dolaştıktan sonra Fuschia'nın kapısını açtı.

— inin, dedi.

Fuschia bomboş kumsala bakarak gülümsemeye çalıştı ve:

— Ama burada görececek bir şey yok ki, dedi.

Ali onun elinden tutarak inmeye zorladı. Gözlerinde Fuschia'yı endişelendiren bir ifade vardı. Birdenbire Fuschia'yı kendine çekerek bedenini bedenine yasladı.

— Seni seviyorum, dedi. Seni bana Allah gönderdi. Seninle evlenmek istiyorum.

Fuschia şaka yapar gibi:

— Ama zaten evlisiniz, dedi. Dört tane karınız var.

— Karımın birini boşarım, dedi Ali.

Fuschia ciddi bir sesle karşı koydu.

— Ama benim de bir erkeğim var. Brava'da kalmak istemiyorum.

— Dinle, dedi Ali. Ben seni kurtarabilirim. Buraya birlikte geldiğin adamın başına büyük dertler açılacak. O bir casus. Onu terkederek benimle evlenirsen seni korurum. Bu akşama

kadar düşün. Ondan sonra çok geç olabilir.

**

On kişi bir kediye doyuramayacak kadar küçük bir balığı yakalamaya çalışıyorlardı.

Büyük tekne denize açılmış, hızla yol alıyordu. Malko arka tarafta, balık ağlarının üzerinde oturuyordu.

Göçmenler Hint okyanusuna kaygılı gözlerle bakıyorlardı. İçlerinden biri denize kurban gitmişti.

Malko kumsalda Fuschia'yı gördü. Yanında Abshir vardı. Güvenlik sorumlusunun Toyota' sını gözden kaybolmuştu. Malko Somalililerin sürekli onu izlediklerini biliyordu. Malko ile kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlar ama bu arada Abdi'nin görevini bilmiyorlardı. Malko'nun kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmek için çabalıyorlardı. Bu zamana karşı bir yarıştı.

Malko yeniden suya girerek Somalililerin kahkahaları arasında beceriksizce balık avlamaya koyuldu. Sonunda Fuschia'nın yanına vardığında genç kadının sinirli olduğunu farketti. Hiç konuşmadan Land-Rover'a bindiler ama güvenlik sorumlusunun evine dek birbirlerine bir şey söyleyemediler. Çünkü Abshir sürekli konuşuyor, balıkçılık konusunda bilgi sahibi olmasa da Malko'ya bunun iyi bir gelecek vaat ettiğini söylüyordu.

Sonunda odalarında yalnız kaldıklarında Fuschia hıçkırarak ağlamaya başladı.

— Ne var? diye sordu Malko.

Fuschia hıçkırıklarının arasında Ali ile yaptığı konuşmayı ve Hacı'nın onu tehdit ettiğini anlattı. Malko'nun midesi sıkışıyordu.

Bu kez işler iyice sarpa sarmıştı. Üstelik rehinelere gerçekten Brava'da olup olmadıklarından da emin değildi.

— Bu akşama kadar vaktimiz var, dedi Malko.

Sonra eşyalarını alarak dışarı çıktı.

Abdi çay içiyordu. Malko yüksek sesle ona:

— Göçmenlerin kampında birer fotoğraf çekmek istiyorum, dedi.

Malko Land-Rover'a bindi. Evden uzaklaştıklarında:

— Kuşkuluyorlar, dedi Abdi. Bir saat boyunca beni sorguladılar. Gerçeği tam olarak bilemiyorlar ama bizden kuşulanmışlar. Sizin Helmut Lambrecht olduğunuza ama Amerika lılar hesabına çalıştığınıza inanıyorlar.

— Ya Musa?

— O konuda da pek çok soru sormaya başladılar.

— Hawo'nun erkek kardeşine olanları biliyor musunuz?

— Bir kaza olmuş, dedi Abdi. Abshir de onların farkında. Sizin tepkinizi görmek için kopuk eli gösterme fikri ondan çıkmış.

Kedinin fareyle oynaması gibi bir oyundu bu!

Land-Rover göçmenlerin kampına doğru tırmanıyordu. Malko az zamanı kaldığının farkındaydı. O iki cesedin varlığı öğrenilirse, Somalililer oyunun şeklini değiştireceklerdi.

Malko elinde fotoğraf makinesiyle arabadan inerek kampın iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladı.

Hawo çadırın önünde oturuyordu. Malko'yu görünce yüzündeki ifade değişmedi.

— Kardeşimi öldürdüler, dedi.

Ses tonunda üzüntüden eser yoktu. Sadece büyük bir öfke seziliyordu. Hawo'nun arkasında yaşlı bir adam Malko'ya bakıyordu. Bu, genç kızın babasıydı. Malko Hawo'nun önünde diz çökerek:

— Size kanın bedelini getirdim, dedi. Sahip olduğum bütün altınlar sizindir.

Hawo başını sallayarak:

— Bana dünyaları da verseniz kardeşimi geri getiremezsiniz, dedi. Onu öldürenleri öldürmek istiyorum.

Bu konuda tartışamazlardı. Birdenbire Malko'nun aklına bir fikir geldi.

— Bunun gibi kaç tane silahınız var? diye sordu.

Eliyle Mauser karabinayı gösteriyordu. Hawo parmaklarıyla bir hesap yaparak:

— Yedi, dedi yorgun bir sesle.

— Silah çekmeyi bilen adamlarınız da var mı?

— Biz göçmenlerde herkes çok iyi silah kullanır, dedi. Çölde iyi silah kullanmak lazım... Neden sordunuz?

— Belki size intikam almanızda yardımcı olabilirim, dedi Malko. Beklerken bu altını kabul edin, lütfen.

Hawo deri çantayı alarak çadırın içine itti.

— İntikamımız alınmadıkça o altınları dokunmayacağım, dedi. Acele edin.

Koşarak gelen Abdi Hawo'nun sözünü keserek:

— Çabuk olun, dedi. Buraya geliyorlar. Abshir.

Abshir yanlarına geldiğinde Malko göçmen bir annenin kucağında süt emen bebeğin resimlerini çekiyordu.

XVI. BÖLÜM

Abshir Land-Rover'ın etrafına doluşan çocukları dağıtmaya çalışırken Malko da makinesin-deki filmleri bitiriyordu. Abshir Abdi ile hararetli hararetli bir şeyler konuştuktan sonra gitti.

Land-Rover'da yalnız kaldıklarında Abdi Malko'ya:

— Şeyda hikâyesini Abshir de duymuş, dedi. Henüz gerçeği tam olarak kavrayabilmiş değil, size de fazla yüklenmek istemiyor. Çünkü gerçek Helmut Lambrecht Syad Bârre yanlısı bir adammış. Bana ne düşündüğümü sordu. Ben de aptalca bir cevap verdim ama bundan sonra sizi gözetlemek zorundayım.

Gittikçe bir çıkmaza saplanıyorlardı. Abdi göz ucuyla Malko'ya bakarak:

— Buradan gitmek gerek, dedi Kenya'ya rahatlıkla varabiliriz. Bütün yolları bilirim. Yeterli sayıda askerleri yok, bizi sürekli izleyemezler.

İlk kez Abdî sinirliydi. Böyle bir tepki göstermekte de haksız değildi. Her an hayatından olabilirdi. Malko ona güven vermek isteyen bir gülücükle:

— Korkmayın, dedi. Bu akşam denemek istediğim bir şey var. Eğer başaramazsam bu gece yola çıkarız.

Daha sonra otele varana dek hiç konuşmadılar.

*

**

Fuschia yatakta cırılçıplak yatıyordu. Malko'yu görünce yerinden sıçrayarak:

— Yeni bir haber var mı? diye sordu. Hacı Ali geldi. Bana bunu getirmiş.

Fuschia avucunu açınca Malko altın kaplamalı Mogadiscio yıldızını gördü. On dört kırat da olsa bu bir altındı.

— Oraya gideceksin, dedi Malko.

Böylece planı işlemeye başlıyordu.

Fuschia dirsekleri üzerine doğrularak:

— Ne yapmayı istiyorsun? diye sordu. Hacı Ali'nin neye benzediğini gördün mü? Bir domuz o! Onunla evlenip Brava'da kalmak istemiyorum!

— Ama Mogadiscio'daki aşkın yatağına birini almanı söylediğinde onun dediğini yapıyordun, dedi Malko.

Fuschia başını sallayarak:

— Kesinlikle hayır! dedi. Seninle yattığım için bunu söyleyemezsin. Senden hoşlanmıştım, farklıydı. Üstelik de ilk seferinde bana tecavüz ettin. Oysa diğerleriyle sadece flört ediyorum.

Malko gerçeği asla bilemezdi ama bunu önemsemiyordu bile. Fuschia'nın yanına oturarak:

— Hepsi bu mu? diye sordu.

— Hepsi bu.

Malko güvenlik sorumlusunun esas amacının ne olduğunu merak ediyordu. Belki de Hacı Ali sadece Fuschia 'yi istiyordu. Fuschia derin bir iç çekti.

— Mogadiscio'ya dönmek istiyorum... Korkuyorum. Hemen gitmek lazım.

Malko başını salladı.

— Aptalca konuşma, Fuschia. Er geç neler olduğunu anlayacaklar. O cesetleri günün birin-

de bulacaklar. O zaman senin de bir açıklama yapmanı bekleyecekler.

— Bu durumda ne yapmamız gerekiyor? diye sordu genç kadın şaşkınlıkla.

— Planımın yürümesi için Tanrıya dua et! dedi Malko. Söylediklerimi de aynen yap.

*

**

Malko kulak kabartarak açık pencereden gelen garip metal sesini dinledi. Abdi ile Malko, Hacı Ali'nin evine çıkan merdivenlerdeydiler. Evin tam karşısında ayakkabı fabrikası vardı. Etrafa tam bir sessizlik hakimdi.

Birkaç dakika önce Ali ile Fuschia Toyota'dan inmişlerdi. Malko Abdi ile beraber onların bu merdivenlerden çıktıklarını görmüştü. Camiden ezan sesi duyuluyordu. Abdi silahını örten bezi artık kaldırmıştı.

Malko kafasını biraz öne uzatarak içeri baktı. Duyduğu metal sesi Fuschia'nın bileziklerinden geliyordu. Genç kadın yüzünde sıkıntı dolu bir ifadeyle Hacı Ali'nin bedenini okşamakla meşguldü. Hacı Ali büyük bir zevk duyar gibiydi. Birdenbire Somalili adam Fuschia'nın elini geri çekerek genç kızı sırtüstü yatırdı. Fuschia karşı koymak istedi, ama Hacı Ali ondan daha baskındı.

O sırada Abdi yanlış bir adım atarak dizini pencereye çarptı. Aynı anda Abdi ve Malko odanın içine yürüdüler.

Güvenlik sorumlusu ne olduğunu anlayamamış olarak geri çekildi. Abdi'nin elindeki silahı görünce az önce yaşadığı zevk dolu anları birden unu tu verdi. Gözleri bir Malko bir de silah üzerinde dolaşır duruyordu.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu sesine sakin

bir ton vermeye çalışarak.

Fuschia da dehşet dolu gözlerle silaha bakıyordu. Malko güvenlik sorumlusunun tam önünde durarak:

— Kim olduğumu biliyor musunuz? diye södr.

Hacı Ali sesini kontrol etmeye çalışarak:

— Siz gazeteci Helmut Lambrecht' siniz ve bizim dostumuzsunuz, dedi.

— Yalan söylüyorsunuz, dedi Malko. Helmut Lambrecht olmadığını biliyorsunuz.

Ali Abokar cevap vermeden gözlerini yere indirdi.

— Beni ihbar ettiniz, dedi Malko. Beni tutuklatmak istiyordunuz.

Hacı Ali aniden başını kaldırarak:

— Hayır, bu doğru değil, dedi. Allah üzerine yemin ederim ki, doğru değil. O aptal Şeyda biraz gevezelik etti...

— Benim kim olduğumu biliyor musunuz? diye sordu Malko sesine tehlikeli bir Mysalhk vererek.

Hacı Ali başını sallayarak:

— Bunu bir tek Allah bilebilir, dedi. Bu da yeter. Ben sadece O'nun bir kuluyum.

— Brava'ya burada saklanan rehineleri bulmak için geldim, dedi Malko. Amerikan büyükelçisiyle ailesini... Onların burada gizlendiğini biliyorum. Siz beni onların yanına götüreceksiniz, yoksa Brava'dan ayrılmadan önce sizi öldürürüm.

Hacı Ali yardım bekler gibi Fuschia'ya baktı.

Malko üsteledi.

— Bu hikâyeden haberiniz var mı?

— Hayır, dedi Hacı Ali tok bir sesle.

— Rehinerin nerede olduklarını bilmiyor musunuz?

Hacı Ali bakışlarını Malko'dan ayırmadan:

— Bu benim işim değil, dedi. O işle partinin sorumlusu Abshir ilgileniyor.

— Size inanmıyorum, dedi Malko. Brava'da uçan kuştan bile haberiniz varken rehinerin nerede bulunduğunu bilmemeniz çok garip.

Hacı Ali gülümsedi.

— Bu olaya karışmak istemiyorum. Hepsı bu.

Birkaç saniye boyunca bakıştılar. Sonunda Hacı Ali yavaşça:

— Nerede bulunduklarını Abshir size söyleyebilir, dedi. Şu sıralar Şeyda'nın evinde olmalı. O belki konuşur.

— Şeyda'nın evi nerede?

— Kumsala gelmeden önceki son ev. Gri tuğlalı küçücük bir evdir. Önünde de bir ağaç var. Kolayca bulursunuz.

Malko ile Abdi bakıştılar.

— Pekâlâ, dedi Malko. Abdi onu bulmaya çalışın ve buraya getirin. Sizi bekleyeceğiz, ikinizden birinin konuşması şart.

Abdi hiç konuşmadan geldiği yerden dışarı çıktı.

Malko bundan sonra neler olacağını kestiremiyordu.

*

**

Land-Rover'ın motor sesini duyan Abshir başını çevirdi. Abdi farların ışığında Abshir'in yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi seçebildi. Land-Rover yanında durunca Abshir Abdi'yi tanıyarak gülümsedi.

— İyi akşamlar, Jaaleh! Neler oluyor?

— Bin, Jaaleh! dedi Abdi. Sanırım ilginç bir şeyler buldum.

— Nedir? diye sordu Abshir merakla. Sonra öteki kapıya ilerleyerek Abdi'nin yanına oturdu. Abdi arabayı hareket ettirerek:

— Sana sürpriz yapmama izin ver, Jaaleh! dedi.

Issız kumsal boyunca yol alarak Brava'dan uzaklaşıyorlardı. Beş dakika kadar sonra Land-Rover durdu. Abdi arabadan inerek arkadan Marlin 444'ünü aldı ve onu Abshir'e çevirerek:

— Aşağı in, Jaaleh! dedi.

Ses tonu alay doluydu. Abshir şaşkınlıkla ona baktı.

— Delisin sen! dedi.

— Aşağı in! diye tekrarladı Abdi. Yoksa seni öldürürüm.

— Sen de bir casussun!

Abshir arabadan inerek nerede bulunduğunu anlamak için çevresine bakındı. Farlar sadece yüksek kaktüsleri aydınlatıyordu. Kaktüslerin oldukça uzun dikenleri vardı. Abdi hasmını kaktüslere doğru sürüklerken silahın namlusunu da onun sırtına dayamayı ihmal etmiyordu. Öteki yüzünde müthiş bir şaşkınlık ifadesiyle başını çevirerek:

— Jaaleh! Sen delisin! dedi.

— Amerikalı rehineleri nerede sakladığını söyle bana, dedi Abdi. Çabuk.

— Rehineler mi? Hangi rehineler?

Abshir şaşırmış gözükmeye çalışıyor, ama bunda başarılı olamıyordu.

Abdi üzerine yürüdü. Abshir'in midesine bir yumruk indirince Somalili acıyla bağırarak iki büklüm oldu. İkinci bir yumrukla kaktüslerle

dolu yokuşa yuvarlandı.

Dikenler vücuduna saplandıkça Abshir'in çığlıkları da insanlık dışı bir hal alıyordu. Hızını alamıyor, kendini durduramıyordu, tutunabileceği tek yer kaktüslerdi.

Yaklaşık bir dakika bu şekilde kaldı. Abdi yeniden Land-Rover'a binerek arabayı yokuş aşağı sürdü. Abshir sırtüstü yatıyordu. Yüzünde dikenler vardı. Parçalanmış ceketinde de dikenlerin battığı yerler gözüktüyordu. Ağır şekilde yaralı değildi, ama çok acı çektiği belliydi. Abdi ona bir tekme atarak:

— Ayağa kalk! dedi.

Abshir hareket etmedi.

— Ayağa kalk, dedim. Yoksa seni Land-Rover'ın arkasına bağlar yol boyunca sürüklerim.

Abshir iki elini yüzüne götürerek doğruldu. Bir çocuk gibi ağlıyordu. Abdi onu kolundan tutarak arabaya götürdü.

— Amerikalılar nerede? diye sordu.

— Bilmiyorum, dedi Abshir. Bırak beni, Jaaleh! Kim olduğumu biliyorsun.

Abshir vücudundaki acıya rağmen konuşmamaya kararlı gözüktüyordu. Bir şeyin farkına varmıştı. Konuşacak olsa bile Abdi onu öldürecekti. Ama yaşarsa, hâlâ işe yarayabilirdi!...

Abdi başını iki yana sallayarak sessizce Abshir'e baktı. Bu adamı mutlaka konuşturması gerekiyordu.

**

Abdi elinde tuttuğu cep feneriyle arabada otururken, Abshir de kumun üzerinde iki büklüm bir halde inliyordu. Uzaktan kumsala vuran dalgaların sesi duyuluyordu. Abdi elinde

bir iple dışarı çıkarak Abshir'in yanına geldi.

Çabucak Abshir'in ellerini arkadan bağladı. Sonra onu arkaya iterek ayak bileklerini de bağladı. Hareketleri son derece sakindi. Hiç acele etmiyordu. Abshir bağırmak için ağzını açtığı anda Abdi onun ağzına arabadaki kirli bir bez parçasını tıkadı.

Abshir bağırmaya çalıştıysa da, ağzından sadece bir inilti çıktı. Kusacak gibiydi.

Abdi içi tamir aletleriyle dolu bir çantayı açmıştı, içinden bir gaz lambası çıkardı. Lambaya alkol koyarak pamuğu ateşledi. Tekrar Abshir'e döndüğünde siyah gözlüğüyle ışığın altında dehşet verici bir görünüme sahipti.

Abshir'e yaklaşarak lambayı yüzüne yaklaştırdı.

—Rehineler nerede?

Abshir acıya daha fazla dayanamadı, cevap veremedi kendinden geçti.

Abdi kendine gelmesini bekledi. Sonra lambayı yaklaştırdı.

—Çabuk cevap ver, dedi. Yoksa gözlerini yakacağım.

—Lambayı söndür, diye bağırdı yaralı Abshir. Lambayı söndür.

Işık kaybolunca Abshir kendini daha iyi hissetti.

—Konuş! diye emir verdi Abdi.

XVII. BÖLÜM

Hint okyanusundan esen hafif bir rüzgar Abshir'in yaralarına temas ediyor, adamın acısını daha da artırıyordu. Abdi elinde tuttuğu sönmüş lambayla sorusunu tekrarladı.

—Rehineler nerede?

—Balıkların bulunduğu buzhanede, dedi Abshir zayıf bir sesle.

—Buzhanede nerede?

—İçinde dört oda bulunan bir yapı var. Orada üçüncü odada kalıyorlar. Jaaleh Gorki ve güvenlik sorumlusundan başka kimse rehinelerin yerini bilmiyor. Rehinerleri oraya gece getirdiler. Onları getiren minibüs bir Rus garajında bekliyor. Rehinerlerin dışarı çıkma hakları yok, onlara yiyeceklerini ben götürüyorum. Kendilerine çok iyi bakılıyor...

—Aralarında çocuklar da var mı? dedi Abdi.

—Onlar da gayet iyiler. Oyun oynuyorlar, eğleniyorlar.

Abdi ayağıyla bir darbe indirince Abshir sustu. Abdi sorgulamasına devam etti.

—Yanlarında kaç adam var?

—Altı. Dördü her zaman uyanık bekliyor. FLCS tarafından özel olarak seçildiler.

—Silahları var mı?

—Evet. Makineli tabancaları var. Bir saldırıya karşı önlem almak için kapılara tuzak kurdular. Buzhane odalarında pencere yok. Rehinerler küçük parmaklıklar sayesinde hava alabiliyorlar. Sürekli bağlı tutuluyorlar.

Adam söylediklerinden kendi de dehşete

düşerek sustu. Abdi onun karşısında diz çökerek oturdu. Abshir çok fazla konuşuyordu.

—Operasyonu sen mi yürütüyorsun?

Abshir de çok fazla bilgi verdiğini farkederek başını salladı:

— Hayır, hayır ben değilim, dedi. Ben sadece yiyecek sorunlarıyla ilgileniyorum. Ama

operasyonu yürütenlerden Hassan'ı çok iyi tanırım. Toplama kampında onunla beraber dik. Rehinelere getirildiğinde bana Hassan haber verdi...

—Brava'daki operasyonu kim idare ediyor? diye sözünü kesti Abdi. Hacı Ali mi?

Abshir kısık bir sesle:

—Hayır, dedi. Jaaleh Gorki.

—Ne? Balıkçılarla ilgilenen o Rus mu? diye sordu Abdi şaşırarak.

—Evet, evet. O bir Rus subayıdır.

Abdi bütün bu bilgileri beynine kaydediyordu. Abshir kendi kendiyile hesaplaşır gibi konuşmaya devam etti:

—Daha önce burada çok kibar başka bir Sovyet görevlisi vardı. Bizim dilimizi çok iyi öğrendi, sonra onu Mogadiscio'dan gönderdiler. Balıkçılıktan hiçbir şey anlamıyor, ama adam müdür oldu. Saatlerce kendini bürosuna kapatarak kimseyle konuşmak istemiyor. Ko nuşt uğu tek insanlar komandolar.

—Rehineleri kurtarmak için bize yardım gerekecek, dedi Abdi. Bu gece.

—Bu olanaksız, dedi Abshir. Geceleri kapıyı kimseye açmıyorlar, ben bile giremem. Balıkhanede yakalanan o göçmenden sonra adamlar iyice tedirgin oldular. Aslında göçmenin ne aradığını tam anlayamamışlar. Bir hırsız olabileceği söyleniyor, ama balıkhanede çalı-

nacak hiçbir şey yok.

—Ya o el? diye sordu Abdi.

—Ah! O Gorki'nin fikriydi, dedi Abshir. O yabancı dostunuzu korkutmak istiyordu. Başından beri ondan şüpheleniyormuş. Giysileri yüzünden... Bir komünist asla öyle giysiler giymemiş. Ama ona Şeyda'nın söylediklerinden asla bahsetmeyeceğim. Allah üzerine yemin ederim.

—Senin Allah'a inandığını sanmıyordum, dedi Abdi alayla. Rehinelere ulaşmanın mutlaka bir yolu olmalı. Onları kurtarmak istiyoruz.

Abshir inledi.

—Hayır, hayır. Sadece bir kapı var. O da sürgülü. Pencerede de yok. Yalnızca damda parmaklıklarla örtülü küçük bir bölme var. Yirmi santimetre boyutlarında. Hassan'la beraber ilk gün her yeri gözden geçirmiştik. Adamlar çok temkinliler.

—Damdaki o bölmeye nasıl çıkılabilir?

—Arka tarafta dama tırmanan bir merdiven var. Ama oraya çıksanız bile bir şey göreceğinizi sanmıyorum. Yapabileceğiniz bir şey yok. En ufak bir şüphe" duyarlarsa rehineri öldürecekler. Emir öyleymiş. Hassan'ınsöylediğine göre adamlar dediklerini yapacak tipte insanlar.

—Gündüzleri dışarı çıkıyorlar değil mi?

—Elbette. İki kişilik gruplar halinde çıkıyorlar. İlk olarak koridora giriliyor. Orada bir görevli var. Diğer üçü içerde duruyor. Her gün değiştirdikleri parolaları var. Artık bırak da gideyim, diye yalvardı Abshir. Her şeyi anlattım. Yemin ederim ki, kimseye senle konuştuklarımdan bahsetmeyeceğim. Canım çok yanıyor!

Abshir'in sesi çok zayıf çıkıyordu.

— Beni öldürme, diye inledi. Evliyim, bugüne dek kimseye kötülük yapmadım.

Abdi ona bir tekme indirerek:

— Komünist bozuntusu! dedi. imansız! Allah seni cezalandıracaktır.

Abshir yeniden acıyla inlemeye başladı. Belki de Abdi' nin sorularına cevap vermemek için numara yapıyordu. Abdi ise dikkatli gözlerle onu süzüyordu. Somalili her şeyi açıklamamış olabilirdi.

— Arkadaşın Hassan rehinelere ne yapılacağını söylemedi mi sana?

— Evet, evet, dedi Abshir. Amerikalılar FLCS'nin koşullarını kabul ettikleri anda rehinerler Mogadiscio'ya götürülerek serbest bırakılacaklar.

— Ya Amerikalılar koşulları kabul etmezse? Abshir buna cevap vermedi.

— Cevap ver, köpek! diye üsteledi Abdi.

— Ölecekler.

— Nasıl? .

— Hassan bana rehinerleri balığa çıkartacaklarını söyledi. Yemin ederim, başka bir şey bilmiyorum.

Abdi sessizce düşünmeye koyuldu. "Balık avı". Rehinelere işkence yaptıktan sonra onları okyanusun aç balıklarına yem olarak atacaklardı. Böylece rehinerlerin cesetleri asla bulunmayacaktı. Demek bu yüzden bu kadar gizli bir yer seçmişlerdi.

Sessizliği, sadece esen rüzgâr ve Abshir'in iniltileri bozuyordu. Abdi yeni bir darbe indirmek için Abshir'e yaklaştığında Somalili elleri ile siper alarak:

— Hayır... Vurma lütfen!., dedi. Daha

anlatacaklarım var.

— Nedir?

Abshir başını kaldırarak:

— Sovyetlerin Amerikalıları neden kaçırdıklarını söylersem beni öldürmeyeceksin, tamam mı?

— Tamam, seni öldürmeyeceğim, dedi Abdi kibarca. Tabii, her şeyi bana anlatman koşuluyla.

— Her şeyi Ruslar ayarladı, dedi Abshir. Hassan öyle söyledi. Amerikalıların Somali' den gitmelerini istiyorlar.

— Neden? diye sordu Abdi.

— Kübalılar yüzünden.

— Kübalılar mı?

— Somali'yi sömürge devlet olmaktan kurtarmakta bize çok yardım ettiler. Geceleri büyük uçaklarla geliyorlar. Ruslar, Amerikalıların onları görmelerini istemiyorlar.

— Burada Kübalı var mı? diye sordu Abdi.

— Hayır, diye inledi Abshir. Onlar güneyde, Barjuni adasına yerleştiler.

Abshir daha fazla devam etmeden sustu. Soluğu tükenmek üzereydi. Abdi onun yanma oturarak daha iyi duymak için kulaklarını dört açtı. Yeterince bilgi öğrendiği kanısındaydı. Abshir epey gevezelik etmişti. Abdi gereğinden fazla konuşan insanları pek sevmezdi.

— Canım çok acıyor, diye inledi Abshir.

— Bekle, az sonra daha iyi olacaksın, dedi Abdi kibarca.

Sonra yaralının üstüne eğildi.

Abshir bağırarak için ağzını açacak oldu, ama dudaklarının arasından sadece bir inilti duyuldu. Kesilen boğazından damarları gözüküyordu. Tırnaklarını avuçlarına batırarak

birkaç saniye can çekiştikten sonra öldü. Abdi bıçağını pantolonuna silerek temizledikten sonra cebine koydu ve lambayı çantaya yerleştirerek doğruldu. Yirmi yıl boyunca hayvan avlayarak geçindiği için insanlık duyulan körelmişti.

**

Malko dış merdivende ayak sesleri duyduğunda kaskatı kesildi. Abdi gideli bir saatten fazla oluyordu. Ali bir koltuğa gömülmüş, gözlerini Fuschia'nın bacaklarından ayırmıyordu. Fuschia ise hâlâ olanların etkisindeydi. Abdi yine pencereden odaya süzülerek silahını masaya bıraktı.

— Onu buldunuz mu? diye sordu Malko.

Şoför başını salladı.

— Evet. Konuştu.

Malko'nun neşesi aniden kaçiverdi. Abdi'yi tanımaya başlamıştı.

r— Ona ne yaptınız Abdi?

Abdi gözlüğünü çıkartarak kızarmış gözlerini kaşıdı.

— Cesedi göçmen kampının yakınlarında bir yere attım. Balıkhanede ölen genç yüzün den bu işi de onların yaptığını sanacaklardır.

Malko Brava'daki parti üyesinin ölümünün doğuracağı sonuçları düşünmeye koyuldu. Sovyetler her an alarm durumuna geçebilirlerdi. Hacı Ali konuşulanları dinlemiyormuş gibi bir havadaydı. Fuschia dehşet dolu bir ifadeyle gözlerini yere indirdi.

— Göçmenlerin başı derde girecek, dedi Malko.

Abdi zeki bir gülücükle:

— Hayır, dedi. Abshir Bravalı biri değildi.

Bu yörenin insanları göçmenlerden korkarlar. Hükümet de onları memnun etmek için burada kalmalarına izin veriyor. Kimse bir şey söylemeyecektir.

Hacı Ali başını kaldırarak ilgisiz bir sesle:

— Doğru söylüyor, dedi.

Abshir'in ölümü Hacı Ali'yi pek üzmüşe benzemiyordu. Malko Abdi'nin Abshir'i nasıl konuşturmayı başardığını öğrenmemeyi tercih etti.

— Rehinelerin nerede olduğunu öğrendiniz mi?

— Her şeyi öğrendim, dedi Abdi zafer dolu bir ifadeyle.

Sonra Abshir'in anlattıklarını aynen aktarmaya başladı. Malko virgülleri bile kaçırmamaya gayret ediyordu. Ama çok geçmeden heyecanı yok oluverdi. Rehinelerin yerini öğrenmişti, ama onlara ulaşmak imkânsız gözüktüyordu. Fazla tehlikeye atılmadan onları kurtarmak için özel bir komando harekatı düzenlemek gerekiyordu. Oysa Malko'nun elinde vahşi sayılabilecek bir şoförden başka kimse yoktu.

Malko öfkeden kuduracak gibiydi. Kilometrelerce uzak mesafeden gelip onca uğraş verdikten sonra böyle bir sonuca varmak onu öfkeliendiriyordu.

Tek çözüm yolu Mogadiscio'ya dönerek diplomatik kuruluşları yeniden harekete geçirmektir. Bu arada Somalililer de boş durmayacaklar, rehineleri başka bir bölgeye taşıyacaklardı.

Malko Hacı Ali'ye dönerek:

— Abdi'nin söyledikleri doğru mu? diye sordu.

— Sanırım, dedi öteki. Abshir'in onlara yemek götürdüğünü biliyordum.

Abdi öksürerek boğazını temizledi. Henüz her şeyi anlatmış değildi. Aklındakileri unutmaktan korkuyordu.

— Bana Ruslardan da söz etti, diye konuştu.

Aynı tekdüze ses tonuyla konuşmaya devam etti. Malko onun söylediklerini adeta yutuyordu. Kaçırma olayının KGB'nin eseri olduğu artık kesinleşmişti.

—Rusların bu işi neden yaptıklarını da söyledin mi size?

Abdi başını salladı.

—Evet, evet.

Barjuni adalarının ve Kübalıların adını duyunca Malko midisinin sıkıştığını hissetti. Son parça da böylece tamamlanmış oluyordu. CIA'ya bilgi sızdıran italyan bir ay önce öldürülmeden evvel Barjuni adalarındaydı. Kaçırma olayı, Afrika için savaş veren Amerika ile Sovyetler Birliği arasındaki soğuk savaştan başka bir şey değildi. Angola, Zaire, Moritanya ve Etyopya'dan sonra Kübalılar Somali'ye de yerleşiyorlardı. Somali'deki Rus hakimiyeti bir sır değildi.

Ne yazık ki, Malko çıkış yolunu hâlâ bulmuş değildi. Sonsuza dek güvenlik sorumlusunu gözaltında tutamazdı. Öte yandan ona güvenmesi de söz konusu olamazdı. Her şey açıklığa kavuşmuştu, ama asıl soruna bir türlü çözüm bulunamıyordu.

Malko Hacı Ali'nin gerçekte ne istediğini merak ediyordu. Yine de şanslı sayılırdı. Ali onu ihbar etmemişti. Ama bu iyi tutumunun ilerde de bu şekilde devam edeceğine dair hiçbir

garanti yoktu. Ali'nin Fuschia'dan ayrılmayan bakışlarını görünce aklına bir fikir geldi. Ayağa kalkan Malko silahı eline alarak:

— Buzhaneye gidiyorum, dedi Abdi'ye. Bir saat içinde dönmezsem Fuschia'yı alarak gidin.

Hacı Ali ciddi bir yüz ifadesiyle Malko'nun dışarı çıkışını seyretti. Fuschia yanında olduğu sürece zaman kavramı onun için önemli değildi. Malko ıssız yolda yürümeye başladı. Brava tek kelimeyle çölden farksız bir şehirdi. Malko bu iç karartıcı, ölü şehirde kendini bir hayalet gibi hissediyordu. Uzakta, Hint okyanusunun açıklarından gelen dalgaların kıyıya vuran seslerini duyabiliyordu.

XVIII. BOLUM

Malko okyanusun sesine kulak verdi. Birkaç yüz metre aşağıdaki kumsala vuran dalgaların sesi dışında etrafa tam bir sessizlik hakimdi. Buzhanenin yapıları yüz metre ötesindeydi, ilk bakışta soğuk odaların bulunduğu alçak bina gözüküyordu. Abdi'nin aldığı bilgiler doğrusu eksiksizdi.

Malko silahını elinden bırakmadan ilerlemeye devam etti. Şimdi soğutma sisteminin motor gürültüsünü duyabiliyordu. Duvarı izleyerek yaklaşık yirmi metre sonra Abshir'in tarif ettiği yerde merdiveni buldu.

Malko silahını bırakarak merdiveni duvara yasladı. Neyse ki, ay ışığı bulunduğu yeri aydınlatıyordu. Basamaklardan tırmanmaya başladı. Silahı elindeydi. Rüzgâr gömleğinin ardından tenine işliyordu. Düz damın kenarına geldiğinde yukarı tırmandı. Damın öteki ucunda sarımtırak bir ışık dikkatini çekti.

Kiremitlere özenle basarak ve gürültü yapmamaya dikkat ederek ilerledi. Küçük bölmeye yaklaşık üç metre kala yüzükoyun yatarak bu şekilde ilerlemeye başladı. Ilık bir hava küçük bölmeden dışarı süzülüyordu. Malko santimetreleri hesaplayarak başını öne uzattı.

ilk gördüğü kolaylıkla tarif edemeyeceği bir gölge oldu. Az sonra gözleri ışığa alışınca dört insan başını seçebildi. Mogadiscio'daki Amerikan büyükelçisini tanımakta biraz güçlük çekti. Oğlu ve ikizler de onun yanındaydılar.

Malko başını biraz öne uzatınca karşı köşede kot pantolon ve polo giymis iki Somali-

linin yerde oturduklarını gördü. Sırtlarını duvara yaslamışlardı. Gazete okuyorlardı. Dizlerinin üstünde de silahları vardı. Önlerinde çay fincanları duruyordu. Oldukça ilerlemiş saate rağmen, son derece zinde gözüküyorlardı. Malko odayı incelemeye koyuldu. Oda tamamen çıplaktı. Tek çıkış yeri iki sürgüyle kapatılmış ağır kapıydı. Yukarıdan odaya el bombası atmak bile imkânsızdı. Bölme parmaklıklarla kaplıydı. Malko gitgide daha da endişelenerek geri çekildi.

Beşinci rehine, büyükelçinin kızı neredeydi? Yoksa onu da annesi gibi öldürmüşler miydi? Malko çevresine göz gezdirince birincisinden iki metre kadar ötede bir diğer bölme daha gördü.

Yeniden sürünerek ikinci bölmeye doğru ilerledi. Bu oda diğerinden daha küçüktü, ilk olarak kot pantolonlu iki bacak dikkatini çekti. Biraz daha başını uzatınca üst üste iki insan vücudu gördü. Üstte olan giyinik, bir erkekti. Sadece pantolonu dizlerine doğru hafifçe sıyrılmıştı. Alttakini görmek imkansızdı. Ama yere dağılmış sarı saçlardan onun bir kadın olduğu anlaşılıyordu.

Üstteki adamın sürekli hareket halindeki vücudundan kadına tecavüz ettiği sonucu çıkıyordu.

Ön taraftaki başka bir Somalili, kadının iki elini yanlardan yere bastırmıştı. Kadının bilekleri Malko'nun gördüğü doğruysa telle bağlanmıştı. Öteki köşede iki Somalili uyukluyorlardı. Duvara çok sayıda silah yaslanmıştı.

Malko az önceki sahneyi izlemeye koyuldu. Olağandışı bir olaydı bu. Genç kız tepki göstermiyordu. Odaya tam bir sessizlik hakimdi.

Malko bir ara genç kızın ölmüş olabileceğini bile düşündü.

Adam başını kaldırınca, Malko yüzünü beynine yerleştirdi: Kalın siyah bıyıklar, ince yüz hatları, siyah kıvrıkcık saçlar. Erkek en fazla yirmi beş yaşında gösteriyordu.

Genç adam işini bitirince büyükelçinin kızı sudan çıkmış şaşkın bir balık gibi odanın bir köşesine gitti. Sanki esrar içmiş gibi bir hali vardı. Adamlardan biri onun ayak bileklerini de bağladı. Genç kız hiç tepki göstermiyordu. Abshir yalan söylememişti. Odada kaim kapıdan başka hiçbir açıklık yoktu. Teröristler gençti, her an tetikte bekliyorlardı. Malko o odaya nasıl gireceğini bilemiyordu. Geri dönerek merdivene yöneldi. Yere indiğinde binanın çevresinde bir tur attı. Kapının önünde Arapça ve İtalyanca yazılmış bir tabelada içeri girmenin yasak olduğu belirtiliyordu. Dışardan hiçbir ses duymak mümkün değildi. Malko Sovyet görevlinin gündüz arabasını park ettiği garaja doğru ilerledi. Garajın dip kısmında bir araç vardı. Malko sarı Volkswagen minibüsü tanımakta gecikmedi. Mogadiscio'da gördüğü minibüs buydu. Yeniden ıssız yola doğru ilerledi.

*

**

Malko'nun birkaç metre ötesinde bir köpek havladı. Malko öfkelenerek durdu. Buraya dek gizlice gelmeyi başarmıştı. Land-Rover'ı almak için geri dönerken yedi bin nüfuslu Brava halkını uyandırmaktan korkmuştu. Karanlıkta izlenmediğinden iyice emin olmak için çevresine bakındı. Tehlike yoktu.

Çadırların arasında ilerlemeye başladı.

Birdenbire önünde bir gölge belirdi. Malko Somali lisanından anlamadığı için italyanca olarak adama kendisini Hawo'ya götürmesini söyledi. Arada bir de Somali dilinde bildiği ender sözcüklerden "Agal"ı tekrarlayıp duruyordu. Hawo'nun adını birkaç kez söyledikten sonra karşısındaki göçmen nihayet Malko'yu anlayabildi. Malko onun arkasından çadırların arasında ilerlemeye başladı. Sonunda önünde yemek yediği çadırı tanıdı. Göçmen yerli içeri girdikten sonra çadırda bir ışık yandı. Hawo elinde bir gaz lambasıyla dışarı çıktı.

—Neler oluyor? Gecenin bu saatinde...

— Biliyorum, dedi Malko. Ama sizinle hemen konuşmam gerekiyordu. İntikamınızı alma fırsatı doğdu.

Hawo lambayı yere bırakarak:

—Konuşun, dedi.

Hawo hiç sözünü kesmeden Malko'yu dinledi. Sonunda Malko konuşmasını bitirdiğinde başını sallayarak:

—Babama sormalıyım, dedi. Yarın tekrar gelin, size cevabımızı bildiririm.

— Yapamam, dedi Malko. Eğer yanıtınız hayırsa bir saat içinde Brava'dan ayrılmam gerekiyor.

Hawo bir an tereddüt ettikten sonra ayağa kalkarak:

— Pekâlâ, dedi. Babamı uyandıracağım. Ama çok kızacak. Çok zor uyur.

Malko yalnız kaldığında kampın temiz havasını ciğerlerine doldurdu. Çadırın içinden gelen insan seslerini şöyle bir duyabiliyordu. Konuşma uzadıkça uzuyordu. Malko'nun sabrı taşmak üzereydi. Nihayet Hawo çadır bezini aralayarak dışarı çıktı.

Malko genç kızın ardında babasının silüetini gördü.

— Pekâlâ, dedi. Yarın size Abdi vasıtasıyla haber göndereceğim. Böylesi daha temkinli olur.

Malko için gece henüz sona ermemiştir. Oysa saat sabahın üçüne yaklaşıyordu.

*

**

Hacı Ali dirseğine yaslanmış koltuğunda uyuyordu. Fuschia da bir köşeye çekilmiş uyukluyordu. Sadece Abdi kıpkırmızı kesilmiş gözlerine rağmen uyumamakta ısrarlı gözüküyordu. Malko başından geçenleri alçak sesle Abdi'ye anlattı. Sonra yavaşça Fuschia'yı uyandırarak onun kulağına da bir şeyler fısıldadı. Sonra, güvenlik sorumlusunu da uyandırdılar. Ali sıçrayarak yerinden fırladı.

— Neler oluyor? diye sordu. Neredeydiniz?

Malko bir sandalye çekerek Hacı'nın tam karşısına oturdu.

— Size bir önerim var, dedi. Rehineleri kurtarmak için aklıma bir fikir geldi. Bu durumda onlara götürülen yemek konusunda ben de söz sahibi olmalıyım.

Hacı Ali yeniden yerinden sıçrayarak:

— Onları zehirlemek mi istiyorsunuz? diye sordu. Bir seferde hepsini birden zehirlemeyi başarmanız imkânsız.

— Onları zehirleyecek değilim, dedi Malko. Ama niyetimin ne olduğunu da size söyleyemem. Eğer bana yardım etmeyi kabul ederseniz Fuschia sizinle birlikte Brava'da kalacak. Ama yarından sonra Mogadiscio'ya giderek eşyalarını getirmesi gerekecek. O gelene dek ben burada kalacağım. İşte hepsi bu.

Bu kez Hacı Ali tamamen uyanmıştı. Kaygılı gözüküyordu.

— Ya istediğinizi yapmazsam? diye sordu.

— Çok basit bir çözümüm var, dedi Malko. Derhal beyninize bir kurşun sıkarak sizi öldürürüm ve bu gece Kenya'ya yola çıkarız.

Bu tür tehditler karşısında tartışmak söz konusu olamazdı. Hacı Ali traşsız yüzünü sıvazlayarak kendi kendine konuşur gibi:

— Bu çok tehlikeli, dedi. Partinin adamları bana pek güvenmiyorlar. Ama yiyecek konusunda bir şeyler denemeye çalışırım.

— Denemek yetmez, dedi Malko. Başarmanız gerek. Evet mi?

— Pekâlâ.

Bakışlarını Fuschia'ya çevirdi. Malko ayağa kalktı. Daha fazla dayanamayacaktı. Hacı Ali ona ihanet edecek olsa bile Malko bu gece daha fazla konuşmak istemiyordu.

— Yarın görüşürüz, dedi. Rehinelerin yemeği için yarın bilgi almak istiyorum.

Üçü birlikte dışarı çıktılar. Evden çıkar çıkmaz Fuschia Malko'nun üzerine atılarak:

— Ona neler anlattın öyle! dedi, öfkeden kudurmuş bir halde. Onunla evlenip Brava'da kalmak istemiyorum.

Malko genç kadını belinden kavrayarak:

— Oyunu kuralına göre oynamalıyız, dedi. Yarın Mogadiscio'ya gideceksin. Sana büyükelçilikteki dostuma götürmen için bir mektup vereceğim. O sana bir pasaport hazırlayacak. Ben burada kalarak rehineleri kurtarmaya çalışacağım. Daha sonra seninle buluşur, birlikte Cibuti'ye gideriz.

— Peki ama neden benim senden önce gitmemi istiyorsun?

— Çünkü Mogadiscio'ya benim için o mesajı götürmelisin. Büyükelçilikteki dostuma...

Otele varmışlardı. Abdi derhal kendini yatağa bırakarak derin bir uykuya daldı. Malko da yatağa uzandıktan birkaç dakika sonra uykuya daldı. Bitkindi. Planını Abshir' in itirafları yüzünden biraz değiştirmek zorunda kalmıştı. Somalilinin gerçeği söylemiş olması için dua ediyordu. Yoksa bir hiç uğruna delicesine uğraşmış olacaktı.

Daha da ötesi bir hiç için Brava'da ölüp kalacaktı!

*

**

Malko irkilerek uyandı. Güneş çoktan yükselmişti bfe. Fuschia hâlâ uyuyordu. Malko' nun hareket ettiğini hissedince gözlerini araladı.

Hiç olmazsa ellerinde somut ve olumlu bir gerçek vardı. Hacı Ali unvanını hak ediyordu: Onları ihbar etmemişti.

Malko giyinerek odadan çıktı. Abdi verandada, önünde bir kahve fincanıyla oturuyordu. Gözleri her zamankinden daha kırmızıydı.

— Güvenlik sorumlusu Mogadiscio'dan gelen bir heyetle ayakkabı fabrikasını ziyarete gitti, dedi. Sizin işinizle ilgileniyormuş. Kahvaltıdan sonra Fuschia için arabasını gönderecek.

Malko müjdeyi Fuschia'ya iletmek için odaya çıktı.

— Utanıyorum, dedi genç kadın. Hacı çok nazik! Geri dönmediğimi görünce ne kadar üzüleceğini tahmin edebiliyor musun? Çok öfke lenecek. Ona gerçeği söylemeliyim.

Malko vücudunun buz kestiğini hissetti.

— Sakın bunu yapma, dedi Hacı öncelikle Brava'dan ayrılmana izin vermez. Dahası bu is burada büyük tehlike yaratacaktır. Partinin adamları Abshir'i aramaya başlamışlar bile. Abshir'in cesedi bulunduğu anda senin Mogadiscio'da olman çok daha iyi.

— Belki de. Peki ya sen, çabuk dönecek misin?

— Çok çabuk, dedi Malko. Amerikalı dostuma bir mektup yazacağım. Mogadiscio'ya varır varmaz kendi evine gitmeden önce bu mektubu büyükelçiliğe götürmeni istiyorum. Kimse seni izlememeli. Bu mektupta sana hazırlanacak pasaport için gerekli açıklamalar var. Daha sonra benim gelmemi bekleyeceksin.

Malko masanın başına geçerek Irving Newton'a mektup yazmaya koyuldu.

**

Malko zarfı biraz zamlarla kapattı. Fuschia sırtüstü uzanmış meraklı gözlerle ona bakıyordu. Bu mektup bir dinamitti... Herhangi biri bu mektubu açacak olursa, kendini idama mahkum etmiş demektir. Hiç olmazsa bir kaza sonucu mektubun okunmasını önlemek için Malko zarfı kapatmayı daha uygun buldu.

— işte, dedi. Onu nereye koyacaksın?

Fuschia yataktan kalkarak Malko'nun yanına geldi. Mektubu Malko'nun elinden alarak yatağa fırlattı. O sırada kapıya vuruldu.

— Ne var? diye sordu Malko.

— Hacı Ali sizi bekliyor, diye seslendi Abdi.

Fuschia kollarını Malko'nun boynuna dolamış, dudaklarını da öne uzatmıştı. Malko'nun kulağına:

— Öp beni, diye fısıldadı.

— Vaktimiz yok. Ali bekliyor.

Fuschia cevap vermeden Malko'yı elinden tutarak pencere tarafına götürdü. Ateşle öpüştiler.

Sonunda Malko kapıyı açtı. Hacı Ali Abdi ile beraber koridorda onları bekliyordu.

— Toyota aşağıda, dedi.

— Fuschia hazır, dedi Malko. Vedalaşıyoruz.

Fuschia kapının arkasında duruyordu. Bedenini Malko'ya yaslayarak:

— Seni seviyorum, diye fısıldadı.

Hacı Ali'nin Toyota'sı dışarda bekliyordu. Ali Fuschia'nın arabaya binmesine yardım etti. Malko kalbi sıkışarak Toyota'nın uzaklaşmasını izledi. Tek umudu Fuschia'daydı.

Hacı Ali ona yaklaşarak alçak bir sesle:

— Yiyecekler her akşam partinin bir üyesi tarafından hazırlanıyor, dedi. İki ayrı paket var. Biri rehineler, diğeri gardiyanlar için. Syad adında biri paketleri Abshir'e veriyordu. Ona bundan sonra yemek işiyle ben ilgileneceğim, dedim.

— Çok güzel, diye karşılık verdi Malko. Belki yarın akşam rehinelere verilecek yemek için size uğrayarak bazı şeyler getirebilirim. Sizden istediğim tek şey şimdilik bu.

**

Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Fuschia çoktan Mogadiscio'ya varmış olmalıydı. Malko heyecanını gidermek için Abdi'yi göçmen kampına gönderdikten sonra kumsalda dolaşmaya çıkmıştı.

Şimdi merkeze doğru çıkıyordu. Abdi geri dönmüştü. Arabasının camlarını silerek Mal-

ko'yu bekliyordu. Malko'nun konuşmasına fırsat vermeden:

— Gerekeni aldım, dedi.

Malko sakinleştiğini hissetti. Artık her şey kaderin elindeydi. Malko şüphe çekmemek için buzhane tarafına gitmemeye kararlıydı.

*

**

Hızla vurulan darbeler kapıyı sarsıyordu. Malko sıçrayarak uyandı. Heyecanını gidermek için öğle uykusuna yatmıştı. Dışardan Abdi'nin sesini duydu.

— Güvenlik sorumlusu hemen sizi görmek istiyor.

Malko aceleyle giyindi. Hacı Ali ya çok iyi, ya da çok kötü bir haber getirmişti. Fuschia dünden beri Mogadiscio'daydı. Hacı Ali Malko'yu verandada bekliyordu. Abdi yanlarından ayrılınca:

— Rehinerler gidiyorlar! dedi. Mogadiscio'dan telsiz kanalıyla haber aldılar. Yarın sabah şafak vakti. Amerikalılar koşulları kabul ettiler. Bana verdiğiniz yiyecek paketini onlara götürdüm. Bundan sonra ne yapacağız?

— Önemli değil, dedi Malko. Acı çekmeyecekler.

Malko neşesini güçlükle frenleyebiliyordu.

XIX. BÖLÜM

Malko yataktan kalkarak giyinmeye başladı. Gece boyunca gözünü hiç kırpmamıştı. Saat altıya gelmişti. Malko giyindikten sonra Abdi'yi kaldırmaya gitti.

Yaşlı kadın onlara ılık ve bol şekerli kahve getirdi.

— Çay! dedi Abdi.

Kadın usulca Abdi için çay kaynatmaya başladı. Çay içmeden ve kat çiğnemenen Abdi kafasını toplayamıyordu. Sessizce beklemeye koyuldular. Bir gece önce Abdi Land-Rover'ı doldurmuştu.

Abdi sıcak çayının son yudumunu da içince ayağa kalktı.

Sonra motoru çalıştırarak Brava'nın girişini gösteren tabelanın yanından yola çıktı. Çok geçmeden göçmen kampına giden yol üzerinde ilerliyorlardı.

Malko bakışlarını arka tarafa çevirerek Hint okyanusuna baktı. Küçük limanda tek bir balıkçı kayığı bile yoktu. Hepsi denize açılmışlardı. Önceden kararlaştırdıkları gibi deniz çekildiğinde, saat iki ile üç arası geri döneceklerdi.

Bir sonraki dönemde Brava ile okyanus, savanların arasında gözden kayboldular. Artık çevrelerinde yüksek bitki topluluklarından başka hiçbir şey yoktu. Bundan sonraki kasaba üç kilometre ötedeydi.

Yirmi dakika sonra son dönemeci de geçtiler.

Abdi arabayı yavaşlattı. Land-Rover çukur-

lara batarak engebeli bir arazide ilerlemeye başladı. Çok geçmeden Abdi motoru durdurdu. Malko önce kimseyi göremedi. Sonra ağaçların arasından bir bir insan gölgelerinin çıktıklarını gördü. Bir dakika içinde çevreleri Hawo tarafından gönderilen altı göçmenle dolmuştu.

Malko onların yüzüne dikkatle baktı. Bakışları donuk ve anlamsızdı. Bu insanlar normal ruhsal denge sahibi insanlardan çok farklıydılar.

Hawo elini Malko'ya uzattı. Sol elinde bir silah vardı.

— Hazırız, dedi Hawo. Ömer sizin söylediğiniz yerde bekliyor, diye ekledi.

Malko yolun ortasına, cılız ağaç topluluklarına doğru baktı, ama hiçbir şey göremedi. Göçmen doğayla bütünleşmiş olmalıydı.

Her şey ona bağlıydı.

Elindeki Mauser'i ateşlediğinde rehineri götüren arabanın şoförünü öldürmesi gerekiyordu. Bu arada rehinerin de yaralanmamasına dikkat etmeliydi. Malko bu bölgeyi özellikle seçmişti. Yol balçıkla dolu olduğundan minibüs burada hızını yavaşlatmak zorunda kalacaktı.

— Çok güzel, dedi Malko. Sizler de yerle rinize geçin. Yarım saate kalmaz, minibüs burada olur.

Göçmenler ağır adımlarla yerlerini aldılar. Malko onların ağaçların ve bitkilerin arasında nasıl böyle görünmez olmayı başardıklarını merak ediyordu.

Malko altı silahlı adamla teröristlerin kolayca etkisiz hale getirileceğini düşünüyordu.

— Yiyecek paketini aldıklarından emin misiniz? diye sordu Malko.

- Elbette, diye yanıtladı Abdi.

Göçmenler onlara uyku ilacı olarak kullandıkları bitkilerden vermişlerdi. Malko bu durumda rehinerin saldırı sırasında eyleme katılamayacaklarını umuyordu. Her şey iki dakika içinde bitirilmiş olmalıydı.

Savana yeniden bir sessizlik çöktü. Bu doğa görüntüsünün içinde on kişinin gizlendiğini kimse tahmin edemezdi. Hepsi de kızgın güneşin altında hareketsiz bekliyorlardı. Malko ter içinde kalmış, gömleği vücuduna yapışmıştı. Saçları sırlıslıklardı.

Malko dikkatini tek bir yere vererek sıcağa karşı dayanmaya çalıştı. Ormanda uçuşan kuşları sayıyor, böcek seslerini dinliyordu. Sanki ateşin üzerinde yatıyordu. Yanında Abdi ise gözlerini silmek için sürekli gözlüğünü çıkarıp duruyordu.

— Burada tek bir yol olduğundan emin misiniz? diye sordu Malko.

— Eminim, diye yanıtladı şoför.

Ya teröristler sarı minibüsle gelmezlerse? Malko birden ani bir kaygıya kapıldı. O sırada bir motor sesi duyulunca kalbi son hızla çarpmaya başladı. Yamacı tırmanan bir kamyon gözüktü. Önlerinden geçerek kuzeye doğru ilerledi. Rehinerin minibüsü yaklaşık yirmi dakika gecikmişti.

— Peki ama nerede kaldılar? diye homur dandı Malko kendi kendine.

Yol güneşin altında çatlayacak gibiydi. Sıcaklık en az kırk derece olmalıydı ve daha da artacaktı. Saat on birle üç arasında Brava'da sıcaklık dayanılmaz oluyordu.

* **

Abdi'nin şakaklarından aşağı terler süzülüyor, Malko bunaltıcı sıcak yüzünden güçlkle nefes alabiliyordu. Gömleğini çoktan çıkarmıştı. Böcekler kulaklarının etrafında vızıldayıp duruyorlardı. Son beş dakika içinde belki yirminci kez saatine baktı.

— On bir buçuk oldu!

Dört saatlik bir gecikme! Acaba neler olmuştu? Rehineri taşıyan minibüs Abdi'nin bilmediği başka bir yolu mu izliyordu, yoksa Malko'nun öğrenemediği bir sebep yüzünden rehinerler başka bir bölgeye aktarılmayacak mıydı? Şoför alnını silerek:

— Çok sıcak! dedi.

Malko ellerinde silahlarla güneşin altında bekleyen göçmenleri düşündü. Göçmenlerden hiçbiri yerinden kıpırdamamıştı. Hawo da olduğu yerde hareketsizdi. Malko ılık çalınca yavaşça kafasını çevirdi.

— Öğleyin Brava'ya hareket edeceğiz, dedi Malko.

Hawo cevap vermeden başını sallamakla yetindi.

Bir an önce neler olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu.

— Dinleyin! dedi Abdi birdenbire.

Malko başını kaldırarak Brava tarafından gelen motor sesine kulak verdi. Şimdiye dek pek çok kamyon ve otobüs önlerinden geçmiş, her seferinde Malko umutsuz bir heyecana kapılmıştı. Bu sefer sesin geldiği yöne bakmamayı tercih etti. Abdi ise kafasını kaldırmış, saldırıya hazır bir hayvan gibi tetikte bekliyordu. Çok geçmeden yüzükoyun yere yatarak:

— Geliyorlar! dedi.

Malko hafifçe başını kaldırınca sarı bir

noktanın son hızla yolda ilerlediğini gördü. Rehineri taşıyan minibüs geliyordu.

Minibüs şimdi virajın sadece iki yüz metre gerisindeydi. Motor sesi gitgide yaklaşıyordu. Malko minibüs şoförünün vites değiştirdiğini duydu.

Saniyeleri sayıyordu. Az sonra motorun hızlanan sesi duyuldu. Şoför yine vites değiştirmiş, minibüsü hızlandırmıştı.

Malko tehlikeleri unutarak deli gibi ayağa fırladı. Minibüsün virajı dönerek uzaklaştığını gördü.

Ömer ateş etmemişti!

**

Hawo da Malko ile aynı anda ayağa kalkmıştı. Somali dilinde bir şeyler homurdandı. Malko koşarak Ömer'in bulunduğu yere doğru ilerledi. Göçmenler ne yapacaklarını kestireme-den bir bir kalkmaya başladılar. Artık minibüsün sesini duyamıyorlardı.

Malko Hawo ile aynı zamanda Ömer'in yanına geldi. Ömer yüzükoyun uzanmış yatıyordu. Silahı yanındaydı. Küsmüştü. Hawo seslenince yavaşça başını çevirdi. Bakışları anlamsız, yüzü bembeyaz kesilmişti. Anlaşılmayan bir şeyler mırıldandıktan sonra kafası tekrar yere düştü.

—Güneş çarpmış, dedi

Malko.

Hawo ile Malko bakıştılar.

—Anayola çıkan kestirme bir yol biliyor, dedi Abdi. Ama hemen yola çıkmamız gerekli. Otuz kilometre sonra onları yakalaya biliriz.

—Gidelim, dedi Malko.

Land-Rover'a doğru koşular. Hawo ön

tarafa Malko'nun yanına binerek dört adamını arkaya yerleştirdi. Diğer ikisi Ömer'in yanında kalmıştı.

Land-Rover'in motoru çalıştı. Araba engebeli yolda ilerlemeye başladı.

Ilık çukura battıklarında Malko yerinden sıçrayarak kafasını tavana çarptı. Arka tarafta da inilti dolu sesler duyuldu. Abdi:

—Kolay bir yolculuk olmayacak, dedi.

—Onları nasıl yakalayacağız? diye sordu Malko.

—Geçen gün kahve içmek için durduğumuz yerde yol aniden düzleşir, diye yanıtladı Abdi.

Hızları saatte kırk kilometre bile değildi. Malko mucizenin nasıl gerçekleşeceğini merak ediyordu.

Sıcak ve toz bulutu arasında kalmışlardı. Malko Land-Rover'ın çukurlardan nasıl kurtulduğunu anlayamıyordu. Arkada göçmenlerden sürekli sesler geliyordu. Hawo elini tavana götürmüş, destek alarak dengesini bulmaya çalışıyordu.

Abdi direksiyonunu bırakmadan çenesiyle bir tepeyi işaret ederek:

—Yola öbür taraftan çıkacağız, dedi.

Land-Rover yirmi derecelik bir açıyla tırmanmaya başladı. Arabadakilerin sabrı artık taşmak üzereydi.

Az sonra Land-Rover bu kez yokuş aşağı inmeye başladı. Malko arabanın bir an kaya parçası gibi aşağı yuvarlanacağını sandı. Sonunda, kırmızı toprak yolu gördüğünde neredeyse bir sevinç çılgılığı atacaktı.

Az sonra Abdi arabayı durdurarak aşağı atladı. Malko'nun her tarafı uyuşmuştu. Abdi'yi taklit etmek istediye de beceremedi.

Sanki aniden yaşlanmıştı. Abdi ise yüzünde neşe dolu bir ifadeyle geri dönüyordu.

— Minibüsten iz yok, dedi. Daha gelmemişler.

**

Çok az zamanları vardı. Hawo ile adamları emir bekliyorlardı. Sorun minibüsü durdurmaktı.

— Kaputu açarak yolun kenarında bekleşeni? diye sordu Abdi.

— Durmazlar, dedi Malko. Bekleyin, bir fikrim var. Land-Rover'ı viraja koyun. Minibüs yanınızdan geçemesin. Kaputu açın, ön tarafa yere biraz benzin dökün ve ateşleyin. Kuşkulanmayacaklarından eminim.

Abdi koşarak Malko'nun dediklerini yapmaya başladı. Hawo Malko'ya yaklaşarak:

— Ne yapıyoruz? diye sordu.

— Onları öldüreceğiz, dedi. Olabildiğince çabuk. Minibüs durduğu anda adamlarınıza hareket eden her insana ateş etmelerini söyleyin.

Hawo adamlarına dönerek Malko'nun sözlerini aktardı. Abdi de başını çevirmiş yola bakıyordu.

— İşte geliyorlar, dedi.

Göçmenler, Malko ve Hawo bir anda gözden kayboldular. Abdi cebinden bir kibrit kutusu çıkartarak benzini ateşledi. Land-Ro-ver'in önü bir anda alevle kaplandı. Uzaktan araba yanıyormuş gibi gözüküyordu.

Malko Abdi'nin elinden Marlin 444'ü alarak mermileri taktı. Motor homurtusu yaklaşıyordu.

Sarı minibüs hızla viraja girdi. Malko camın

ardından iki adamın yüzünü bir an farkettiler, çünkü güneş arabanın içini daha fazla görmesini engelliyordu. Minibüs şoförü direksiyonu hızla kırarak Land-Rover'ın yanından geçmeye çalıştı, ama başaramadı. Land-Rover bütün yolu kaplamıştı. Şoför frene oldukça geç bastığında minibüsün önü Land-Rover'ın yanını hafifçe sıyırmıştı.

Çok geçmeden ön kapı açıldı ve şoför koltuğundan aşağı bir adam indi.

Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Aşağı inen terörist arkaya savruldu, kafası bir anda kanla kaplandı. Kurşun tam alnına isabet etmişti. Arka arkaya üç patlama sesi duyuldu. Minibüsün ön camı patlamanın etkisiyle parçalandı. Bu arada ikinci terörist de isabet aldı.

Bütün bunlar on dakikadan fazla sürmemişti.

Malko silahını elinden bırakmadan öne atıldı. Göçmenler saklandıkları yerden çıktılar. Abdi ile Malko aynı anda minibüsün yanına geldiler. Malko kaçmaya çalışan beşinci teröristin yüzünü hatırlamakta gecikmedi. Genç kıza tecavüz eden bıyıklı adamdı bu. Rehineler arka tarafta oturuyorlardı. Kendilerinden geçmiş gibiydiler.

Terörist kemerindeki silahı çekmeye hazırlandığında Malko ondan daha çabuk davranarak Marlin'in tetiğine bastı. Patlama minibüsün camlarını titretti. Kurşun teröristin bağırsaklarına isabet etmişti. Şokun etkisiyle genç adam geriye sıçradı ve kapı kendiliğinden açılınca aşağı yuvarlandı.

Malko minibüsün içine baktı. Teröristlerden biri eksikti. Az sonra onu iki koltuğun arasında gizlenmiş bir halde gördü.

Abdi de adamı görmüştü. Malko'dan daha çabuk hareket ederek adamın başını saçlarından kavradı ve bıçağıyla boğazını kesti.

Kanın fırlamasıyla Abdi adamı bıraktı. Terörist olduğu yerde can verdi.

Her şey sona ermişti. Arkadan bir ses duyuldu:

— Aman Tanrım! Neler oluyor? Saçları karışmış bir adam arka koltukta doğrulmuş, boğazı kesik teröriste bakıyordu. Traş olmamıştı, • terin etkisiyle gömleği vücu duna yapışmıştı.

Amerikan büyükelçisiydi bu! ikizler sarsıntının etkisiyle yere düşmüşler, ama buna rağmen uy anmamışlardı. Malko daha önce gördüğü sarışın kızın doğrulmaya çalıştığını farketti. Erkek kardeşi de onu taklit ediyordu. Hepsi de esrarın etkisindeydiler. Büyükelçi yolda boylu boyunca yatan delik deşik olmuş teröristleri görünce gözlerini faltaşı gibi açarak:

— Kimsiniz siz? diye sordu.

— Korkmayın, dedi Malko büyükelçiye düşmemesi için omuzlarından tutarken. Sizi kurtarmak için geldik. Amerikan hükümeti tarafından gönderildim. Bu adamlar da bana yardım ettiler.

Malko sözcüklerin üstüne basarak konuşuyor, Amerikalının bu sözlerin anlamını kavramasını istiyordu. Büyükelçi başını sallayarak:

—Artık özgür müyüz? diye sordu.

—Tam değil, dedi Malko.

Genç kız da yanlarına gelmiş, şaşkın gözlerle bir Malko'ya bir göçmenlere bakıyordu. Sonra korkuyla babasına doğru koştu. Babası ona sarılarak:

— Her şey yoluna girecek güzelim, dedi.

Baba iyice kendine gelmişti. Abdi elinde çay dolu bir termosla yaklaşarak onu diplomata uzattı. Büyükelçi çayı içince kendini daha iyi hissetti.

— Mogadiscio'dan mı geliyorsunuz? diye sordu büyükelçi.

—Evet, diye yanıtladı Malko.

— Karımı gördünüz mü?

— Karınızı mı?

— Evet, dedi diplomat. Mogadiscio'dan ayrılmadan önce teröristler onu serbest bıraktılar. Acaba sağlığı iyi mi?

Malko boğazının tıkanıp hissetti. Gözlerini yerde yatan cesede çevirerek:

— Sanırım gayet iyi, dedi. Ama karınızı görmüş değilim.

— Oh! Bu iyi haber! dedi büyükelçi. Çok korkuyordu. Ne zaman Mogadiscio'da oluruz?

Malko boş yola baktı. Abdi Land-Rover'ı biraz ileriye götürmüştü. Burada uzun süre kalmak ihtiyatsızlık olurdu. Her an başka bir araba yoldan geçebilirdi.

Büyükelçi alnını kaşıyarak:

— Başım çok ağrıyor, dedi. Sanırım bize uyuşturucu verdiler.

— Uyuşturucuyu ben verdim, dedi Malko. Silah seslerini duyunca çocukların meraklanıp ayağa kalkmalarını istemiyordum. Bir, iki saat içinde normale dönersiniz. Neden bu kadar geciktiniz?

— Minibüsü bir türlü çalıştıramadılar, dedi büyükelçi. Umarım bizi Mogadiscio'ya götürebilir.

— Mogadiscio'ya gitmeyeceğiz, dedi Malko.

Ama anlayamıyorum. Özgürüz artık.

Nereye gideceğiz?

Malko başını salladı.

— Sandığınız kadar basit değil, sayın büyükelçi. Sizi kaçıranlar Somali hükümeti hesabına çalışan, ama aslında ABD üzerinde baskı kurmak isteyen insanlardı. Mogadiscio'dan iki yüz elli kilometre uzaktayız.

— Öyleyse nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?

— Ülkeden çıkışınızı Amerikan donanmasıyla ayarladım, dedi Malko. Brava'ya dönmemiz gerekiyor. Mogadiscio'da sizi sağsalim elçiliğe teslim edeceğimi bilsem, oraya giderdim. Ama sadece bir yol var ve her an bir barikatla karşılaşabiliriz.

Malko'nun önerisi büyükelçinin pek hoşuna gitmemişti.

— Yanımda iki çocuk var, dedi. Onların hayatını tehlikeye atamam.

Sarışın kız sessizce onları dinliyordu. Malko büyükelçiye kolundan tutarak uzak bir köşeye götürdü.

— Seçeneğimiz yok, dedi. Hükümetiniz Başkan'm emri üzerine sizi kurtarma harekâtı na girişti. Umutsuz bir operasyondur ama başladık.

— Anlıyorum, dedi diplomat.

— Haydi, küçük çocukları alıp Land-Rover'a gelin, dedi Malko.

Malko bu arada Hawo'yu bulmaya gitti. Genç kız sakın bir yüzle bir ağacın dibinde oturuyordu. Malko onun karşısına geçerek:

— Teşekkürler, dedi. Siz olmasaydınız, bu işi başaramazdık. Benimle gelmek ister misiniz?

Hawo başını salladı.

— Hayır. Burası benim ülkem. Başka bir

yerde yaşayamam. Verdiğiniz altınlar sayesinde çöle gidebilirim. Kenya'ya ulaşmaya çalışacağız.

— Pekâlâ, dedi Malko. Size bol şans!

El sıkıştılar. Malko kaygılıydı. NSS göçmenlerle CIA arasındaki bağı ergeç keşfedecekti. O zaman göçmenler hayatlarını pahalıya ödeyeceklerdi. Ama Malko Hawo'nun kaderini zorlamak istemiyordu.

Abdi direksiyonda bekliyordu. İki genç ve çocuklar arka tarafa oturmuşlardı. Büyükelçi arabaya binince Land-Rover hareket etti. İstikamet Brava'ydı. Saat biri on geçiyordu. Saat üç sularında, suların çekilme zamanında, Brava'ya varmaları gerekiyordu.

Malko çantasından çıkardığı telsizin antenini açtı. Frekansı ayarladıktan sonra düğmeye bastı.

Karşı taraftan ses gelmedi. Ama kontrol iğnesinin hareketlerini görünce Malko bu andan itibaren kendilerini kurtarmak için hazır bekleyenlere "SOS" işaretini gönderdiğini biliyordu.

XX. BOLUM

Malko bulutsuz gökyüzüne baktı. Kendini tehlikeye attığını biliyordu. Telsizden ses gelmeye başladığında, Somali ve Rus dinleme radarları harekete geçeceklerdi.

Ama Malko telsizi çalıştırmadıkça kurtulamayacaklarına inanıyordu.

Yolda bir Rus kamyonu ile karşılaştılar. Abdi direksiyona yapışmış, çukurlarla savaşmaya devam ediyordu.

— Her şey yolunda mı? diye sordu Malko.

— Evet, diye yanıtladı Abdi katım çığnerken. Biliyor musunuz, genelde şanslı bir insanım... Bir keresinde bir filin saldırısına uğramıştım, ama görüyorsunuz hâlâ yaşıyorum.

Bu iyiniyet gösterisi Malko'nun hoşuna gitti. Malko başını çevirdi. Reynolds ailesi çukurlardan pek hoşlanmışa benzemiyorlardı. Genç kız cesaret dolu bir tebessümle Malko'ya gülümsedi. İkizler ise yorgun düşmüş bir halde birbirlerine sarılmış uyuyorlardı. Malko'nun yanında oturan Bruce Reynolds gözlerini yoldan ayırmıyor, açık camdan giren tozları yutmamaya çalışıyordu.

Eliyle Malko'nun kucağında duran telsizi işaret ederek:

— Bu nedir? diye sordu.

— Otomatik bir telsiz, dedi Malko. Saatler boyunca önceden ayarlanmış bir mesafe içinde aralıksız mesaj verebilir. Somali sahilinin açıklarında, Hint okyanusunda bir yerlerde 6. Filo bu sinyali bekliyor. Bizi karşılayacaklar.

Amerikalı gözlerini kocaman açarak:
— Ama kıyıya yaklaşamazlar! dedi. Bu diplomatik bir skandala neden olur.

Malko başını salladı.

— Biz onların yanına gideceğiz. Brava'da bizi bekleyen bir balıkçı teknesi olacak.

Büyükelçi kaşlarını çatı. Ne durumda olduklarını yavaş yavaş kavırıyordu. Malko olmasa ailesinin ölümüne mahkum edileceğini nihayet anlamıştı.

Malko alnında biriken toz ve ter taneciklerini sildi. Öldürülen teröristlerin ve minibüsün çabuk bulunmaması için dua ediyordu.

**

Pavel Gorki temmuz ayının balık avları istatistiklerine bir göz attı. Brava'dan artık sıkılmaya başlamıştı. Neyse ki, görevi yakında sona erecekti.

Balık kokusuna artık dayanamaz olmuştu.

Yapılacak bir işi olmadığı için güvenlik sorumlusunu ziyarete gitmeye karar verdi.

Jipine atlayarak merkeze doğru yol almaya başladı.

Hacı Ali bürosunda göçmenleri kabul etmekle meşguldü. Pavel Gorki'yi başıyla selamladı. Sovyet görevli, Ali'nin bakışlarında daha önce görmediği bir parıltı sezmişti. Hacı Ali ziyaretçilerini çabucak göndererek:

— Zor iş, dedi. Yeterince balık tutamıyorlar. Sonra da paramız yok diye ağlıyorlar.

Bundan sonra Mogadiscio'dan balık getirtmeleri gerekecekti. Pavel Gorki kibarca:

— Adamlar tembeller! dedi.

Güvenlik sorumlusu başını salladı.

- Hayır, ama bu işi bildikleri söylenemez.

Balıktan döndüklerinde onlara bu işin nasıl yapıldığını anlatacağım. Siz de benimle gelmek ister misiniz?

Göz ucuyla Pavel Gorki'yi gözlüyordu. Pavel Gorki'nin sadece balıkçılarla ilgilenmek için Brava'ya gelmediğini biliyordu. Ama adamı yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak hoş olacaktı. Hacı Ali'nin oyalanması lazımdı. Malko'nun ortadan kaybolduğunu haber vermişlerdi. Fuschia'dan da yeni bir haber alamamıştı. Bütün bunlar onu sınırlendiriyordu. Fuschia çoktan dönüş yoluna çıkmış olmalıydı. Hacı Ali kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Gülümsemeye çalışarak Pavel Gorki'ye:

— Benimle gelecek misiniz? diye sordu.

— Evet, dedi öteki.

— O halde gidelim.

Hacı Ali balıkçılarla alay ettiği gibi bu Sovyet adamla da alay ediyordu. Ama Fuschia'yı beklerken zaman geçirmesi gerektiği kanısındaydı.

Kumsala inerken, balıktan dönen ilk kayıkları gördüler

Kayıklar oldukça uzakta oldukları için ne kadar balık tutulduğunu henüz kestiremiyorlardı.

Aniden Hacı Ali kumsalda balıkları boşaltmak için bekleyen siyah derili adamlara doğru yaklaşmakta olan bir arabayı gördü.

Yabancı dostunun Land-Rover'ıydı bu. Birdenbire kendini daha iyi hissetti. Dostu burada olduğuna göre, Fuschia da gelecek demektir. Hacı Ali içinden dua etti.

Allah onunla beraberdi! Abshir'in ölümü pek konuşulmamıştı.

*
**

Abdi yere atlayınca Malko ve büyükelçi de onu taklit ettiler. Yolculuk boyunca hüküm süren sıcağın sonra, okyanustan esen hafif rüzgâr hepsini rahatlatmıştı. Bulundukları yerden Brava'nın evleri küçücük gözüküyordu.

Kumsalda oturarak balıkçı kayıklarını bekleyen Somalililer şarkı söylüyorlardı.

İkizler de gözlerini ovalayarak arabadan indiler. Büyükelçinin çocukları onları izledi. Büyükelçinin oğlu kumsalda bekleyen adamlara ve yaklaşmakta olan kayıklara bakarak:

— Ne yapacağız? diye sordu.

Malko'nun yerine Abdi cevap verdi.

— Onlara sizin Rus olduğunuzu, kayıkla biraz gezinti yapmak istediğinizi söyleyeceğim. Bunu Hacı Ali'nin rica ettiğini söylerim. Birkaç şilin verirsek adamlar her dediğimizi yaparlar.

Abdi şarkı söyleyen gruba doğru ilerledi. Malko onun diz çökerek adamlarla konuştuğunu gördü. Saat üç buçuk olmuştu ve sular çekilmişti.

Sonunda Abdi ayağa kalkarak gelmeleri için onlara işaret yaptı.

— Gelin, efendim, dedi kibarca. Güzel bir gezinti olacak.

Kayıklardan biri sahilin yirmi metre ötesine kadar gelmişti. Kayıktakilerden biri suya atlayarak elindeki büyük balığı düşürmemeye gayret ederek ilerledi.

Küçük kızlar su üstünde yapılan bu yolculuktan çok hoşlanmışlar, neşeli çığlıklar atıyorlardı. Malko büyükelçiye suya iterek:

— Siz de gidin, dedi. Çabuk. Burada ne kadar az kalırsak bizim için o kadar iyi.

Bruce Reynolds suya girince ailesinin diğer üyeleri de onu izlediler.

—Harika, dedi büyükelçi. Çok teşekkürler.

—Henüz tam kurtulmuş sayılmayız, dedi Malko.

Kumsaldaki insanlar bu yabancı grubuna meraklı gözlerle bakıyorlar, zevk için denize açılma isteklerine bir anlam veremiyorlar di.

Karaya gelen bir Somalili elinde tuttuğu balığı kumlara bırakınca kumsaldaki grubun dikkati bu kez o tarafa yöneldi.

Çocukları taşıyan Somalililer kayığa varmak üzereydiler. Hafif bir ses üzerine Malko başını çevirdi. Kumsalın hemen ötesinde bir hangarın inşaatında çalışan işçiler matkapla duvarları deliyorlar di.

Malko tam suya girmek üzereyken kumsala doğru gelmekte olan bir arabayı far ketti.

Bu bir Rus jipiydi.

Malko'nun midesi aniden sıkıştı. Brava'da bir tek Rus jipi vardı, o da rehinelerin korunmasıyla ilgilenen Pavel Gorki'ye aitti. Abdi de arabayı görmüştü. Hiç konuşmadan Land-Ro-ver'dan Marlin 444'ü aldı. Malko ona dönerek:

—Cephaneniz var mı? diye sordu.

—Sadece içindeki kurşun... dedi Abdi.

Malko kendi silahını bir kere ateşlemişti. Geriye üç kurşun daha kalıyordu. Malko çevresine bakındı. Eğer Pavel Gorki onları altet-meyi başarırsa, büyük bir bozguna uğrayacaklardı.

*

**

Pavel Gorki öne eğilerek torpido gözünden dokuz milimetrelik Tokarev'ini aldı. Şu anda Mogadiscio'da bulunması gereken rehinelerin

kayığa bindirildiğini görmüştü. Neler olduğunu bilemiyordu,ama emin olduğu bir şey vardı: Rehinelere Brava'yı ter ketmemeliy diler.

Yoksa Afrika için Rusya'nın bütün planları suya düşmüş demektir. Bütün operasyon KGB Başkanı Yori Andropov tarafından planlanmıştı. Operasyon fiyasko ile sonuçlanacak olursa, bunun acısını ilk çeken Pavel Gorki olacaktı. Gorki toplama kampına götürülmek istemiyordu. Bir heykeli andıran Hacı Ali'ye dönerek:

—Bana yardım etmelisiniz, dedi. Gazeteci dostumuz emperyalistlerin bir casusu. Rehinelere gözleyen askerleri etkisiz hale getirmiş olmalı. Rehinelere Brava'dan ayrılmaması lazım.

—Size yardım edeceğim, dedi Hacı Ali donuk bir sesle.

Malko'nun yaptığı manevrayı şimdi anlayabiliyordu. Fuschia geri dönmeyecekti. Bunun bedelini o adam ödemeliydi.

Yanında hafif bir gürültü duydu. Pavel Gorki silahına kurşun koyuyordu.

*

**

Rus jipi Malko ile denizin arasında, tekerlekleri suyun içinde durdu. Pavel Gorki ile Hacı Ali aynı anda jipten indiler. Pavel Gorki Somali dilinde kayığın çevresinde dolanan adamlara seslendi:

—O insanları çabuk kumsala geri getirin.

Reynolds ailesinin bütün bireyleri şimdi kayıktaydılar. Geride bir tek Malko, Abdi ve değerli telsiz kalmıştı. Eğer telsiz olmazsa koca okyanusta kaybolmaları işten bile değildi. Malko telsizi sol eliyle Land-Rover'dan çıkarır-

ken Marlin'i jipten çıkan iki adama doğrultarak:

— Geri çekilin ve susun! diye bağırdı.

— Pis casus! diye homurdandı Pavel Gorki.

Uzun beyaz şortu, kötü dikilmiş gömleği ve ayağındaki yerel plaj ayakkabılarıyla Pavel Gorki'nin oldukça gülünç bir görünümü vardı. Malko silahım elinden bırakmadan onlara bakıyordu. Rehineler kurtulmuş sayılırlardı, ama Malko'nun hayatı hâlâ tehlikedeydi. Bu olayda zaten yeterince kan dökülmüştü.

Civardaki Somalililer beyazların bu hikâyesinden hiçbir şey anlamamışlar, boş gözlerle onlara bakıyorlardı.

Abdi ile Malko suya doğru ilerlediler. Malko silahını elinde tutuyordu. Birdenbire Hacı Ali deli gibi bağırmaya başladı.

Ondan sonra her şey çok çabuk gelişti. Abdi güvenlik sorumlusunun üstüne atladı. Sovyet görevli sağ elini kaldırıncı bir patlama sesi duyuldu ve Abdi hızını yavaşlatarak durmak zorunda kaldı. Ellerini göğüs kafesine götürerek şaşkın bir yüz ifadesiyle Malko'ya dönerek:

— Yaralandım, dedi.

Birkaç adım sendeleyerek yürüdükten sonra dizüstü kumsala çöküverdi. Aynı anda bir öksürük krizine tutuldu.

— Abdi!

Malko Abdi'nin yanına diz çökerek silahını Pavel Gorki'ye çevirdi.

Abdi başını Malko'ya kaldırdı. Siyah gözlüğü düşmüştü, kıpkırmızı gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. Güçlkle nefes alıyor ve her soluklanışında ağzından kan dökülüyordu. Kurşun Abdi'nin göğüs kafesine isabet etmişti.

— Gidin, diye fısıldadı yaralı adam. Çabuk.

Yoksa rehineleri tekrar ele geçirecekler.

Abdi daha fazla konuşamayarak sustu. Malko irkildi: Siyah bir el omzuna dokunmuştu. İriyari bir balıkçı tehdit eder bakışlarıyla Malko'yu süzüyordu. Elinde bir bıçak vardı. Malko ani bir öfkeye kapılarak silahının kabzasıyla hasmına vurarak Abdi'nin elini kavradı. Onu omzunda taşıyacaktı.

Güvenlik sorumlusu kayıktaki balıkçıya seslenmeye çalıştı. Çok geçmeden motor gürültüsü kesildi.

Birkaç saniye boyunca etrafa bir sessizlik çöktü. Malko insanüstü bir güçle Abdi'yi sırtına almayı başarmıştı. Sol elindeki telsizi bırakmamakta kararlıydı. Silahı hâlâ Pavel Gorki'ye çevriliydi.

Malko suya doğru ilerlerken bir zenci grubu çevresini sarmaya başladı. Kayıktan büyükelçinin sinirli sesi duyuluyordu. Tam bir çıkmazdı bu! Malko asla başaramayacaklarını düşünüyordu. Abdi omzu üzerinde inliyordu. Malko bu kumsalda ölecek olsalar bile Abdi'yi bırakmamaya kararlıydı. Silahını önünde duran zenciye çevirince Somalili geri çekilmek zorunda kaldı.

Malko Abdi ile telsizi ıslak kumlara koyarak silahını kavradı.

Pavel Gorki ona doğru bir adım attı. Malko silahını kaldırarak:

— Geri çekilin, yoksa sizi öldürürüm, dedi.

Malko o sırada arkasında bir ses duydu. İriyari bir Somalili elinde bıçakla Malko'nun üzerine yürüyordu. Malko Marlin'ini havaya kaldırarak ona durmasını söyledi, ama adam ilerlemeye devam ediyordu. Şimdi Malko'nun sadece birkaç metre ötesindeydi ve Malko

adamın gergin yüz hatlarını görebiliyordu.

Parmakları Marlin'in tetiğine dokundu. Kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu. Zenci bir adım geriye sıçradı, göğsünün ortasında kırmızı bir leke belirmişti.

Bir anda diğer Somalililer de durdular. Malko göz ucuyla Pavel Gorki'nin havaya kalkan elini gördü. Rusa dönerek:

— Silahınızı bırakın! diye bağırdı.

Rusun hareket etmediğini görünce, silahının namlusunu Gorki'ye çevirdi. Gorki birdenbire ekşiyen yüzüyle geri çekildi. Fırlattığı Tokarev yarıya dek kuma saplandı. Hacı Ali bir heykelden farksızdı. Malko eğilerek kumdan çıkardığı Tokarev'i cebine yerleştirdi ve atletik yapılı Somalililerden birine dönerek:

— Taşı onu, dedi eliyle yerde yatan Abdi'yi göstererek.

Somalili hareket etmedi. Ya Malko'nun söylediğini anlamamıştı, ya da güvenlik sorumlusunun onaylamayacağı bir şey yapmaktan korkuyordu. Malko adama yaklaşarak Marlin' in namlusunu boğazına dayadı.

Adam yavaş hareketlerle Abdi'yi omzuna aldı. Abdi'nin yarası sürekli kanıyordu.

Malko el kol hareketleriyle adama suya girmesini söyledi. Somalili sırtındaki yüklerle beraber bu emre boyun eğdi. Bruce Reynolds bulunduğu kayıktan olanları izliyordu. Dehşet dolu bir yüz ifadesi vardı. Küçük ikizler ağlamaya başlamışlardı. B/r yandan sıcak, bir yandan da deniz onları rahatsız etmişti. Diğer balıkçı kayıkları sahile doğru yaklaşıyorlardı. Malko telsizi alarak suya doğru ilerledi. Pavel Gorki bembeyaz kesilmiş yüzüyle Hacı Ali'ye dönerek:

— Onların gitmesini engellemelisin! dedi.

Hacı Ali ne yapacağına karar veremiyordu. Malko'dan intikam almak istiyor, ama öte yandan kumda yatan Somalili gibi bir sonla karşılaşmak da istemiyordu.

— Konuşun onlarla! diye üsteledi Pavel Gorki. Sizi dinlerler!

Malko dizine dek suyun içindeydi. Güvenlik sorumlusu balıkçılara seslenmeye başladı. Somalililer önceleri hiçbir tepki göstermediler, ama sonra yavaş yavaş suya girerek Malko'nun çevresinde bir çember oluşturmaya başladılar. Malko ile rehinelerin bulunduğu kayık arasında şimdi insanların oluşturduğu bir duvar vardı. Malko umutsuzluğa kapılarak durdu.

Bu barikatı aşamazdı.

Marlin'in içinde iki kurşun daha vardı. Diğer silahı ise pek bir işe yaramıyordu. Somalililer henüz atağa geçmemişlerdi, ama yakında saldırıyı başlatacaklarını biliyordu Malko. Malko telsizi Somalililerden birine uzatınca adam bir robot gibi radyoyu aldı. Malko geri dönerek bu kez kumsala doğru koşmaya başladı. Kumsalda balıkçıların kullandığı büyük bıçaklar vardı. Malko Marlin'i omzuna atarak en büyük bıçaklardan birini eline aldı.

Az sonra yeniden sudaydı.

Bu arada Hacı Ali'nin balıkçıları yüreklendirmek için yaptığı konuşma devam ediyordu. Şimdi Malko ile kayık arasında çok sayıda Somalili vardı. Yüzlerine öfke dolu bir anlam hakimdi. Malko Abdi'yi sırtında taşıyan Somaliliye yaklaşarak:

— İleri, dedi.

Adamın hareket etmediğini görünce bıçağını boğazına dayadı. Adam derhal yürümeye

başladı, sendeledi, neredeyse düşecekti.

Rehineler bu sahneyi korkuyla izliyorlardı. Somalili balıkçılar da Malko'nun cesaretinden ürkmüşler, saldırıya başlamakta tereddüt ediyorlardı. Bu yabancı adam tek başına birçok arkadaşlarını öldürmeyi başarabilirdi.

Malko'nun kayığa varmasına sadece üç metrelik bir mesafe vardı. Beline dek suyun içindeydi şimdi. Abdi'yi taşıyan Somalili yaralıyı kayığa aktararak derhal geri döndü. Bu arada telsizi de kayığa bırakmıştı.

Malko omzundaki Marlin'i kayığa geçirdikten sonra kendini kayığa attı.

— Motoru çalıştır, diye emir verdi.

Abdi bu emri Somalilinin anlayacağı şekilde çevirdi.

Malko bitkin bir halde kendini kayığın arka tarafına bıraktı. Fakat gözlerini kumsaldan ayırmıyordu. Pavel Gorki ile Ali ne tarafa koşacaklarını şaşırmışlardı. Bir ara Sovyet görevlinin jipine bindiğini gördü.

Malko iç karartıcı evlerin yavaş yavaş gözlerinden uzaklaştığını görünce büyük bir sevince kapıldı. Artık savaşı kazanmış sayılırdı. Abdi'nin yanına geldi. Zavallı adamın soluk alışları düzensizdi.

— Kurtulmanıza az kaldı, dedi Malko.

Yalan söylüyordu. 6. Filo'yla karşılaşmaları ancak beş saat sonra gerçekleşebilecekti.

Büyükelçi Malko'nun yanına gelerek:

— Nereye gidiyoruz? diye sordu. Sesi kaygılıydı.

— Doğuya, dedi Malko. Ülke sularından çıkacağız.

Çevrelerindeki iri dalgalar ard arda kayığa doğru geliyordu. Malko karşılarında dört 202

metre yüksekliğinde bir dalgayı görünce:

— Sıkı tutunun! diye seslendi.

— Siz delisiniz, diye bağırdı büyükelçi. Boğulacağız!

Malko cevap verecek zamanı bulamadı. Kayığın içi bir anda sularla kaptandı, ama kayık dalgaları aşmayı başardı. Motor eski düzenli homurtusuna kavuştu. Artık derin sulara açılmışlardı. Gökyüzü bulutsuz, deniz sakin gözüküyordu. Malko son birkaç saat içinde ne kadar yorulduğunu düşünüyordu.

Büyükelçi küçük çocukları sakinleştirmeye çalışıyordu. Büyükelçinin kızı ikizlerden birini kucağına alarak Malko'nun yanına oturdu.

— Çok korkunçtu, dedi. O adamların bizi takip etme olanakları yok mu?

Malko kumsal tarafına baktı. Hiçbir tekne onları izlemeye niyetli gözüküyordu. Belki de KGB ajanı gerekli yerlere çoktan haber vermişti.

— Sanmıyorum, diye yanıtladı Malko. Bir dakikalığına motora siz bakar mısınız?

Genç kız Malko'nun yerine geçince, S AS Abdi'nin yanına gitti. Şoförün yüzü ter içindeydi. Dudaklarından bir kan şer iti süzülüyordu. Giysileri vücuduna yapışmıştı.

— Şanslı olduğumu söylemişim size...

— Az kaldı, diye fısıldadı Malko. Her şey yolunda giderse en fazla iki, üç saat...Hava çok iyi, hiçbir tehlike yok.

Malko Hint okyanusunun açıklarında doğuya doğru ilerlemeye kararlıydı, ama nasıl karşılanacakları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Okyanusun büyüklüğü karşısında Malko ani bir kaygıya kapıldı. Başlarına pek çok dert açılabilirdi. Kayıkta yiyecekleri, suları ve

yakıtları yoktu. Susuzluk ve sıcağın etkisiyle ölüme mahkum olmaları işten bile değildi.

Güneş hâlâ yüksekteydi. Saat beşi gösteriyordu. Malko telsizin çalışıp çalışmadığını bir kez daha kontrol etti. Yorgun düşen ikizler sonunda sakinleşmişlerdi.

Abdi sürekli inliyor ve öksürüyordu. Soluk alışları düzensizdi. Malko nabzına baktı. Nabız ağır atıyordu. Abdi gözlerini araladı. Gözleri küçülmüştü. Artık gülümsemiyordu.

— Çok terledim, dedi.

Göğsündeki yaradan sürekli kan akıyordu. Abdi'nin hemen ameliyat edilmesi gerekliydi. Malko ise sadece ona moral verebilirdi, elinden gelen başka bir şey yoktu. Kurşun hâlâ Abdi'nin vücudundaydı.

Malko ıslak bir gömlekle Abdi'nin alnını sildi.

— Kenya'yı bilir misiniz? diye sordu Abdi zayıf bir sesle.

— Biraz, diye yanıtladı Malko..

— Ben o ülkeyi çok iyi bilirim, diye fısıldadı Abdi. O yıllarda kilometrelerce mesafe katettim. O ülkeyi seviyorum. Savanları çok yüksek değil...

— Bize yardımınızdan dolayı Amerikan hükümeti size orada bir ev hediye edecektir, dedi Malko Abdi'ye cesaret vermeye çalışarak. İsterseniz Amerika'ya da yerleşebilirsiniz.

— Hayır, Afrika'yı tercih ederim, dedi Abdi. Burası benim ülkem. Umarım komünistler Kenya'yı işgal etmezler. Çok susadım...

Malko ile diplomat bakıştılar. Yapabilecekleri bir şey yoktu. O sırada teknenin çevresini yunuslar sarınca çocukların dikkati o yöne çevrildi.

*

**

Malko motorun yanındaydı. Reynolds ailesinin üyeleri bitkin bir haldeydiler. Abdi artık ses çıkarmıyordu. Malko onun üstünü giysilerle örtmüş, bu şekilde Abdi'nin gölgede kalmasını sağlamıştı. Malko birdenbire yanında oturan Kathleen'in ağladığını farkettti.

— Ne var? diye sordu.

Genç kız başını kaldırarak:

— Başaramayacağız, dedi. Susuzluktan öleceğiz. Bu delice...

Ses tonu bir sinir krizine işaret ediyordu. Malko genç kızın suratına bir tokat indirince Kathleen sustu.

— Başaracağız, dedi Malko sakın görünme ye çalışarak.

O sırada motordan garip bir-ses duyuldu.

Sonra ani sessizlik çöktü. Motor durmuştu.

— Neredeyiz? diye sordu. Neden motoru durdurdunuz?

— Yakıtımız bitti, diye yanıtladı Malko.

Artık kurtuluş ümitleri kaderin vereceği karara bağlıydı.

*

**

Malko yarım saattir Abdi'nin elini tutmakla meşguldü. Deniz eskisi kadar sakin değildi, güneş yavaş yavaş ufukta kaybolmak üzereydi. Malko en az on kere telsizin çalışıp çalışmadığını kontrol etmişti. Telsiz sürekli sinyal veriyordu. Acaba imdat işaretlerini alan var mıydı?

Duyduğu garip çığlık sesi üzerine başını çevirdi. Büyükelçi teknenin dip kısmında

anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek deli gibi kollarını sallıyordu. Malko önce adamın delirdiğini sandı. Az sonra Amerikalı ondan tarafa dönerek heyecan dolu bir sesle:

— Bakın, bakın! diye bağırdı. Eliyle ön tarafı işaret ediyordu. Malko o yöne baktığında bir şey göremedi. Büyükelçi bir balığı denizaltı zannetmiş olmalıydı.

Ö sırada dalga sesinden daha farklı bir ses Malko'nun tekrar o tarafa bakmasına yol açtı. Dalgaların arasında, biraz yüksekte üç kara noktayı seçebildi.

Kuşlar olmalı, diye düşündü. Pelikanlar... Kathleen'e dönerek kuşlara bakmasını söylemeye yeltendi. Bakışları tekrar büyükelçiye çevrildiğinde adamın deli gibi bağırdığını ve kuş sandığı üç noktanın da giderek büyüdüğünü farkettiler. Sonunda, Malko gerçeği anladığında kalbi duracak gibi oldu.

Uç helikopter teknenin üzerinden geçtiler, denizin yaklaşık otuz metre üstünde yol alıyorlardı. Malko helikopterlerdeki Amerikan armasını görmekte gecikmedi. Helikopterler dönerek onlara doğru gelmeye başladı. Malko ayağa kalkarak kollarını havaya kaldırdı.

— Geldiler, geldiler! diye bağırdı Abdi'ye. Ama neşesi bir anda yok oluverdi. Yaşlı şoför helikopterlere bakıyor, ama onları göremiyordu. Malko elini tutmaya çalıştığında Abdi'nin eli kendiliğinden yere düştü.

Helikopterlerden biri şimdi teknenin tam üstündeydi. Malko helikopterden sarkıtılan merdiveni gördü. Ama hareket edemedi. Abdi'nin elini sıkıyor, kendisine büyük yardımı dokunan bir cesur adamın elini bırakamıyordu.